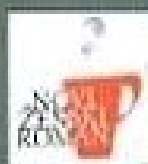

Ako sam tako
pametna
zašto se zaljubljujem kao
i kreten?

GABRIJELA AČER

Gabrijela Ačer

**Ako sam tako pametna, zašto se
zaljubljujem kao kreten?**

Zatrovane romantičnošću

O virusu romantičnosti i drugim prenosivim bolestima

Gledala sam neku emisiju na *Discovery Health* kanalu i teško da sam mogla da poverujem u ono što čujem, ali je novinarka koja je izveštavala delovala veoma ozbiljno.

„Naučni krugovi slave, i duboko su ushićeni, pred dešavanjima bez presedana. Doktorica Mudrica Sumnjić (Prudence Esceptic), sa latinoameričkog instituta za istraživanja SDBM (Sama, Dakle, Bolje Mislim) iz Taho Linda, u Donjoj Kaliforniji, uspela je, nakon više decenija iscrpnog rada, da izoluje vrtirepni virus romantičnosti. Ovo je virus koji napada 150 od svakih 100 žena i stvara efekat ružičaste izmaglice koja obavija inteligenciju pacijentkinje. Pomenuta izmaglica postepeno osvaja sve slojeve svesti, sve dok osoba ne prestane da razaznaje babe i žabe.“

„U nekoliko navrata došlo je do stvaranja prave brazde u moždanoj kori žrtve, izazivajući kod date osobe grozničava priviđenja. Na primer, umesto žabaca vidi prinčeve, zanosi se da je jedan muškarac drugačiji od drugog, i tako dalje. U pomenutim slučajevima, i ukoliko se bolest ne leči na vreme, obolela osoba je u stanju da provede ostatak života ljubeći rugobe, gutajući knedle od muke i čupajući dlake na nogama.“

„Ili, što je još gore, može celog života da radi na tome da postane Madona, a da na kraju završi kao primer sredovečne usedelice.“

„Virus se genetski prenosi sa majke na ćerke, a direktna posledica je zavisnost od ljubavi što je još jedna tipična ženska karakteristika.“

„Studije su, pored toga, pokazale – na nepogrešiv način – da su muškarci, tokom istorije, prelazili okeane u potrazi za novim svetovima, a da su žene prelazile okeane kako bi se udale za nekoga koga nisu čak ni videle. Muškarci su istraživali more, kopno, planine i svemir u potrazi za poreklom života, a žene su pretražile nebo, more i

kopno u potrazi za princom na belom konju. Muškarci su bili zauzeti nastojanjima da dešifruju genetsku mapu, a žene su za to vreme dešifrovale njih.“

„Istraživanje je, takođe, otkrilo da većina žena pokazuje značajnu sklonost ka halucinacijama.“

„Pošto su skoro sve na dijeti i nikad ne mogu da jedu ono što hoće, one, glad i žeđ *par ekselans* utoljavaju ljubavnim priviđenjima.“

„Bez sumnje virus nalazi najplodnije tlo kod seksualno aktivnih žena jer su one stalno gladne.“

„Ili bolje reći, privlači ih svaka nova 'hrana'.“

„Proces se razvija na sledeći način:

Kad kod jedinke nabujaju strasti, uzburka se hormon, koji je nešto kao glasnik. (Hormon mu, zapravo, dođe nešto kao zastupnik grupe.) A prokleti hormon ne prihvata *ne* kao odgovor. Ako hormon nešto traži, a toga nema, snađi se kako znaš i umeš.“

„Izmisli ako treba.“

„Tada osoba vidi prinčeve u odrpalcima, zaljubljuje se u Drakulu ili vodi ljubav bez zaštite.“

U tom trenutku prekinut je izveštaj i krenuo je intervju sa doktorkom Sumnjić:

„Doktorica“, upitala ju je novinarka, „kako to da ste došli na ideju da obrađujete ovu tako kontroverznu temu?“

„Pa“, odgovorila je ova, „kao prvo, kad sam otkrila da sam i sama zaražena ovim virusom, već sam izgubila dobar deo života izigravajući dadilju svojim muževima. Mogla bih reći da sam magistrirala na dojenju, sve dok mi mleko nije presušilo. To je bio prelomni momenat. Međutim, presudni trenutak za moje istraživanje je bilo otkriće da su mnoge žene, navodno, stradale pijane u udesima, a u stvari su žrtve virusa romantičnosti.“

„Možete li da navedete imena nekih žrtava?“

„Žrtve su nebrojene! Priznajem, prva koja mi je privukla pažnju bila je sirota Merilin Monro, nek' počiva u miru.“

„Dakle, Merilin nije umrla od prevelike doze barbiturata?“

„Ni govora. Ona je, zapravo, umrla od prevelike doze romantičnosti. Ona druga priča je zvanična verzija, ali je moje istraživanje jasno otkrilo da je kod nje virus 'pojeo' pozamašan deo neurona, te je to bio pravi razlog što je slepo verovala u obećanja oženjenog čoveka, koji je, pritom, bio predsednik. Procenite i sami da li je bila zaražena virusom – malo joj je bio jedan, nesrećnica je, zatim, poverovala u obećanja drugog oženjenog, koji je, pak, bio predsednikov brat. Nema bića koje bi to izdržalo.“

„Dakle, vi tvrdite da je to bio razlog njene smrti?“

„U potpunosti. Njen primer nije bio ni zločin ni samoubistvo, već tipičan slučaj *romantičnog samoubistva*.“

„Ima li i drugih slučajeva žena zaraženih tim virusom?“

„Ima ih sijaset. Bez sumnje, daleko najpoznatiji je slučaj Ledi Di.“

„Znači, ni Ledi Di nije žrtva udesa?“

„Tako nam je rečeno jer su mediji pokušali da zataškaju pravu informaciju. Sirotica je, u stvari, patila od najveće do sada poznate opijenosti romantičnošću. To je bio pravi razlog njene prerane smrti. Ne samo što je godinama pokušavala da pretvori onog žapca od svog muža u princa, doduše bezuspešno, (pošlo joj je za rukom jedino da on postane slika i prilika svog konja), već je morala da trpi i da taj konj od njenog muža obznani strahotnu izjavu da je njegova najveća ambicija da služi kao tampon... ali nekoj drugoj ženi. Ne baš zadovoljna time, kad je i uspela da se otrese tog tereta, zaljubila se u arapskog plejboja. Jadna žena nije imala izbora, bila je uistinu bolesna. Mnogo sam žalila zbog njene smrti, mada priznajem da je to dalo podstreka mojim istraživanjima.“

„Možete li mi navesti i neki drugi slučaj?“

„Još jedan slučaj je onaj supruge jednog poznatog boksera, Aćavala 'Gvozdene ruke', tipa koji je bio tako stamen da su mu i zubi bili od gvožđa. Jeste, izvesno je da je ona na kraju izletela kroz prozor, ali je pravi uzrok smrti bila zaraženost romantičnošću.“

„Sigurni ste u to?“

„Potpuno. Nikad neću zaboraviti intervju koji je dala nekoliko godina pre toga, prvi put kad ju je muž izbacio kroz prozor, a novinar ju je upitao: 'Recite mi, gospođo, vaš muž... da li vas mnogo bije?' Ona mu je odgovorila: 'Ne, uobičajeno.'

Tada sam shvatila da je kod nje romantičnost već bila u metastazi. I uistinu, malo nakon toga je umrla, sa knjigom 'Lepotica i zver' u ruci. Njene poslednje reči behu: Obećao mi je da će se promeniti.“

Ugasila sam televizor i morala sam da priznam da me je sve to načisto oborilo s nogu.

To je, dakle, bio virus! Užasno! Kad pomislim da su generacije žena bile zaražene, a nisu ni znale za to. I ne samo to! Prenosile smo te upletene lance gena ne rasplićući ih, s kolena na koleno, na naše ćerke!

Kakav način da uzdigneš obične prostake!

Istog tog dana sam stupila u kontakt sa doktorkom. Ne samo da joj čestitam, nego i da je podržim zbog sveg dobra koje je činila ženskom rodu, kao i da izrazim svoju najdublju zahvalnost jer će, počev od tog otkrića, nastupiti jedno novo doba u istoriji žena. Ukoliko su uspeali da izoluju virus, razmišljala sam, sledeći korak će biti, najzad, vakcina. A sa njom će uslediti i sreća.

Dok sam čekala da me spoje sa doktorkom, moj um su opedale pozitivne misli.

To otkriće je veliki skok za čovečanstvo! A posle kažu da nauka nije za žene jer smo suviše popustljive. To je stoga što večiti ženomrsci ne veruju da žena može da poseduje naučnu strogost. Šta li će sad da kažu? Dabome da je jedna žena izvela takav poduhvat, i naravno da je u pitanju bio muški virus!

I dok sam ja bila obuzeta svojim feminističkim entuzijazmom, doktorka Sumnjić ljubazno mi se javila na drugoj strani slušalice. Požurila sam da je upitam: „Doktorka, da li je istina da ste uspeali da izolujete virus romantičnosti?“

„Tako je, uspela sam“, odgovorila mi je.

„Koji je sledeći korak?“

„Najstrože ćemo ga ukoriti!“

Najednom sam se probudila sa čudnim osećajem u dnu stomaka koji, da ne poveruješ, nije bio osećaj gladi. Kad se probudim obično se zaputim pravo ka frižideru. Nekad i potrčim.

Ali ovaj put ne. Za taj čudan osećaj mogla sam da zahvalim besmislenom snu o

„virusu romantičnosti“ i, naprosto, to mi nije izbijalo iz glave. Romantičnost, virus koji napada žene? Ubistvo uzrokovano romantičnošću? Šta je taj san želeo da mi poruči? Kakvu je neobičnu poruku moje podsvesti nastojao da mi prenese?

Nekoliko dana sam se satirala od mozganja ko bi mogao da mi pomogne da protumačim san, čak sam se setila Adrijane, jedne dugogodišnje susetke, jednog zlatnog *new age* psihologa. Mnogo je proučavala svet snova i jednom prilikom smo zajedno bile na seminaru sa jednim američkim specijalistom za „dirigovane snove“ kojeg je ona dovela u Argentinu.

Adrijana i ja smo se često posećivale dok smo bile susetke, ali smo kasnije prestale da se viđamo jer se ona odselila prilično daleko.

Ona je uvek bila jedna simpatična bucka sa dugom crnom kosom i arapskim, istočnjačkim crtama lica, ali je sa svojih četrdesetak godina ostala vrlo zavodljiva. To joj je omogućilo da preživi dugi brak od dvadeset godina. (I nekoliko ljubavnika.)

U vreme kad smo živele u istoj zgradi, obično me je redovno odvlačila na kurseve tipa – „Znam da ne treba da volim bližnjeg svog dok ne zavolim sebe samu, ali ne mogu da čekam tako dugo“. Ili tipa-„Muškarci su sa Marsa, a mi žene smo pohitale tamo.“ Ili – „Baci srce da se kotrlja, a ti beži glavom bez obzira.“ Čak smo zajedno bile deo opita o prošlim životima pod nazivom: „Život tokom smrti“.

Zato mi se Adrijana učinila najpozvanijom da nekako protumači moj san. Međutim, kad sam je pozvala, javila se Elba, njena verna služavka kakvu je teško i zamisliti. „Gospođa nije tu.“

„Ne znate kad će doći?“

„Ne, ona nije u Buenos Ajresu, otišla je na put.“

„Opet?“ smela sam se. „Prošli put kad sam zvala rekli ste da je otišla na planinarenje na Akonkagvu.“

„Gospođo“, Elba se zbuni još više nego ja, „tako mi je ona rekla, ali ja znam da je na Akonkagvu išla i po led za lice.“

„Led? Šta joj se desilo, imala je udes?“

„Ne, uradila je lifting.“

„Lifting? Pa kad to?“

„25. avgusta, između pacijenta u sedam po podne i onog u petnaest do osam.“

„Pa dobro, gde je sad otišla?“

„Sad je otišla na neko ostrvo u Polineziji da pliva sa ajkulama.“

„Da pliva sa ajkulama? Ali... Elba, Vi to mene zavitlavate?“

„Ne, gospojo, ne bih se usudila, ja Vas mnogo poštujem, Vi ste starija žena, a ja sam samo...“

„Bolje batali, Elba.“

„U redu, ali kunem vam se da je gospođa Adrijana otišla da pliva sa ajkulama na nekom ostrvu u Polineziji i vraća se krajem meseca. Ako se uopšte vrati. Ja sam, za svaki slučaj, upalila sveću Bogorodici svetog Kajetana.“

„Elba“, ništa nisam razumela, „zašto baš sa ajkulama? Zar nije imala bolje društvo za plivanje?“

I pre nego što je uspela da odgovori, sinulo mi je.

„S kim je otišla?“ promucala sam iako sam već znala odgovor.

„Sa gospodinom Gustavom.“

„A, tako! I dalje je s tim malim?“ , ljutnula sam se. „Mislila sam da je to nešto...“

„Zamislite samo“, nadovezala se Elba, „od svih muškaraca s kojima je mogla da bude, ona je našla da se spanđa s tim sirotanom koji može unuk da joj bude! Ona bi trebalo da se uda za nekog uticajnog industrijalca, da dolazi po nju *Alfa Romeom* sa branicima od nerđajućeg čelika, za nekog kod koga bi joj Riki Martin izigravao batlera...“

„Elba, ne počinjite sad...“

„Osim toga, skoro ništa ne jede“, prekinula me je nezaustavljiva Elba. „Toliko je mršava da je pre neki dan, kad je pojela zrno grožđa, izgledala kao trudna glista. Sad pije one tablete koje izgrizu sve što ti pojedeš.“

„Ne buncajte više, Elba! Kakve to tablete koje izgrizu sve što ti pojedeš?“

„One, ksilofon... ne sećam se dobro naziva. One što ti sagorevaju masti kad ih pojedeš.“

„Da nisu 'ksenikal'?“

„Te! A, šta sam ja rekla?“

„Elba“, postala sam nestrpljiva, „nemam vremena za ovaj razgovor. Stvar je u

tome što je Adrijana opet otputovala. Ali nije mi jasno kako... A gde su pacijenti?“

„A, ne, oni su ostali ovde“, rekla je pre nego što je prekinula vezu.

Nisam mogla da verujem.

Sećala sam se Adrijane kao pametne žene, sa izuzetnim smislom za humor. Nikad nije imala poteškoća da se dopadne muškarcima. Ali sećam je se i kao nepopravljivog romantika. Očigledno ju je to uvek navodilo da, kako smo obično govorile, „ponavlja greške kako ih se ne bi prisećala“.

Nisam se iznenadila što je Adrijana po hiljaditi put bila zaljubljena u zadnju rupu na svirali. Stvar je u tome što ona puši dve pakle cigareta dnevno, pali kola da ode do kioska, ne zna da vozi bicikl i zavrti joj se u glavi čim se popne na štikle. Kako je za tako kratko vreme prešla s tih osobina na pentranje po Akonkagvi i plivanje sa ajkulama?

Postoji samo jedan mogući odgovor.

Napao ju je virus romantičnosti i zaljubila se u tipa koji je instruktor rizičnih sportova.

A mi žene, zarad nekog muškarca, spremne smo da se ošišamo na ćelavo i izjurimo da pevamo Hare Krišna na mitingu Kju Kluks klana.

Strah od sletanja

Kuka bez čiviluka

Ništa ne pruža veću sigurnost od želje.

Horhe Bukaj

Jedva sam dočekala da se Adrijana vrati sa svog putešestvija po Polineziji, da se nadem s njom i da mi sve ispriča. Sastanak je bio u pet sati u jednom kafiću, i, kako se moglo i pretpostaviti, ja sam stigla ranije.

Htela sam da presvisnem od znatiželje da saznam u kakvim je sad vodama. Odavno sam joj izgubila trag i shvatila sam da je okrenula svoj život za 180 stepeni.

Farenhajta.

(Stvarno se treba gadno ložiti na nekoga da biste otišli da plivate sa ajkulama.)

Dok sam je čekala, prisećala sam se našeg poslednjeg susreta, kad je ona tek upoznala Gustava i kad je delovala kao potpuno druga osoba.

On joj je skroz zavrteo pamet.

Onog popodneva, kad sam došla na kliniku, dok je Elba u kuhinji spremala palačinke, Adrijana je počela da se guši kašljem tipičnim za pušače. Ja htedoh da krenem pravac frižider da joj donesem čašu vode kad Elba potpuno neprikladno ulete u dnevnu sobu i poče besomučno da je udara po leđima govoreći joj:

„Šta vam je, gospođo? Da ne biste cigaricu?“

Ja sam pomislila da je strašno to kako je mlati, ali za divno čudo, posle šestog udarca, Adrijana izbljuva nešto što je progutala.

Ja pomislih da je u pitanju plućno krilo, ali ona nastavi da raspravlja sa Elbom kao da se ništa nije desilo, potpuno zaokupljena neopisivim odnosom koji mi žene imamo sa svojim služavkama.

„Ne pravi se pametna, Elba, nije to zbog pljuge. Ljubila sam poklon mog dečka i progutala sam ga, a da nisam ni primetila.“

„A šta Vam je poklonio, brilijant?“ upita Elba ironično dok je pogledom tražila podršku od mene.

„Ne, kuglicu“, odgovorila je Adri gledajući me zaokrugljenim staklastim očima dok mi je pokazivala zelenocrni kliker koji je upravo ispljunula. „Nije li lep?“

„Poklonio ti je kuglicu?“, uhvatio me je napad smeha. „Gde si tog upoznala? U luna-parku?“

„Nemoj da se smeješ, ne budi zločesta“, zamolila me je onim njenim nepodnošljivo maznim tonom. „Mislim da se ponovo zaljubljujem.“

I, obrativši se svojoj služavki, reče:

„Elba, ti si poluveštica, pomози mi. Dodirni ovaj kliker, prizovi tajne sile sumnjivog porekla i reci mi nešto o njemu.“

Elba proreče gledajući u kuglicu:

„Siromašan je.“

„Ne govorite to, Elba“, umešala sam se, „može biti da je samo cicija.“

Adri mi poklopi usta rukom dok je, u isto vreme, zahtevala od Elbe da se vrati svom zadatku.

„Šta biste Vi da Vam kažem, gospoja?“, bunila se Elba. „Jeste li ga barem upitali koji je znak u horoskopu?“

„Pa, u stvari, nisam“, smejala se kao luda. „Mi skoro da i ne razgovaramo. Usta su nam suviše zauzeta da bismo išta govorili.“

„Sad ste mi već dali neke podatke“, živnula je Elba. „Ako je introvertan, stidljiv i nesiguran, onda je u znaku raka.“

„Ne verujem da je rak“, oblizivala se ona, „rakovi su vodeni znak, a ovaj mali je živa vatra.“

„Vatra? Onda je ovan.“

„Ne, ne liči mi na ovna, prilično je visok.“

U toj fazi razgovora ne samo da sam dobila volju da se umešam, već sam počela da se pitam šta su to popile ove dve kad su toliko ozbiljno vodile tako nebulozan

razgovor. Ali ono što je ostavljalo najveći utisak na mene bio je Adrijanin blistavi pogled i glupavi osmeh koji nije skidala s lica. Izgledala je tako medeno i toliko se topila od miline da sam prosto poželela da je namažem na palačinku.

„Aha! Ako je visok, ne može da bude vatreni znak“, tvrdila je Elba, u naletu svoje ludosti. „A pogled? Kakav mu je? Pričajte mi o njegovom pogledu?“

„Pogled mu je... baš veliki“, buncala je Adri.

„A oči? Kakve oči ima?“ nervirala se Elba.

„Ima dva oka!“

„E, onda je škorpija!“ presudi Elba i izađe zalupivši vratima.

***

Bilo je već pet po podne, a Adrijana još nije stigla u kafić te sam počela da gubim strpljenje.

Najzad sam je ugledala kako nailazi, skoro čitav sat nakon dogovorenog vremena, i dok sam je posmatrala kako se približava stolu, uspela sam da utvrdim koliko se promenila.

Ne bi je čovek prepoznao. Sva je zračila, smršala je (ili je za tu priliku uradila liposukciju), i imala je spektakularan osunčani ten. Lifting joj je sjajno stajao, a njena tamna duga kosa je ustupila mesto kratkoj razbarušenoj frizuri boje zlata kojom je podsećala na frizuru Meg Rajan.

Naš ponovni susret je bio najsrdačniji mogući.

Osmesi, poljupci...

„Pa dobro, šta bi sa 'argentinskom crnkom'?“, ustremili se ja. „Pokajala se?“

„Nju smo žrtvovali zbog novih trendova“, odgovorila mi je osmehujući se. „I rodila se plavuša Mireja. Sviđa ti se?“

„Da, ali iznenadila si me. Čemu dugujemo ovu promenu?“

„Tome što te u ovoj zemlji smatraju matorkom sa trideset godina, a ako nisi plavuša, politički si nepodobna“, pravdala se. „Zadovoljna sam svojim novim *look-om*. Oduvek sam želela da budem plavuša. Jedini je problem što svi brinu o rizičnom faktoru priraštaja u državi, a mene u ovom trenutku više brine faktor izrastka na mojoj glavi. Sad jurim kod frizera posle svakog obroka.“

Rekavši to, zapalila je svoju prvu cigaretu i zapahnula me takvim oblakom dima da sam počela da gubim dah.

„Ne gledaj me tako“, molila me je, „u prvoj sam fazi odvikavanja od pušenja.“

„Stvarno? A koja je to faza?“

„Razmišljam o tome“, reče, oduševljena svojom dosetkom. „Ti i dalje ne pušiš?“

„Naravno da ne“, ražestila sam se. „Pre mnogo godina sam ostavila pušenje jer sam rešila da se odlučno suprotstavim svojim problemima.“

„A! Baš ti zavidim. Kako to postižeš?“

„Ne prestajem da jedem.“

„Mnogo mi je drago što te vidim“, dodirivala mi je ruku. „Prošlo je toliko vremena...“

„Tačno jedan sat. Dogovor je bio u pet, sećaš se?“

„Naravno da se sećam, ali sam se zadržala kod zubara. Elba ti nije javila? Zamolila sam je da te pozove, nisam imala pri ruci broj tvog mobilnog.“

„Nema veze, u redu je.“

Pogledala sam je malo pažljivije i, iako je bila lepa kao i uvek, primetila sam da joj je kosa nakostrešena i da je meni morala da stavi na susedni sto da bi ga pročitala.

Međutim, definitivno nije izgledala kao osoba koja dolazi sa plivanja sa ajkulama. Pogotovo zato što je bila živa.

„Pričaj mi sve o putovanju, molim te“, zakukala sam. „Ali prvo o romansi. Znači, tvoja veza s tim momčićem ide kao podmazana?“

„Čuj, ne preteruj, nije baš tako mlad“, branila se.

„Zar mi nisi rekla da ima dvadeset tri godine?“

„Dvadeset tri i tri četvrtine.“

„Adri, ja imam tašne koje su starije od tog malog. Pa ti šetaš piletinu.“

„Može biti, ali onda mora da sam izvukla premiju. On mi je odista pružio jedan novi život. Kunem ti se, nikad mi niko nije pružio toliko romanse i avanture.“

„Aha, u to ne sumnjam. Zavrti mi se u glavi od same pomisli na tvoj bioritam.“

„Uistinu, kad sam upoznala Gustava, moj život se skroz preokrenuo. Nikad nisam ni pomislila da ću u ovim godinama doživeti ovakve emocije, tako žestoku romantičnu avanturu. Zahvaljujući njemu, upoznajem druge svetove. Skoro bih rekla da lebdimo u nekoj vrsti paralelnog sveta.“

„Izvini ako budem prozaična usred te silne romantičnosti“, prekinula sam je, „ali, izuzev ako ste karte dobili preko neke agencije za astralna putovanja, smem li da te priupitam ko plaća ta putovanja u paralelne svetove?“

„Ja“, reče neodgovorno. „Peglam kreditne kartice kao blesava. Ali mi je on sredio popust od pet odsto u agenciji jednog prijatelja njegovog oca.“

„E, onda si dobro prošla. A što se ne bi odmah smuvala sa prijateljem svog oca?“

„Zašto?“

„On bi bio više u skladu sa tvojim godinama.“

„Grešiš“, rekla mi je sva ozbiljna. „Stariji muškarci nisu obavezno i zreliji. Samo imaju više novca, a to ih čini naizgled zrelijima. Ako ne veruješ, priseti se mog bivšeg muža, da ne navodim dalje primere. On je petnaest godina stariji od mene, a opet je spiskao celo bogatstvo svoje porodice na piće i kocku.“

„Dobro, bar nije trošio na žene“.

„Ne podsećaj me. Malo pre razvoda otišao je u šoping da kupi poklončiće za Božić i rešio čovek da usput pokupi nešto i za sebe.“

„Šta je tu loše?“

„Pa, pokupio je prodavačicu!“

„Sad mi je sve jasno.“

„Sem toga, ti se ne sećaš jer si već dugo sama, ali u tako dugom braku, muž daje sebi za pravo da te na smrt udavi od dosade.“

„To sad kažeš, ali sigurna sam, kad si ga upoznala kao sedamnaestogodišnjakinja, delovao ti je kao čovek iz snova.“

„Ma ne!“, poskočila je kao opržena. „On nikad nije bio muškarac mojih snova.“

Mada, je bio čovek zbog koga sam uvek tonula u san. Zapravo, moj bivši me je smarao otkako sam ga upoznala. Uprkos tome, nekoliko godina smo se zabavljali, čekala sam da diplomira, potom da se snađe u životu, u nadi da će se jednog dana udostojiti da mi učini tu čast da me ne smara do kraja života.“

„Smem li onda da znam zašto si se udala za njega?“

„Bio je pljunuti Brajan O’Nil, onaj iz ’Ljubavne priče’ sećaš se?“, osmehivala se kao sumanuta. „Ljubav je kad nikad ne moraš da kažeš da ti je žao. Umirala sam za njim, tako romantičnim, za onim njegovim zlaćanim kovrdžama. Bio mi je omiljeni glumac. Vidiš i sama koliko mi se sviđao kad sam sina nazvala po njemu.“

„Ozbiljna si?“, osmelih se da je razuverim. „Adrijana, pa glumac se zove Rajan O’Nil!“

„Kako Rajan? Zove se Brajan. Valjda ja bolje znam, tako mi se sin zove.“

„Tvoj sin Brajan se zove tako zbog Rajana O’Nila? Dala si mu pogrešno ime!“ razvaljivala sam se od smeha. „Ti si stvarno neviđena ludača. Siroto dete.“

„Jesi li sigurna da nije Brajan?“

„Hoćeš da se kladimo?“

„Neka, pusti to. Sad mu nema pomoći.“

„Znači, kad si upoznala tvog bivšeg, ličio je na Rajana O’Nila?“

„Da, možeš li da zamisliš? Sad liči na Denija de Vita.“

„Zaboravi na tvog bivšeg. Kako se snalaziš na poslu pored tolikih putovanja? Kako si objasnila pacijentima...“ počeh da je zapitkujem, ali me ona prekinu.

„Čuj, posao mi mnogo znači, ali meni je potrebno da se zaljubim. Kad nisam zaljubljena, ništa nema mnogo smisla. Osećam se kao kuka bez čiviluka. Moram nekome da se prikačim; u suprotnom, leđa mi se poviju od sopstvene težine.“

„Ali ti nisi bila sama ni pet minuta u svom životu. Prvo si bila udata dvadeset godina, a onda, nisi se pošteno ni razvela, a već si se zaljubljujivala u po jednog tipa godišnje. Tvoja kuka mora da je neka od nerđajućeg čelika“

„Moguće je, ali uveravam te, u ovim godinama, jedna stvar mi je jasna. Hoću da se posvetim poslu do šest po podne. Kad na časovniku otkuca šest, želim da me neko zgrabi za kosu i uvuče u svoju pećinu.“

„Adri, zadržuješ me. Nisam znala da si tako neoriginalna. Sad voliš

neandertalce?“

„Vidi se da ne poznaješ Gustava. On je predivan muškarac. Nikad u životu nisam bila tako zaljubljena. Osim toga, već smo nekoliko puta išli na čudesna putovanja. Na primer, na prvom od njih, okušali smo se u paraglajdingu u Brazilu.“

„Ma da, počeli ste od najlakših aktivnosti“, prekinula sam je. „Ali to si morala prvo da naučiš. Prvo te obuče kako ide taj paraglajding?“

„Naravno, daju ti nekoliko uputstava, ali to iskustvo leta ne može niko da ti opiše. U svakom slučaju, ja sam letela s Gustavom, nisam smela prvi put sama da se upustim u to.“

„Kako s njim? Imaju letilicu za dve osobe?“

„Da, da. On gore, ja dole“, reče kao najgora šiparica.

„Sjajno, ako padnete, ti mu ublažiš pad. Ne ide mi u glavu kako si se usudila na tako nešto.“

„Bilo je to neverovatno iskustvo. Ne mogu ti opisati šta osećaš u trenutku kad treba da se zaletiš s nekim do ivice bezdana, a onda da nastaviš da trčiš kao u crtanim filmovima; kad si prekoračio ivicu, a ti i dalje trčiš u vazduhu i više nemaš tlo pod nogama. Baš u tom trenutku sam zatvorila oči i usred napada panike doživela otkrovenje, iskustvo vrlo blisko smrti.“

„Pobogu, Adrijana, naježim se kad samo pomislim na to.“

„Jesi li čula kako ljudima na samrti ceo život prođe pred očima?“, uzbuđeno je govorila ona, „e, pa baš to se i meni desilo. U deliću sekunde sam videla sebe kao devojčicu u beloj kecelji, u dvorištu škole za monahinje, pa na prvoj pričesti, pa kad sam diplomirala, onda na proslavi venčanja, pa u braku koji je trajao dvadeset godina... ceo moj život prošao mi je pred očima. I bio je beskrajno dosadan! Kad sam ponovo otvorila oči, letela sam iznad planina, dok je Gustavo bio priljubljen uz moja leđa, i znala sam da se manje plašim smrti no dosade. I evo me ovde.“

„Zaboga, Adrijana, ne znam da li da ti čestitam na otkrovenju ili da te smestim u neku ustanovu.“

„Sad planiramo putovanje za sledeću godinu. Preplovićemo Atlantski okean u čamcu s veslima i provešćemo četrdeset pet dana na moru.“

„Prestani, Adrijana! To mi ozbiljno govoriš?“

„Pa naravno!“

„U čamcu na vesla usred okeana? Mislim da si malo preterala. Ti dobro plivaš? Zar ti nisi od onih koje se dave i u kadi?“

„Ni slučajno. Ja se nekako snalazim, ali je najbitnije da Gustavo pliva kao riba.“

„Kako je tebi od koristi to što on pliva kao riba kad ćeš ti da se daviš?“

„Pa on će da me spašava!“, uzviknula je, ozbiljno počinjući da bulazni. „Kao u filmu 'Ambis', sećaš ga se? Njih dvoje su zarobljeni u maloj podmornici na dnu mora koju polako osvaja voda. Da bi se spasli, moraju da plivaju do čamca koji je na osam minuta od mesta na kome se nalaze, ali imaju samo jedan pojas za spašavanje i jedan rezervoar za vodu, i on je hteo da ih da njoj. Međutim, on bolje pliva, i onda odluče da nju zamrznu, da zapadne u stanje hipotermije kako bi on otplivao do čamca i preneo je zaleđenu do tamo vukući je za kosu, ne bi li je potom oživeo. Ona tako ne bi mogla da se udavi jer bi već bila mrtva, u stvari, zaleđena, što je u stvari smrt na određeno vreme, i bez disanja, što je u njihovom slučaju presudno. Da se neko ne bi udavio, sigurnije je da bude mrtav nego živ. Kad su najzad došli do čamca, on lično hoće da je oživi i stavlja joj lopatice na grudi od čega ona poskakuje kao nenormalna, ali je sirotica i dalje mrtva. Ne bi je otkrivali ni da su je stavili u mikrotalasnu. Zatim, pošto ona ne reaguje, on je nekoliko puta ošamari i uzvikne kako mu je potrebna i ona oživi.“

„Slušaj, Adrijana“, prodrmala sam je, „razgovarajmo kao žene, ne kao ludače. Jedno je biti romantičan, a drugo biti sumanut i neodgovoran! Kako smeš toliko da rizikuješ? Zar ne shvataš kako je sve to opasno?“

„I život je opasan“, naglasila je dok je mazala marmeladu na tanjirić i pokušavala da ubode jagodu naslikanu na stolnjaku. „Gustavo me uči da prevaziđem sopstvene granice, a to nema cenu.“

„Ima je“, vrištala sam ja. „Zahtevaš suviše od sebe i slepa si k'o šišmiš!“

„To ću sve uskoro da nadoknadim. Skočiću iz aviona sa Gustavom“, odgovorila mi je. „Gustavo mi je rekao – ako se baciš s padobranom, u trenutku pre nego što se on otvori toliko ti skoči adrenalin da progledaš novim očima.“

„Ili te usmrti tako što dobiješ infarkt.“

„Uostalom, skakaću sa njim, tako da nema razloga za strah.“

„Kako nema razloga za strah?“, već sam počela da grizem salvetu. „Ko je taj tvoj Gustavo? Supermen? Poneće te u naručju ako se padobran ne otvori? Mnogo gledaš

romantične filmove, Adrijana. To ne smeš da radiš bez pripreme, bez treninga. Isto tako, mora da postoji starosna granica. A tvoje godine...“

„Šta s njima?“ prekinula me je. „U mojim godinama bi trebalo da štrikam? Baš u mojim godinama treba svaki dan da proživiš kao da ti je poslednji.“

„Jedan od tih tvojih dana ima da ti bude i poslednji!“

„Sem toga, u mojim godinama volja je najveće blago, a entuzijazam nema cenu. Stavi se na moje mesto“, rekla mi je stiskajući me za ruku. „Možeš li da zamisliš kako se osećaš kad uvidiš da si propustila najbolje godine svog života... i da su pritom one bile užasne?“

Taj argument mi je bio više nego dovoljan.

„Znači, odvažila si se i na plivanje sa ajkulama?“, vratila sam se na našu priču, „to je strašno.“

„To je bilo fantastično iskustvo. Ni ja nisam verovala da ću se usuditi, ali Gustavo je bio božanstven i mnogo me je hrabrio tako da sam se osmelila i kunem ti se, to je bilo nešto nezaboravno.“

„Naravno, prevazišla si svoje granice.“

„Ne, ukakila sam se od straha.“

„Mogu da zamislim. Ali pričaj, jedva čekam da čujem, kako to izgleda?“

„Znaš da je Polinezija raj na zemlji, imaju najlepše plaže, tako bistro more... bolje je nego na Karibima.“

„Poštedi me detalja“, požurivala sam je, „pređimo direktno na ajkule. To je bila tvoja ideja?“

„Meni bi bilo dovoljno da gledam i predstavu sa delfinima, ali Gustavo je baš bio zapeo za to, a ja sam htela da mu pravim društvo.“

„Zaboga, Adrijana!“ očajavala sam, „ako si htela da se ubiješ, zašto nisi gurnula glavu u rernu kao svaki normalni samoubica? Dobro, pričaj dalje.“

„Prvo smo krenuli sa ostrva s nekim domorocima. Oni su nas odveli na pučinu brodićem čije je dno bilo od stakla.“

„Brodićem?“, svaka njena rečenica mi je unosila sve veći nemir. „Niste išli čak ni brodom? Ja ne bih išla da vidim ajkule ni prekookeanskim brodom. Ne bih ih gledala ni iz aviona. Ja ne podnosim ni filmove o ajkulama. Još malo pa se ne

usuđujem ni ribu da jedem. Ja...“

Njen prekorni pogled me je vratio na zemlju.

„Izvini“, nastavila sam. „Nastavi, molim te. Isplovili ste brodićem do pučine i...“

„Stigli smo do nekakvog peščanog spruda u moru, do nekakvih naslaga peska. Kad staneš na to, voda ti dopire jedva do listova.“

„Adri, listovi su omiljena hrana za ajkule.“

„Prvo nizašta na svetu nisam htela da izađem iz brodića jer ti domoroci prvi zakorače i bacaju krvavo meso u more da prizovu ajkule na užinu.“

„Prestani, pozliće mi.“

„U to vreme sam već predosećala da će prva ajkula da prevrne čamčić jednim udarom glave i da ću joj ja biti užina. Ali Gustavo, koji je već bio izašao iz brodića, uhvatio me je za ruku i ubedio da i ja izađem. Tako ukopana u udubljenje u pesku, drhteći kao list, odvojena od zone s ajkulama običnim konopcem, opskrbljena samo disaljkom, ugledala sam kako petnaestak ajkula kidiše na hranu i kida je čeljustima.“

Dok je Adrijana to pričala, ja sam polako počela da se kočim, tako da sam halapljivo navalila na tacnu sa slatkišima i počela da ih gutam ne zastajkujući da uzmem vazduha, u isto vreme ispijajući koka-kolu direktno iz flaše i govoreći njoj:

„Gustavo te je izvukao iz brodića da bi bila bliže ajkulama? Šta je taj hteo, da ih hraniš na kašičicu?“

„Ne, ludo, ajkule nam nisu ni prišle. Pojele su sve što smo im stavili, ali su posle ostale u toj zoni kao da su bile izdresirane.“

„Dresirane ajkule?“, glas mi je postao piskutav od iznerviranosti. „Ko li njih dresira? Hudini?“

„Vidi se da je to običaj tamošnjeg stanovništva, i ajkule iz tog kraja su ga već naučile.“

„A šta ako dođe neka ajkula sa Floride?“ očajavala sam, „Zar ti ne čitaš novine? Tamo svaki dan pojedu po kojeg surfera.“

„Ma dobro“, gubila je strpljenje, „pretpostavljam da je to sve osmišljeno. Organizatori puta neće rizikovati da ti se nešto desi.“

„A ajkule ih se kao plaše?“ povikala sam potpuno nekontrolisano, tako da su se

svi u kafiću okrenuli da me osmotre. „Kako im to polazi za rukom? Nateraju ih da potpišu ugovor?“

„Ako i dalje budeš takva, neću ti ništa ni pričati“, rekla je Adrijana i krenula do toaleta.

Samo što sam ostala sama, zazvonio je mobilni. Dok sam praznila sadržaj tašne da bih došla do njega, videla sam kako dolazi konobar sa ogromnim čajnikom punim čaja od kamilice i stavlja ga na moj sto.

„Na račun kuće“, promrmljao je i odjurio.

Javila sam se, bila je to Elba.

„Gospođa Vam poručuje da će kasniti na sastanak jer se zadržala kod zubara.“

„Baš Vam hvala. A zašto mi to niste javili?“

„Pa sad Vam javljam“, iznervira se Elba. „Ali nemojte da je pitate šta je radila kod zubara.“

„Zašto ne?“

„Zato što je na putovanju slomila dva zuba.“

„Kako se to desilo? Pala je?“

„Ne, ugrizla se.“

„Ugrizla se za zube?“, ulagala sam veliki napor da se ne nasmejem. „Kako je to izvela? Zube je malo teže pregristi.“

„Nemojte joj reći da sam Vam ja rekla“, šaputala je Elba, „ali gospođa ima botulizam.“

„Molim?!“

„Botulizam, onu bolest zbog koje grizete zube.“

„Vi mislite na bruksizam. Elba, preplašili ste me. To je tik zbog koga noću škrgućete zubima? Je li to njena boljka?“

„Da, ali ona škrguće i u budnom stanju.“

„Dobro, nije to tako strašno. Postoje plastične navlake koje se stavljaju noću i onemogućavaju zagrižaje.“

„Već su joj stavljali dvadeset navlaka pa je i njih slomila. Sad joj zubar priprema spravicu od titanijuma jer će sirotoj ženi od tolikog škrgutanja da se razglavi

vilica. Ne znam, ali moraće da joj stave ludačku košulju da se ne bi povredila.“

„Je li zubar objasnio otkud taj problem?“

„Zbog živaca, ženo. Devojka ne stoji dobro sa živcima. Doduše, pored tolikih putovanja i ajkula, ne znam ni kako izdržava. Od svih muškaraca na svetu ona se baš zalepila za ovog mamlaza koji pritom ima i devojku.“

„Kako to, ima devojku?“

„Pa da! Niste znali? Ima devojku i uskoro će se venčati. Ali ona je vrlo mlada i ne dozvoljavaju joj da putuje. Zato gospođa mora da trčka tamo-ovamo, pošto ga viđa samo na putovanjima. Kad je ovde, ne čuju se ni telefonom. A problem je što ona ima slab nervni sistem. Otkako je došla sa puta, ide od lekara do lekara, jedna žena. Zato što, osim botulizma, ne možete da zamislite kako joj opada kosa! Nemojte da joj kažete da sam vam rekla, posle će da se ljuti na mene.“

„Hvala, Elba.“

Kad se Adrijana vratila iz kupatila, ja sam već popila pola čajnika čaja od kamilice i malo sam se smirila.

„Dobro“, rekoh joj, „izvini, nastavi da pričaš. Šta se desilo posle posete ajkulama?“

„To je bilo tako potresno iskustvo da sam nakon toga ostala dva sata u pesku.“

„Oduševljena?“

„Ne, paralisana“, odgovorila je. „Kunem ti se, nisam mogla ni da mrdnem. Tako sam se skamenila da je Gustavo morao da me prenese do brodića kao lutku iz izloga, a posle je morao da mi da je disanje usta na usta.“

„Ozbiljno?“

„Celu noć!“ rekla je mangupski.

„Baš si mi ti bistra!“

„Narednog dana, pošto sam se potpuno oporavila, rešili smo da se odmah bacimo na neki drugi rizičan sport. To ti je kao kad padneš s konja. Ako u skorije vreme ne uzjašeš ponovo, posle više nikad nećeš jahati.“

„Narednog dana?“, suzdržavala sam se da ne počnem da vičem. „Izvini, Adri, ali za moj ukus taj vaš konj već juri punim galopom. Reci mi istinu. Zar ti ne škodi toliko adrenalina u krvnim sudovima?“

„Onda smo“, nastavila je ona kao da se ništa nije desilo, „izabrali ronjenje sa bocama da bismo mogli da plivamo po dnu mora. On me je malo uputio, ono osnovno, ali kunem ti se, nekad ga i ne slušam jer samo blenem u njega, i tako zaglupim da počne da mi bubnji u glavi. Tako sam propustila pola od onoga o čemu je pričao. Od svih uputstava jedino mi je bilo jasno da ne smem naglo da izronim jer može da dođe do stvaranja mehura u mozgu.“

„Pa to za tebe ne bi bio problem. Za to bi trebalo da imaš mozak.“

„Vrlo smešno, evo, umirem od smeha“, ljutila se ona. „I dobro... tutnuli su nam maske i peraja, boce s kiseonikom teške po tonu, neku cevku koja je zahtevala mnogo dublje grlo od moga, tegiće za struk da bismo mogli da se spustimo do dna, i vezali su nas konopcem za brodić ukoliko dođe do nekog hitnog slučaja. Lagano smo se spuštali. Veruj mi, morsko dno je zadržljivo, ali u mojoj glavi su se polako gomilale bojazni. Plašila sam se ajkula, disanja na usta, plašila sam se da mi ne nestane kiseonika, da mi ne pukne konopac... plašila sam se svih zamislivih stvari, dok se nije pojavio problem koji nisam mogla ni da zamislim. Ispred mene, iznikla niotkuda, dva japanska astronauta sa fotoaparatom pratila su svaki naš pokret i slikala Gustava i mene. Očekivala sam da ću na dnu mora naići na ružna stvorenja – na hobotnicu, ražu, čak i na barakudu – ali pojava tih Japanaca obučениh kao za putovanje u svemir, koji škljocaju okolo, delovala je kao da odjednom gledaš sva tri dela 'Osmog putnika'. Spopao me je takav strah da sam odjednom htela da izronim naglo, ali mi se zapetljalo crevo za bocu, zamalo da me pritegne, da se ugušim i da mi glava eksplodira, sve odjednom. Nikad se nisam tako preplašila u životu.“

„Japanski astronauti na dnu mora?“ upitala sam u neverici. „Iz kog ti je to filma?“

„Nisu bili astronauti, budalo, već japanski turisti. Ali su im obukli neke skafandere, a oni stalno fotografišu, bez obzira gde se nalaze. Neviđeno su me prestravili. Na povratku u hotel bila sam tako napeta da sam stežući vilicu slomila dva zuba.“

„Sve to što radiš je izuzetno opasno. I to samo da bi bila s njim?“

„Pa dabome!“

„Makar ga delila sa ajkulama?“

„Bilo bi gore da sam ostala ovde, onda bih ga delila sa njegovom devojkom.“

„Nisam to htela da pominjem, ali kad si već pomenula, moram nešto da te pitam. Zar ti ne smeta što ima devojkicu i što će se venčati? Kakva je tvoja uloga u toj vezi?“

„Ista kao Mišel Fajfer u 'Dobu nevinosti'. Sećaš se?“, reče ona ponovo se gubeći u filmovima. „On je bio zaljubljen u nju, ali se oženio Vinonom Rajder, i to ne zato što je ta druga bila mnogo mlađa, nego je bila lovatorka, ali on i dalje voli Mišel i uništi sebi život. Kad ona druga umre, on dođe da je traži, ali njoj više nije stalo i...“

„Prestani, Adrijana!“, prekinula sam je. „Zar ne shvataš da te to staje suviše napora, da je Gustavo duplo mlađi od tebe i da je dobro istreniran? Ti si okorela lenština koja provodi po osam sati ne dižući dupe sa stolice. Najžešća vežba koju si ti ikad uradila bila je upravljanje daljinskim za TV, a i to te je zamaralo.“

„Dušo“, uzdahnula je, „u životu se sve plaća.“

„Da, ali možeš da ugovoriš pravednu cenu, možeš da se cenjkaš, ne znam... Tolike opasnosti su previše skupe, čini mi se.“

„Znaš da ja nikad nisam vodila računa o troškovima“, osmehnula se ne pridajući važnosti situaciji. „Sem toga, iako ti je teško da poveruješ, Gustavo i ja smo srodne duše, tako da...“

„Ali“, počela sam da vičem, pošto je sva kamilica isparila iz mog organizma, „ako je on tvoja srodna duša, šta vam dođe ona njegova, 'srodna' devojka?“

„Nemoj da se žestiš“, tešila me je ona, „ja sam zaljubljena, meni nije nikakav napor da ga pratim. Osim toga, moji unuci se neće dosađivati, to je izvesno.“

„Da, ali ako nastaviš ovim tempom, nije baš izvesno da ćeš uopšte imati unučad.“

„Ne brini toliko za moju bezbednost, nisam ja tako nevešta u sportu. Uostalom, zar nisi ti uvek govorila da se vežbom stiže do savršenstva?“

„Da, Adrijana, u svemu sem u ruskom ruletu!“

„Kad nisam zaljubljena, dosađujem se“

Kod istinske ljubavi želi se dobro onom drugom.

Kod romantične ljubavi želi se druga osoba.

M. Anderson

Susret sa Adrijanom je ostavio tako snažan utisak na mene da sam zaboravila da je upitam da protumači moj čudan san. Mada, postepeno, taj san je dobijao smisao.

Ja sam je potražila očekujući čas teorijske interpretacije, a ona se postarala da mi uživo i direktno pokaže do kakvih posledica može da dovede virus romantičnosti u ženskom mozgu.

Nakon toga sam počela da razmišljam o svim svojim drugaricama i shvatila sam, ne bez čuđenja, da su mnoge od njih zavisne od adrenalin romanse.

Jedanaesta zapovest u njihovom životu bila je: „Ne dosađuj se.“

Strast im nije bila potrebna samo da pruži smisao njihovom postojanju, već je kod njih imala dejstvo pravog eliksira mladosti.

Ili bar 'bočice' od pet litara.

Sa svakom novom vezom sve su više blistale, kao da im je neka svetlost isijavala ispod kože.

I sve su imale pogled mace koja je progutala kanarinca.

Iznenada, setih se jednog saveta koji sam pročitala u knjizi Snjami Divagananda. Govoreći o različitoj motivaciji kod naroda Istoka i Zapada. Divagananda pita:

„Šta bi trebalo da se nalazi na vrhu Himalaja da bi se neko tamo popeo?“

I odgovara:

„Čovek sa Zapada bi se popeo samo kad bi mu rekli da se na vrhu Himalaja nalazi zlato.“

„Međutim, jedan pripadnik Hindu plemena uzverao bi se na vrh Himalaja samo

ako bi mu rekli da će tamo naći istinu.“

Pogodite šta bi trebalo da se nalazi na vrhu planine da bi se jedna žena uspela tamo.

Jeste li pogodili? Ona bi se popela na planinu, pa makar i u stiletu-štiklama, kad bi joj rekli da je tamo čeka ljubav njenog života!

Zavisne od adrenalina

Muvanje na vidiku

Ono najdublje... To mu dođe koža?

Sledeći korak u mojoj potrazi za mogućim žrtvama nepopravljive zaraženosti romantičnošću naveo me je da se setim moje drugarice Lusi, bivše stjuardese koju bih opisala kao onu koja prevodi žedne preko vode.

Lusi je prekrasna prirodna plavuša, svetilo plavih očiju u godinama koje se ne daju odrediti. Ima prilično neukrotivu narav, mada mnogo voli da se žali. Ona je jedna od onih žena koje neprestano zivkaju šefa. Uprkos tome, neizlečivi je romantik i jurila je za ljubavlju preko svih pet kontinenata.

Muškarca za muškarcem.

U njoj se, u stvari, spajaju virus romantičnosti i klica kamikaze, zbog čega je nekoliko puta bila na ivici smrti, ali joj isto tako nije izmakao posao ni u jednoj avio-kompaniji.

Kao da se rodila u avionu, nikad je nije držalo mesto, a to ju je dovodilo u dodir sa najrazličitijim čudacima u koje se neizostavno zaljubljujivala. I kao da joj to nije bilo dovoljno, čak se za njih i udavala.

Na njenom spisku muževa bi joj pozavidela i Elizabet Tejlor, a na količini nezadovoljstva običnim čak i njena rođena majka. Sirotica je još odmalena gutala raznorazne loše lekove za psihičke poremećaje, dok nije otkrila da je njena omiljena droga zapravo adrenalin.

Stoga je njen život bio neprestana a bezuspešna potraga za terapijskim LSD-jem koji bi joj potom potrajao koliko i prdež u korpi. To ju je više nego jednom odvelo na ivicu smrti.

Ali, po njenim rečima, samo je tako ostajala u životu.

U svom hroničnom nezadovoljstvu Lusi je ponekad padala u akutna stanja koja je s vremena na vreme uspevala da ublaži nezamislivim avanturama i ishitrenim brakovima.

Brakovima poput onog koji je sklopila sa svojim prvim mužem, jednim Arapinom zbog koga je otišla da živi u Bejrut, dok je tamo buktao rat.

Ona mi se učinila kao pogodan kandidat za moje dalje istraživanje.

Toga dana smo Lusi i ja sedele u kafeteriji na jezeru Palermo, i pile mineralnu vodu posle šetnje.

Ispričala sam joj svoj san i pokušala da je privolim da mi ispričava neko od svojih bračnih iskustava. Ja sam znala samo za njene poslednje brakove i oni su zaista bili veoma korisni primeri za mene.

Ali ona se opirala.

„Na kraju krajeva, ja sam spavala samo sa svojim muževima.“, namerno je lagala. „Koliko još žena može time da se pohvali?“

„Malo njih, to je sigurno“, navodila sam vodu na njenu vodenicu. „Verovatno ima više onih drugih.“

„Kojih?“

„Onih kojima je muž jedini tip s kojim ne spavaju.“

„Dobro, šta je tako loše kod udaje?“, nastavila je ona braneći se. „Udavala sam se kad god sam to poželela i ne vidim razloga da se nekom pravdam.“

„Ne budi paranoična, niko te nizašta ne optužuje. Samo bih volela da mi pričaš o svojim brakovima jer je za mene tvoj život zanimljiviji od priča iz 'Hiljadu i jedne noći'.“

„Pa naravno, kad ti živiš kao Hajdi.“

„Mislim da si ti, od svih nas, ona koja drži rekord. Ja za sada nisam još išla u Bejrut usred bombardovanja da bih jurila za nekim muškarcem. Najdalje dokle sam ja stigla je Piriapolis.“

„Ne laži“, skočila je na mene. „Jednom smo te jedva sprečile da odeš na reli Pariz-Dakar za tvojim tadašnjim dečkom.“

„Kojim?“

„Onim visokim plavušanom koji je hteo da izigrava sportistu, a kad god bi se okušao u nekom sportu, završio bi s povredom. Sećaš li se njega?“

„Kao kroz maglu, mora biti da govoriš o mom prethodnom životu.“

„I moji brakovi pripadaju mojoj prošloj reinkarnaciji. Ako se ti ne sećaš, ne sećam se ni ja. Priseti se malo. Visok tip. Jednom je skočio s padobranom i slomio nogu. Nije se dobro ni oporavio od toga, a već je odjurio na reli Pariz-Dakar gde je, pak, kroz pet minuta odustao od karijere vozača jer je bio alergičan na prašinu.“

„Miki! Pa da!“, odjednom sam se setila. „Jadničak, samo je njemu moglo da padne na pamet da ode na reli u pustinju iako je alergičan na prašinu.“

„Da, ali mora da je bio alergičan samo na pustinjsku prašinu, na čaršavsku sigurno nije pošto si ga se odmah prisetila.“

„Ne budi prosta, Lusi. Kako si se samo setila Mikija, pa ja sam ga potpuno smetla s uma. Stvarno mi se mnogo sviđao, ali ne znam odakle ti ideja da sam htela da idem za njim na reli, nisam baš tako blesava. Doduše, jesam letela s njim u nekoj ultralakovoj letelici, a znaš kako se ja užasavam aviona.“

„Muškaraca se zato ne užasavaš“, mučila me je ona. „Eto vidiš.“

„To samo potvrđuje moju teoriju da ženska romantičnost može da pomeri planine i da smo zarad muškaraca spremne da se borimo protiv vetrenjača.“

„Sećaš li se da si na početku vaše veze išla s njim na trčanje i u teretanu?“, izivljavala se Lusi nada mnom.

„Na početku sve trče za tobom“, umešao se nasrtljivi i nevaspitani konobar, „Jes’, a posle trče u suprotnom smeru.“

„Ko je Vas šta pitao?“, saletela ga je iznervirano Lusi. „Ne znate ni o čemu razgovaramo.“

„Znam, kako ne znam“, uzvratio je tvrdoglavi. „Na početku ste sve orne da radite vežbe, da idete s nama na stadion, bilo kuda, ali to samo dok nas ne ulovite, a posle ne može da vas pomeri ni ’pauk’.“

„A vi“, primila sam se ja kao neka glupača, „na početku ne zaklapate usta, dok nas obrađujete, a kad nas jednom nahvatate na priču, isključite jezik i uključite televizor.“

„Ali...budite pristojni, u redu?“ , prekorela ga je Lusi odsečno. „U redu je, mi smo stalne mušterije, ali nemojte da preterujete. Donesite jednu običnu kafu i jednu kafu s mlekom, i dve kisele, jednu negaziranu.“

„Isto tako, ne može čovek ni da vas zaposli negde. Odmah se zaljubite i date otkaz“, mrmljao je konobar zanesen svojim razmišljanjima ženomrscu.

Napad smeha koji nas je uhvatio malo je opustio atmosferu i Lusi je postala prijemčivija za poverljive razgovore.

„Trebalo je da upoznaš Abdula“, rekla mi je vragolasto.

„Onog Arapina?“

„Mog prvog muža, Abdula el Salama, šiitskog Arapina.“

„Kažem ja lepo da ti držiš rekord.“, oduševila sam se. „Smem li da znam gde si njega iskopala?“

„Upoznala sam ga u oblacima.“

„Pa naravno“, rekoh bez razmišljanja, „to je više nego očito. Ti si uvek u oblacima.“

Njen pogled je presekao naše sendviče s majonezom.

„Nemoj da se ljutiš“, zamolila sam je. „Ja bih ti čak platila za tu priču, pa ti vidi koliko očajnički želim da saznam sve. Znači, upoznala si ga u avionu?“

„Moglo bi se tako reći, u punom smislu reči 'upoznati'. Zapravo, Abdul i ja smo imali biblijski susret u toaletu džambo-džeta *Arabian Airlines-a* i u trenutku smo se zaljubili jedno u drugo. Usred prinudnog sletanja, na korak od sudara sa nekom Sulejmanovom džamijom, rešili smo da se venčamo. Bilo je tako romantično!“

„Da“, primetih ironično, „ne mogu da zamislim ništa romantičnije od toga. Izuzev električne stolice. I zbog njega si otišla da živiš u Bejrut?“

„On me je praktično kidnapovao“, potvrdila je sva ponosna, „ali ja bih zbog tog čoveka išla i na Atlantidu, iako ne znam da plivam.“

„Oteo te je jedan Arapin i odveo u centar bombardovanja? Nije te bilo strah?“

„Nikad u životu nisam bila srećnija.“

„Ali... zašto?“

„Pa...“, rekla je sa suzama u očima, „taj čovek bi jednim pokretom trepavica

napravio pustinjsku oluju. Čim bi me dotakao, ja bih se istopila kao sladoled u Sahari. Pogledao bi me, a ja bih tonula u vode Crvenog mora. Kad bi me poljubio, pesak se rastapao pod mojim nogama. U njegovom prisustvu i bale bi mi proključale od uspaljenosti. Kao i ja cela od glave do pete.“

„Zato si se i dopala Arapinu“, primetih. „U životu nije video toliko vode.“

Lusi je potpuno previdela moju opasku i nastavila je da priča, potpuno zanesena svojim vlažnim uspomnama.

„Imao je oči tamne kao šljive, maslinastu put, zanosna leđa, prsa u stilu *'boccatto di Claudia Cardinale'*, miris koji te prosto mami da ga zagrižeš, imao je takvu zadnjicu da... Tip je naprosto bio...“

„Dobro parče sa roštilja!“

„Tako je“, nasmejala se ona. „Šteta što u glavi nije imao ništa.“

„Ali to tebe nije sprečilo.“

„Bio je pravi lepotan“, oblizivala se ona. „Spoj Toma Seleka i Džordža Klunija sa primesama Benisija del Tora.“

„I ti si rešila da zauzdaš tog bika dok se na pašnjaku ne pojavi neka druga krava.“

„Upravo tako!“, dičila se ona. „Tip je bio pravi predstavnik svog roda.“

Kad je Lusi tako smela znači da nešto hoće da sakrije. Iako mi to ona tad nije rekla, saznala sam od Norme, još jedne drugarice stjuardese, da je dobar deo svog kratkotrajnog braka sa Arapinom provela u bolnici u Bejrutu, udrogirana natrijum pentotalom, njenim omiljenim lekom. Arapin nije čak ni zalečio njeno nezadovoljstvo.

Njen muž, Abdul el Salam, kleo se pak, pred oltarom Emir Džoma u Meki da je to bio jedini period kad se ona nije ni na šta žalila.

Međutim, kad se Lusi osvestila iz anestezije, saznala je da ju je njen novopečeni mužić trampio kod nekih prijatelja beduina za jednu i po kamilu. Ali ona, koja je brža od vatrogasaca i romantičnija od Ledi Di, iscenjkala se sa beduinima za dve kamile i tako je uspela duže da ostane sa svojim voljenim Abdulom.

„I koliko je trajala ta ljubav?“, upitala sam nepoverljivo.

„Šest meseci.“

„Samo toliko? A zašto?“

„Kad smo bili tačno šest meseci u braku, moj najdraži El Salam je nepravedno

završio u turskom zatvoru zbog otmice vredne 400 miliona dolara.“

Usred našeg napada smeha, stigao je konobar sa porudžbinom, ali tuđom.

Doneo je dve bele kafe, jednu gaziranu vodu i jedan tonik i počeo je sve to da otvara.

„Da li je moguće!?!“, iznervirala se Lusi. „Na kom jeziku treba da vam naručim? Je li tako teško doneti jednu običnu kafu, jednu kafu s malo mleka i dve mineralne? Zašto ne zapišete narudžbinu?“

„Dobro, evo...“, bunio se konobar dok je sve vraćao na poslužavnik i gundao sebi u bradu: „Žene... ne znaju šta hoće, a sve hoće odmah. A ti se snađi kako znaš.“

„Ova kafeterija je neverovatna“, besnela je Lusi. „Moraš bar tri puta da naručiš da bi ti doneli ono što hoćeš.“

„Molim te“, preklinjala sam, „nemoj sad da skrećeš temu. Nastavi da mi pričaš.“

„Dobro. Posle je sve poprimilo drugačiji izgled. Bila sam sama u Bejrutu, i kad sam saznala da je Argentina objavila rat Engleskoj, rešila sam da se vratim u svoj slatki dom. Te sam se i vratila.“

„I time je sve gotovo?“, upitala sam.

„Ma ne!“, odgovorio mi je konobar. „I dete ti utrape, a onda te šutnu!“

Lucy in the sky with diamonds

Trebalo je da pretpostavim da se zavisnost od adrenalina poput Lusinog neće zadovoljiti bombardovanjem na Srednjem Istoku. Malo nakon što se vratila u Buenos Ajres, ponovo ju je spopala dosada i počela je da pati od sindroma apstinencije.

Uhvaćena u ralje svog poslednjeg nezadovoljstva, priredila je jednu dobru zabavu i, tako utonuvši u alkohol, još iste večeri uhvatila je avion za Njujork sve u potrazi za vozićima na žurci. (Za nju se stvarno ne može reći da se ne upinje da nađe adekvatan terapijski ambijent.)

„Ne možeš da zamisliš u kakvom stanju sam ušla u taj avion!“, smejala se

neodgovorno. „Kunem ti se, prijatelji su morali da me odvedu do ulaza u avion, ja nisam znala ni kako se zovem. Kao vrhunac svega, avion je bio krcat i na jedvite jade sam se odvedla do jedinog slobodnog mesta. Pre nego što sam se onesvestila na sedištu, uspela sam da šmeknem jednog slatkiša pored mene koji mi se očaravajuće osmehivao.“

„Mora da si bila u bunilu.“

„Ma ne, lepotanče je stvarno bilo tu. Tokom cele noći, imala sam erotske snove o Ričardu Giru i Dalaj Lami u hramu Kamasutre, upletena u naručje osmoruke boginje Kali, dok se ujutru, kad su me stjuardese probudile zbog doručka, nije ispostavilo da su to bile samo dve ruke onog slatkiša pored mene kojima me je slatko mazio.“

„I? I? I...“, topila sam se ja kao bombonica.

„Dobrodošla, Uspavana Lepotice“, kaže da joj je prošaputalo lepotanče. „Obećavam, neću nikom reći da smo spavali.“

Lusi, brža od rikošeta, drži svetski rekord u muvanju tipova. Ovog je uspela da smuva dok je bila u najdubljem snu.

„I još da ti kažem da se taj slatkiš zvao Maksimilijan“, nastavila je s pričom.

„Je l' bio lep?“

„Samo ako voliš grčke bogove“, hvalila se uobraženo. „To je bio jedan prelepi Kolumbijac, mešavina Ričarda Gira i Endi Garsije, ali sa zasenjjuće zelenim očima, svetskim i prefinjenim izgledom kome se nije moglo odoleti.“

„Ti imaš više sreće nego pameti, Lusi. Šta je onda bilo?“

„I pre nego što se ohladila naša kafa s mlekom, već smo bili vereni. On je taj svečani čin zapečatio krofnom koju mi je natakao na prst kao privremeni prsten, dok mi je u isto vreme obećavao kule i gradove.“

„S kojom ti to kompanijom letiš kad stalno nalaziš muževe po avionima? 'Er'-otikom? I šta je onda bilo?“

„Ja sam, ne znajući pouzdano da li još uvek sanjam, mada me to nije ni zanimalo, lebdela između nepoverenja i ushićenja. Na kraju sam se prepustila ovom drugom.“

„Vrlo prikladno.“

„Nismo pošteno ni izašli iz aviona, a već nas je čekala limuzina koja nas je odvezla do jahte, koja nas je, pak, prebacila do helikoptera, kojim smo otišli do

jednog od paralelnih svetova u kome su se poslužavnicu s kavijarom i šampanjcem smenjivali takvim ritmom da sam na kraju izgubila svaku ravnotežu i tri puta uzastopce sam se onesvestila.“

„Da li je moguće?!“, bila sam neutešna. „Nemoj mi reći da si klonula usred sna koji je postao java. Šta te je spopalo? Tvoja uobičajena alergija na sreću?“

„Da, to, u kombinaciji sa mamurlukom od prethodne noći. Ali je moj princ na belom konju to odmah rešio. Podelili smo, u nekom seoskom baru, jednu prekomernu dozu *Hajnekena* koja me je odmah vratila u normalu.“

„Sva sreća.“

„Baš u tom trenutku se pojavio jedan bizaran lik, neki Maksimilijanov ortak, i odvuкао nas je na rođendan drugarice od drugarice jednog njihovog drugara.“

„Išli ste na žurku u Njujork!“, oduševila sam se. „Pun pogodak!“

„Čekaj samo, priča je tek počela.“, reče Lusi. „Slavljenica se zvala Marita i bila je porno-glumica, bivša mis Venecuele, a živela je u Njujorku. Riba je imala tako kratku mini-suknju da joj se videlo sve odavde do Karakasa.“

„Zašto, videle su joj se gaćice?“

„Ma koje gaćice! Mogao si da joj razaznaš sve organe. Snimala je neki film pod nazivom 'Teška na oblačenju' i odista, kad je čovek gleda otpozadi, bila je prekrasna plavuša.“

„Zašto otpozadi? Spređa je bila ružna?“

„Pa dobro, ništa tako strašno što tim najboljih plastičnih hirurga ne bi mogao da sredi.“

„Zašto?“, nisam mogla da obuzdam osmeh. „Šta je imala?“

„Imala je narandžinu i breskvinu kožu u isto vreme, raširene pore i dlake po obrazima. Ne znam, ali lice joj je bilo kao voćna salata. Jadnica je bila nafrakana kao neka slika, ali ni to nije pomagalo. Tom licu, više nego šminka, bile su potrebne gaćice. Devojka je s takvim ponosom nosila i tako velike mlečne žlezde da je njima mogla da nahrani sve gladne sveta.“

„E, sad sam spokojnija. I ona je iz Njujorka?“

„Ma da. Radila je i u pozorištu. Glumi u nekom komadu na *off-Brodveju*. U 'Ledi Godivi', čini mi se.“

„Ona je glumila Ledi Godivu?“

„Nema šanse. Ona je izigravala konja.“

„Znači, slavio se njen rođendan?“

„Da. Da bih je malo živcirala, pitala sam je koliko godina puni. Odgovorila mi je sva umišljena: 'Ja sam se rodila pedesetih godina'.“

„Pre Hrista“, uzvratila sam ja. „Što? Koliko je godina imala?“

„Najmanje pedeset, ali htela je da se provuče sa 35.“

„I nije mogla?“

„Mogla je“, rekla je Lusi, „u magli i bez baterijske lampe.“

Naš smeh je uplašio konobara i ispao mu je poslužavnik na kome je nosio još jednu pogrešnu narudžbinu.

Lusi je nezaustavljivo pripovedala svoje dogodovštine, ali dok se prisećala te Marite, i kako je priča napredovala, njen glas je postajao sve jači i jači.

„Njen rođendan smo slavili u stanu u zgradi Dakota, ukrašenoj u stilu art-dekoa od kojeg ti je zastajao dah. Žurka je bila na vrhu zgrade, ali čim smo Maksimilijan i ja prošli kroz vrata, pojavilo se jedno belo psetance koje se ustremilo na njegove pantalone. Lajalo je neumorno samo na njega i jadničak nije znao kako da ga se otrese.“

„Zašto je lajalo na njega?“

„To smo se svi pitali“, mrštila se ona dok se prisećala. „Pas je lajao samo na njega, i mukica se neko vreme borio sa psetancetom, a kad je najzad uspeo da ga smiri, Marita je bila ta koja se bacila na njegove pantalone. Ona nije lajala, ali trebalo je da vidiš kako je mahala repom.“

„Još jedna pudlica...“

„I to pomahnitala“, potvrdila je ona. „Samo što je ova imala izmanikirane papke.“

„Šta je bio njen problem?“, bila sam sva pod utiskom priče. „Bila je nimfomanka?“

„Bila je nimfomanka, ali to nije bilo sve. Zamisli, nije joj bilo dovoljno što se očešala o mog dečka, već se posadila pred njega, pogledala ga pravo u oči i autoritarno mu rekla: 'Daj mi jednu'.“

„Jednu... šta?“

„Jednu dozu kokaina!“, uzviknula je Lusi, sva van sebe, a mene zemlja nije progutala iako sam se svim silama molila za to.

„Govori malo glasnije, nije te dobro čula policija sa čoška“, zadirivala sam je. Ali ona ništa nije kontala.

„Dobro si čula“, nastavila je malo tiše. „Možeš li da poveruješ?“

„A, pa onda je ženska bila od 'upućenih'! I šta je on uradio?“

„Stajao je tamo zatečen i otvorenih usta, što je Marita iskoristila da ga brzom brzinom odvuče u svoju spavaću sobu. I znaš šta je uradila? Kretenka je zatvorila sva pokretna vrata svoje sobe pred nosom svih zvanica i zaključala se s njim unutra.“

„A ti?“

„Ja sam, u napadu ludila, provirila kroz ključaonicu i uspela sam da vidim kako mu Marita prilazi sa velikim, praznim poslužavnikom koji je stavila na krevet naredivši mu da ga napuni. Onda sam čula kako je on, iznenađen, pita: 'Otkud ti znaš da imam beli prah?'. A Marita mu je odgovorila: 'Znam po mom psetancetu Doli, ona je zavisnik. Otkako smo jednom imali neprijatnost da se sirotica nenamerno 'poslužila' celim poslužavnikom kokaina (mislila je da je to hrana za pse u prahu). Tad sam poludela, jer me je ta bela hrana za pse koštala silno bogatstvo, ali vremenom sam nadoknadila te pare pošto me pudla obavesti kad god namiriše kokain.“

„Pas navučen na kokain?“, nisam joj verovala ni reč. „Lusi, sve si ovo izmislila i pričaš mi priče. Ovo ne može da bude istina!“

„Kunem ti se pepelom Joko Ono da je istina“, reče ona valjajući se od smeha dok se zaklinjala ljubeći prste.

„Pa Joko Ono je živa!“

„Da, ali nemaš pojma kako ona duva!“

„Lusi, to je prastara fora.“

„Dobro, nisam ja stručnjak za humor kao ti.“

„Umrla bi od gladi da se baviš humorom“, uveravala sam je. „Ali moraš priznati da si stručnjak za brakove. Jedino bi morala malo da izoštriš nišan. Prvo si se udala za arapskog teroristu, a onda si otkrila da si udata za medeljski narko-kartel. Šta se

potom desilo?“

„Nikako nisam mogla da se oporavim od besa te sam im neprestano lupala na vrata ne bih li ih prekinula, dok se oni, pokajnički i povraćeni iz šoka, nisu brzo vratili na žurku.“

„I nisi mu tražila objašnjenje?“

„Jesam, dok se nisu otvorila ulazna vrata i dok nije ušao neki neobičan crnac zbog koga su svi na žurci u trenutku zastali. Mogao si vazduh da sečeš nožem, a tip je i bukvalno nosio nož, mada ne znam da li za sečenje vazduha ili nje.“

„Marite?“

„Da. Čim je ušao, počeo je da viče: 'Kučko, rospijo, varalice... ubiću te ovim bodežom!'. Ona se, prestravljena od straha, pripila uz Maksimilijana koji je bio još užasnutiji od nje.“

„Pa to je pravi triler! Ne želim ni da zamislim kakav je kraj. Kako mi to nisi ranije ispričala?“

„Strpi se malo, ima još“, gubila je strpljenje Lusi. „Taj mastodont se polako približavao dugim hodnikom dok je Mariti upućivao sve moguće uvrede i najrazličitije pretnje smrću zbog novca koji mu je, navodno, ukrala. Nisam znala kud da se denem da izbegnem tu invaziju, a Marita se zalepila za Maksimilijana kao pijavica. Ali, u trenutku kad je čovek već bio pred njom, najednom je zastao i gledajući Maksija u oči, prozborio: 'Maksimilijane, *brother!*' Sva preneražena čula sam ovog kako uzvraća: 'Osvaldo, to si ti?'“

„Iiii....?“ , izjedala me je nestrpljivost.

„U tom trenutku“, nastavila je Lusi, „Marita, ja i još dvesta bliskih prijatelja naše domaćice jednoglasno smo upitali: 'Molim? Vi se poznajete?' Onda je Osvaldo, onaj mastodont, rekao, s potpunom odanošću Maksiju: 'Da, on je moj duhovni vođa', dok se istovremeno obisnuo o njega i obojica su se izgubili u zagrljaju. 'Zaboravio sam na svoju mantru', zapevao je Osvaldo, 'možeš li da mi oprostiš?'“

„Kako to? Tvoj dragi je bio duhovni vođa i nije ti to rekao?“

„Ne, tog trenutka sam saznala da ga zovu 'učiteljem' i da ima učenike po celom svetu, ali me je to navelo da se samo još više zaljubim u njega.“

„Lusi“, obrecnula sam se na nju, „duhovni učitelj koji valja koku! To ti nije bilo nimalo sumnjivo?“

„Isprva nisam ništa primećivala“, odgovorila je sa staklastim sjajem u svojim plavim očima. „Tip je bio pravi guru u krevetu, hoću da kažem, potpuno se predavao drugima. Ima li ičeg boljeg od toga?“

„Ne znam tačno na šta misliš.“

„Na to da je on“, rekla je balaveći, „jedini muškarac u mom životu koji je mislio da je klitoris predmet obožavanja. Govorio je, pošto mu je već zapalo da bude na kolenima, onda bar da... Sigurno pretpostavljaš da sam ga posle toga obasipala blagoslovima.“

„Sad mi je sve jasno.“

„Vremenom sam, međutim, saznala da njegovo mentalno zdravlje nije baš postojano kao Gibraltarska stena.“

„Šta si onda uradila?“

„Šta sam drugo mogla, udala sam se za njega“, odgovorila je blesa.

„Šta je pisalo u tvojoj venčanici? Pristup dozvoljen svakom? Koliko je trajao taj brak?“

„Tih petnaest dana koje smo proveli u Njujorku.“

„Zašto?“

„Za to vreme sam shvatila da je težak zavisnik. U svom stočiću je imao punu fioku ludajčića, a postepeno sam otkrivala da uzima amfetamine da se digne i sedative da se spusti, i da je podvrgao svoje telo takvom toboganu da mu je mozak bio na ivici raspada. Jedne večeri je uzeo izuzetno jak lek za spavanje pošto je patio od nesanice, a kroz pet minuta sam ga ugledala kako šmrče kokain. 'Šta to radiš', upitala sam ga. A on će na to, s mangupskim izrazom lica: 'Borim se protiv nesanice'.“

„Još jedan kamikaza tip“, uzviknula sam. „I onda si ga ostavila?“

„Ne, ostavila sam ga nekoliko dana nakon toga, kad sam videla da ponovo flertuje sa Maritom.“

„A, zato si ga ostavila. Ti stvarno nisi pri sebi. Nije ti smetalo što je narkoman i lažljivac, istrpela si najstrašnije njegove postupke, a onda si ga ostavila jer je flertovao sa drugom? Bože, kako si ti luda. Gde su bili?“

„U kadi!“

Na trenutak se nisam usudila da išta više pitam.

Ali ona nije mogla da se zaustavi i nastavila je da mi priča da se, nakon toga, ponovo razvela, i da je potom pobjegla s nekim peruanskim diplomatom i nastanila se u Kitu kao portorikanski azilant.

„Ali nakon nekoliko godina postalo mi je dosadno i vratila sam se u Buenos Ajres“, zaključila je Lusi svoju priču. „Sad više ne mrdam odavde. Ovo je pravo mesto za zavisnice od adrenalina. Rizikuješ život na svakom semaforu. Meni je to sad dovoljno, kunem ti se, više se nikad neću udavati.“

„Tim bolje. Izgleda da su svi tvoji muževi krojeni po istoj meri.“

„Da, zardalim makazama“, osmehnu se ona.

„Moguće, ali bez njih se ipak ne može.“

„A ni s njima!“

„Ma hajde, Lusi... Nemoj mi reći da ti se više ne dopada da budeš zaljubljena. Sama si rekla da je to najlepše stanje koje može da te zadesi. Sve vidiš u drugoj boji...“

„Da, u crnoj.“

„I nemaš nijednu lepu uspomenu na svoje brakove?“

„Imam neizbrisive uspomene“, potvrdila je ona.

„Svake godine obeležim datume svojih godišnjica u kalendaru na zidu i onda igram pikado po njima.“

Rastale smo se i ja sam pomislila: „Ne vredi, za ciničnost je jedini spas romantika.“

***

Nekoliko dana nakon našeg razgovora, bio je 11. septembar. Lusi i ja smo bile u kontaktu svakog dana telefonom i meglom komentarisale smo najnovije događaje.

Jednog dana sam je pozvala i nepromišljeno upitala:

„Lusi, jesi li pomislila da si bila udata za jednog šiita i da si živela u Bejrutu? Shvataš li ti čemu si se izložila? Sad je tvoj bivši možda Taliban. Da si ostala u braku s njim, šta bi te sad čekalo? Burke i feredže? Nikad više ne bi mogla ni na šta da se

požališ. Sumnjam da bi to preživela.“

„Baš smešno, evo, umirem od smeha“, odgovorila mi je mrgodno. „Ne brinem ja zbog Talibana. Moja drugarica Korin iz Sjedinjenih Država mi je upravo poslala mejl u kojem piše da su tamo našli rešenje za taj problem.“

„Ma nemoj? A koje je to rešenje?“

„Prikači se na net pa ću ti poslati, da sama pročitaš.“

I prikačila sam se. Mejl je glasio ovako:

Atomske menopauzičarke

„Regrutujte sve nas žene koje već četiri ili pet godina patimo od menopauze, podvrgnite nas treningu od nekoliko sedmica, opskrbite nas automatskim oružjem, granatama, maskama za gas, hidrantnom kremom sa faktorom zaštite PF 1500, prozacom, hormonima i čokoladom, bacite nas (poželjno s padobranom) negde u predelu Avganistana i pustite nas da radimo ono što nam se ćefne po prirodi stvari.

Razmislite o tome.

Samo naša uobičajena doza besa, koja dolazi do izražaja čak i prilikom obavljanja svakodnevnih poslova – odlaska u supermarket ili plaćanja računa, više je nego dovoljna da utera strah u kosti čak i muškarcima s turbanom.

Izradale smo decu i rado bismo patile ili umrle da zaštitimo njih i njihovu budućnost.

S druge strane, volele bismo malo da se udaljimo od naših muževa, ako oni već nisu odjurili u potragu za nekom mlađom.

A za one među nama koje su još neudate evo informacije – nedavno sprovedena anketa je pokazala da postoji veća šansa da ih udari meteor, nego da nađu dobrog muškarca s kojim bi provele ostatak života.

Nemamo šta da izgubimo. Preživjele smo dijetu na obranoj vodi, onu na proteinima, pa na ugljenim hidratima, onda na naru, bile u teretanama i saunama širom zemlje, iako nismo skinule ni kilogram primenjujući sve te gluposti.

S lakoćom možemo da preživimo na neprijateljskom terenu Avganistana bez

hrane.

Godinama smo tražile muževe ili ljubavnike po barovima, po fudbalskim utakmicama i po kućama drugih žena. Za nas je mačji kašalj da nađemo Bin Ladenu u nekoj tamo pećini. Dozvolite nam da odemo i borimo se.

Talibani mrze žene? Zamislite samo njihov užas kad ateriramo na njih kao uspaljeni termiti!“

Mejl mi je delovao fantastično te sam odmah pozvala Lusi i htela da se našalim s njom. Međutim, nije bila baš raspoložena.

„Lusi! Korinin mejl je neverovatan! Ali zabrinula sam se. Da ti, s tvojom opšte poznatom zavisnošću od adrenalina ne misliš možda da se priključiš tim trupama?“

„Tvoja baba je u menopauzi, ne ja, znaš!“ , reče i zalupi mi slušalicu.

Orgazam bez prestanka

Virus romantičnosti koji uglavnom napada žene okupirao me je sve više.

Setila sam se da je najvažnija ženina erogena zona njen mozak. Ili, bolje da kažem, njena mašta.

Setila sam se i da muškarci bolje od nas podnose obične veze jer oni nalaze adrenalin u svom profesionalnom životu, i bez sumnje, libido u moći. Za razliku od toga, mi želimo emocije i avanturu u muško-ženskim odnosima.

Dakle, oni svoj adrenalin crpe iz spoljnih izvora, a mi, pak, iz unutrašnjih.

Iz njihovih pantalona.

„Zato se žene udaju za princa Alberta, a posle ga ostave zbog Puma Rodrigesa“, naglasila je moja drugarica Laura.

„Ne znam koga bih od te dvojice pre izbegla, Laura, baš deprimirajući primeri“, obrecnuh se. „Žalim što ću ti to reći, ali osobe koje traže nepresušnu strast i orgazam bez prestanka ne mogu da imaju duge veze.“

„Ko to kaže?“, ljutnu se ona.

„Ja kažem. Kad vidimo parove poput Pamele Anderson i Tomija Lija, a pritom su oboje emotivno stabilni kao Kaligula, i kako se seckaju i mešaju krv kao dokaz ljubavi, ili tetoviraju ime svog partnera na intimnim delovima tela, uvek se zapitam: 'Kad jednom prestane romansa i kad budu delili imovinu, šta će onda? Izgrebaće tetovaže, podeliće i krv? Kad zvona ljubavi budu zamenjena životnim trzavicama, u šta će onda da se maskiraju?'“

„Koga je za to još briga?“, gubila je strpljenje Laura. „Ako mi neko obeća pet dana ljubavne ushićenosti, piši prodato. Posle će se veza ugasiti? Pa šta? Zar se to ne dešava i drugima? Seti se šta kaže moj prijatelj Emanuel.“

„Šta on kaže?“

„Ne zaljubljuj se u dosadu. Nije tako bezbedna kako deluje.“

Čekajući Mesiju

Laurin kasting

Ja samo želim muškarca koji je prijatan, pun razumevanja, dobar partner, pametan, nežan i seksi.

Da li je suviše ako tražim milionera?

Zaza Gabor

Sa svojih četrdeset sedam godina, moja drugarica Laura je izuzetno privlačna i uspešna. Radi u jednoj poznatoj firmi kao arhitekta. Ima kosu vatreno crvene boje i zelene oči. Prilično je visoka i ima struk koji se meri milimetrima... sve u svemu, ona je od onih žena koje bi u prolazu zavele i semafor.

Udavala se nekoliko puta, ali pri pomeni braka dobija napade astme. Mada ne odustaje od potrage za muškarcima.

Njen slučaj je mešavina virusa romantičnosti i neke vrste krstaškog duha u potrazi za zlatnim runom (ili za neuništivim testosteronom). Jer i dalje očekuje da nađe princa na belom konju koji se neće ofucati. Ili koji će barem izdržati nekoliko pranja.

„Samo se ti smeji, ali uveravam te, moja potraga je naučne prirode“, hvalila se ona. „Samo što naučnici rade na pacovima, a ja sa muškarcima.“

„Da“, odgovorih joj, „ali da si usmerila svu energiju koju ulažeš na potragu za idealnim muškarcem u nauku, mogla bi zubima da podeliš atom.“

Iako zavisi od romanse, sve više je sitničava prema muškarcima. Kvalifikuje ih po raznoraznim osobinama, i odbacuje ih zbog istih tih osobina. Ali ne može se poreći da je zaista pravi alhemičar testosterona.

Ona ume da pretvori žapce u prinčeve, pa zatim opet u žapce, i to za kraće vreme nego što traje prerana ejakulacija.

Tog dana, ona, Lusi i ja smo, kao i obično, šetale pored jezera i pri drugom krugu, Laura nam izvali sledeću rečenicu:

„Upoznala sam tipa koji mi se sviđa, ali koji ne vrši pos’o.“

„Laura, zar ponovo!?“ , ote se Lusi. „Šta je s njim? Da nije doktor za čmar?“

„Nije, već savetnik za mušku impotenciju.“

„Pa šta mu je? Sumnjiv ti je?“

„Ne, ali zbog vijagre mu je propao posao.“

„I zato si ga diskvalifikovala?“ , skočila sam na nju. „Laura, nedavno si jednog odbacila jer je bio zubar, jednog pre njega jer je agent nekretninama...“

„Ne počinji. Klaudija nisam odbacila što je bio agent nekretninama, već zato što je bio jadan. Na našem drugom izlasku, nosio je oko vrata neki lanac sa krstom koji je bio prava grozota. Završio je razapet na sopstvenom lancu. Šteta, a prvi put smo se baš dobro proveli. On je bio prilično oduševljen, ali ja nisam htela da nastavim jer ne znam da li mi se sviđa.“

„Zašto?“ , bila je nepopustljiva Lusi. „Zar nisi rekla da ste se dobro proveli?“

„Da, ali je prostak.“

„Krajnje je vreme da počneš i njih da istražuješ, vidiš da sa intelektualcima ne ide. Seti se samo kako si se provodila sa Havijerom, koji je izgledao kao neki kamiondžija, a kako si se smarala sa Emiliom koji je bio intelektualac.“

„Ma, ne!“ , nervirala se Laura. „To nema nikakve veze, oni ne mogu da se porede. Klaudio je više proživio nego ovaj, veći je mangup. Emilio je završio master kod onog De la Rua.“

„Iz politike?“

„Ma kakvi, iz smaranja! Isprva je delovao drugačije, kao intelektualac levičar, tip na nivou, ali je osnovao fondaciju protiv diskriminacije i bio je opaki ženomrzac. Nije me pošteno ni upoznao, a već mi je poklonio dve svoje gnjavatorske knjige koje

sam počela da čitam, ali nisam mogla da dovršim. Jedno veče smo izašli na večeru. On je brbljao i brbljao, što je i inače radio, i onda mi odjednom kaže: Dosta je bilo priče o meni. Razgovarajmo malo o tebi. Da li ti se dopala moja knjiga?“

„Kakav gušator! Kako se zvala knjiga?“

„*Pričajmo malo o meni*“.

„Pali!“

„Ne, ludo, šalim se. U stvari“, nastavila je Laura, „trebalo je da napiše knjigu pod nazivom: *’Počinio sam greh nad grehovima – bio sam smarač’*.“

„Kako si ga otkačila?“

„Nemoj misliti da je bilo lako. Lik je možda bio intelektualac, ali suptilne poruke nije kapirao. Na početku sam mu blago signalizirala: *’To što govoriš je zamalo pa zanimljivo’*.“

„I to je tebi suptilno?“, Lusi joj nije davala da odahne. „Šta li je za tebe očigledna poruka!?“

„Misliš da se potresao?“, reče Laura. „Nastavio je da priča o sebi kao da se ništa nije desilo. Tako sam morala da pribegnem planu broj 2 i primetila sam, uz svoj najlepši osmeh: *’Ako ti se baš priča, mogu ja da se pretvaram da me zanima.’*“

„Kakva si ti kučka, Laura. I nije se uvredio?“

„Ušlo mu je na jedno uvo, izašlo na drugo. I dalje je pričao o sebi, te sam primenila plan broj 3. U trenutku kad je prekinuo priču da uzme vazduh, rekla sam mu: *’Nemaš pojma kako bih volela da imam niži koeficijent inteligencije da bih mogla više da uživam u tvom društvu.’*“

„Nemoj mi reći da ni to nije razumeo!“

„Nestao je bez traga i glasa.“

„Baš zato i kažem!“, Lusi je opet krenula u napad. „Zašto ne pružiš priliku Klaudiju?“

„Jedino što mogu da ti kažem o njemu je da smo se te večeri zabavili i da nije izvalio nikakvu glupost.“

„I tebi je to malo?“, vikala je Lusi. „Bio je zabavan i nije lupetao! Pa on je princ na belom konju! Jedino zabavno veče u celoj deceniji, a tebi je to malo? Budućnost je počela, a vi je i dalje čekate?“

Laura se nije obazirala na komentar i nastavila je da pripoveda o svojim osvajanjima.

„Prošle sedmice sam upoznala tipa koji mi se sviđa, samo što je hirurg.“

„Hirurg je savršen!“, rekoj ja. „Šta je tu loše?“

„Sačuvaj bože! Tip koji izgleda kao neki mesar. Tip zbog koga narod pušta krv. Tip koji mi zagleda ožiljke i komentariše koje su rane loše ušivene. Podseća me na frizere koji uvek kritikuju frizuru koju nam je napravio neko pre njih.“

„Da, ali kad imaš hirurga u kući, moći ćeš da uradiš šta god poželiš.“

„Jesi li ti pri čistoj svesti? Pa da me zagleda i iznutra? Kako posle toga da opstane erotičnost? Ne, nije mi se dopao. Sem toga, bio je vrlo sirov u ponašanju.“

„Ma nije valjda!“

„Čuj, kad smo izašli drugi put, razgovarali smo o operacijama. Upitala sam ga za operaciju vrata koju bi da radi moja sestra, ali nije mi dao vremena ni da odgovorim, a već mi je stavio ruku na podbradak i, gledajući u moj vrat, rekao: 'Jeste, treba tebi operacija.' Reci ti sad meni – možeš li takvim nastupom nekog da osvojiš? Lik je možda dobar hirurg, ali je zavodljiv kol'ko i skalpel.“

„Šteta! Ne bi bilo loše, doktor je. Ispunila bi san tvoje majke. Pločica na vratima i besplatni saveti.“

„Ne, lekar nam ne igra. Njih zivkaju svaki čas. I pritom, ko god hoće. Uostalom, bio je ćelav, a ja ne mogu da izlazim sa čovekom koji nema kosu.“

„Zašto?“, izivljavala se Lusi. „Izlazila si sa tipovima koji nemaju mozga.“

„Eto vidiš. S takvima se bolje slažem“, odgovorila je Laura ne posustajući. „Onaj slikar koga sam upoznala kod Norme, Marselo, bistar je momak i ima smisla za humor. Šteta što mi se ne sviđa gde živi, a i nosi bele cipele. To je neprihvatljivo. Nisam ih pošteno ni videla, a klitoris mi se već o'ladio.“

„Laura, ti si sve luđa!“, nervirala se Lusi. „Znači, i njega si odbacila? Zbog običnih cipela?“

„Ne, nisam ja njega odbacila, mislim da će postati moj najbolji prijatelj. Ima prelepu kuću na San Isidru, i bazen.“

„Aha! Ako ima bazen, onda je bistar momak i dobro igra“, rugala joj se Lusi. „Osim toga, kad je u bazenu skine cipele. Dakle, ima lepu kuću? Zašto si onda rekla

da ti se ne dopada gde živi?“

„Pa kuća je divna, ali nije mi se dopala izolacija. Sve što je uradio je užasno.“

„To je gore od cipela. Nove cipele bi i mogla da mu pokloniš, ali nešto ne mogu da te zamislim kako mu poklanjaš drugu kuću.“

„Ja bih mogla božanstveno da je uredim kad bi mi on dao novac.“

„Laura“, umešala sam se ja. „Ti tražiš tipa ili mušteriju?“

„Obe stvari!“, odgovorila je. „Ne znam zašto bih se ograničavala. Zar to ne bi bilo idealno? Spojiti lepo i korisno. Moj čovek iz snova mora da zadovoljava na svim poljima.“

„Pa ti ne čekaš savršenog muškarca, Laura, nego Mesiju!“

„Moguće je“, uzvratila ona umirući od smeha. „To je najmanje što zaslužuje jedna boginja poput mene.“

Nastavile smo da koračamo nekoliko minuta u tišini, dok se Laura nije opet atila na temu.

„Znaš da je Roksana počela da pohađa sastanke Anonimnih alkoholičara?“

„Roksana se propila?“, zabrinula sam se. „Ali ona je bila budista.“

„Ne, ne ide jer ima problema. Ide da bi upoznala nekog.“

„Nekog alkoholičara?“, počela je da viče Lusi. „Ona stvarno nije normalna! Šta ona misli? Da čeka dok se taj ne izleći?“

„Ne znam. Kunem ti se, ne znam kako može, ja to ne bih mogla ni u ludilu. Ne volim alkoholičare. Zato ja više volim da odem u Anonimne narkomane, ne bih li tamo našla nekog zabavnog lika.“

„Da“, reče Lusi upućeno. „Ali taj tvoj zabavni lik je danas puna, a sutra prazna trpeza.“

„Ne zanima to mene. Ja bih danas da uživam, sutra mogu i na post da se bacim.“

„Dobro, koja ti je sledeća stanica?“, Lusi samo što je nije živu pojela. „Tražićeš muškarce po zatvorima?“

„Nemoj misliti da mi to nije padalo na pamet. Sudeći po onima koje srećemo na ulici... Boga nema! Na kraju, toliko mučenja po teretani, toliko ulaganja da bismo bile u formi, a čemu to? Nikad ne možeš da naplatiš dobit. Ne zna se kud su se deli tipovi

koji vrede nečemu. U stvari, da, kod kuće su, sa svojom gospođom i sitnom dečicom. A slobodni? Nema nijednog! Ako se neki i pojavi, on bi da izađe sa 'piletinom'."

„Mlađane devojke su najbolje društvo za muškarca naših godina“, rekla je Lusi.
„Zašto?“

„Kao prvo, vrlo je verovatno da oni imaju problema sa svojom seksualnošću i zato im pomaže kad izlaze s nekim ko ima čvrstu guzu. Osim toga, samo neka mlađana im veruje da su ono što tvrde da jesu.“

„U pravu si, to je prednost koju mi više ne posedujemo“, žalila je Laura. „Ali te devojke posle hoće da se udaju i rađaju decu.“

„Da“, Lusi nije odustajala, „ali za njih je stvaranje nove porodice kao privremena hormonska injekcija.“

„Dobro“, zaključila je Laura, „možda je kucnuo čas da saopštimo svetu da i starije žene imaju svoje prednosti. Daje se na znanje! Ne želimo da se udajemo, ne želimo decu, i, ovo sasvim pouzdano stoji, ne bi nam smetalo da budemo samo seksualni objekat. I više od toga. Mi smo bolje i zahvalnije jer to možda radimo po poslednji put!“

„Daleko bilo!“, skočila je Lusi na nju. „Ti stvarno nemaš mira, Laura.“

„Istina, malo sam zabrinuta jer sam veoma nervozna. Mori me neki filozofski nespokoj, neka metafizička teskoba.“

„To ti se zove čežnja, Laura.“

„Ovo su zlatne godine, 'golden', razumeš li? Treba iscediti sve iz njih, treba pribeći krajnjim sredstvima pre nego što nestanu. A ja želim da se zabavljam. Stoga... nastavljamo sa 'kastingom'!“

„Znam ja to“, reče Lusi, „ali zasad uspevaš da iscediš samo sebe. Ako nastaviš s tom fobičnošću, možeš skroz da se izgubiš.“

„Kunem ti se, molim se Bogu da mi pošalje malo strpljenja, ali nemam vremena da sačekam njegov odgovor.“

„Moraš malo da se smiriš“, tešila sam je. „Uzdaj se u to da će naići tvoj čovek iz snova. Moli kosmos za to.“

„Kosmos ne odgovara. Ima mnogo molbi, ne može da postigne. Moram da se upišem na listu čekanja.“

„Pokušaj onda da misliš na nešto drugo“, uporno sam joj govorila. „Zašto ne naučiš da meditiraš? To umiruje um.“

„Da meditiram? Misliš? Neće mi škoditi?“

„Ali pazi“, zavitlavala ju je Lusi, „to može suviše da te umiri.“

„Nemoj zafrkavati, ja sam ozbiljna“, ljutnula sam se. „Stvarno, Laura, mislim da to može da ti pomogne. Meditacija donosi usredsređenost, ne dozvoljava tvom umu da luta. Na nekoliko blokova od tvog stana nalazi se budistički hram. Zašto se tamo ne raspitaš?“

Laurino lice se ozarilo.

„Da znaš da si u pravu. Ne mogu više ovako. Moram da prestanem da mozgam o muškarcima. Počecu da meditiram i da idem u budistički hram da me nauče nekim tehnikama meditacije. Možda naletim i na nekog zabludelog monaha.“

Lusi, tiho, dodade:

„Možda bi lobotomija dala brže rezultate.“

Ratnice strasti

Muškarac koji nikad ne laže svoju ženu bezobziran je prema njenim osećanjima.

Olin Miler

Nekoliko meseci kasnije, Laura i ja smo se dogovorile da večeramo u restoranu Palermo Vijeho.

Ona je došla prva i kad sam ja stigla, zatekla sam je kako bezočno koketira sa jednim gospodinom za susednim stolom.

„Sinoć mi se desilo nešto strašno“, rekla mi je iznenada.

„Šta?“

„Ništa!“

„Bleso jedna, uplašila si me.“

„Možeš li da zamisliš da taj tip već duže vreme bulji u mene kao tele u šarena vrata, ali ne prilazi mi ni da pita za tačno vreme?“, rekla je ne skrivajući svoju iznerviranost.

„Pa dobro, stariji je čovek, treba mu vremena.“

„Nemamo mi vremena. Stariji ljudi imaju manje vremena nego bilo ko drugi. Zar to još nije shvatio?“

„Ne znam da li je baš tako“, pokušavala sam da je ohrabrim. „U svakom slučaju, za nas nije tako. Mi žene u određenim godinama smo u periodu takve seksualne represije da smo potpuno zaostale u seksu. Mi smo ti kao kornjače. Danas sam gledala neki dokumentarac u kome kažu da kornjače dostižu seksualnu zrelost tek u pedesetim godinama.“

„Baš si bistra! Zato što one žive dvesta godina“, skočila je Laura na mene. „Sem toga, one imaju oklop, a mi smo skroz mekane. Danas sam rešila da počnem da depiliram prepone pincetom jer ako nastavim to da radim voskom, jednog dana će mi s voskom odlepiti i parče noge.“

Rekavši to, izvadila je pudrijeru i pravila se da se puderiše dok je u ogledalcetu

gledala gospodina za drugim stolom.

„Ne osvrći se“, zamolila me je. „Sad nas tele obe gleda kao da smo šarena vrata.“

„Sviđa li ti se?“

„Nimalo.“

„Zašto onda hoćeš da ti pride?“

„Ja volim da razgovaram sa muškarcima, volim da flertujem, ali bez strogo određenog cilja. Radim to tek onako, da ostanem u formi.“

„Laura, onda je vrlo jednostavno. Pridi ti njemu i obrati mu se.“

„Zar si poludela?“

„Zašto? Šta je najgore što može da ti se desi ako mu se obratiš?“

„Da me sasluša.“

„Ne preteruj, Laura.“

„Ne, ozbiljno, ja tipovima ne bih prišla ni u ludilu. Ni telefonom ih ne zovem ako oni prvi ne pozovu. U tom smislu, film 'Fatalna privlačnost' nama ženama je upropastio život.“

„Zašto to kažeš?“

„Sad ne možeš da zivkaš tipa sedamdeset puta dnevno, a da ne pomisli da si neka lujka“, reče ona valjajući se od smeha. „Vidiš? Zato se meni dopao Paolo. Odmah me je saleteo. Meni treba neko ko će da pređe na stvar, ko je direktan. To me osvoji kod nekog muškarca. Pogotovo ako je simpatičan kao Paolo. Šteta što ne živi ovde.“

„A, onaj italijanski advokat. Oženjeni advokat. Znači, on te je odmah spopao?“

„I te kako!“, uzviknula je zažarenih očiju. „Izdeklamovao mi je moja prava i skinuo sve sa mene. Nikad nisam doživela nešto nalik tome.“

„Dokle je dogurala ta romansa?“

„Zabavno je. Bili smo nekoliko dana na Kubi i neviđeno smo se dobro proveli.“

„Kuba! To je sjajno! Pričaj mi, kako je bilo?“

„Svakog dana smo bili na plaži u Zalivu svinja“, reče opajdarica. „Kad god smo zajedno divno nam je, ali onda dođe trenutak rastanka i sve postaje prava zbrka. Sad je nekoliko dana odsutan. Otputovao je u Švedsku i nedelju dana me nije zvao. Tako

da se ne javljam na njegove pozive, a i izmislila sam da idem na neko vreme u Portoriko jer on zna da tamo imam jednog bivšeg.“

„Slagala si ga. Zašto?“

„Neka malo on razbija glavu, neka misli da sam sa drugim pa nek' porazmisli.“

„Ali, Laura, čovek ti je rekao da neće ostaviti svoju ženu. Čak ti je priznao da imaju i dobar seks.“

„Da, da“, primetila je tvrdoglavo, „imaju dobar odvojen seks, a posle se nađu da proćaskaju i porade zajedno na istom!“

„Zašto navaljuješ kad znaš da je oženjen i da tako stoje stvari?“

„Sve to može da se promeni. Videćeš, ja ću to da promenim.“

„Laura!“, iznervirala sam se. „Kad god čujem ženu koja kaže da će da promeni nekog muškarca, naprosto se razbolim od muke. Poslušaj Natali Vud koja je govorila: 'Jedino vreme kad žena može da promeni muškarca je dok je on još beba.'“

„Je li tako? Onda poruči Natali da sam pre neki dan sama sebi poslala cveće sa porukom: 'Reci mi 'da', da bi je on opazio u prolazu.“

„Poslala si sama sebi cveće?“, prekinula sam je u pola reči. „To je najstarija, najgluplja i najbeskorisnija moguća fora za koju znam. Kako je reagovao?“

„Ispunio mi je mejl-boks gomilom ljubavnih poruka, a stigla je i jedna očajnička pesma.“

„Još jedan tipičan lik.“

„I to nije sve. U poslednjem mejlu mi je napisao da me voli.“

„U, izvukao je tešku artiljeriju.“

„Krčka se na tihom jer ne odgovaram na njegove pozive. Pogledaj poruku koju mi je poslao“, reče i pročitla mi: „'Od same pomisli da si u Portoriku sa drugim, pukao mi je čir i imao sam tako strašne bolove u stomaku da su hitno morali da me operišu jer pomislih da sam na samrti'. A ja sam mu odgovorila: 'Kad bih poverovala u to, bila bih najsrećnija žena na svetu.'“

„Kako možeš tako da živiš, Laura? Zar celog života moramo da cinculiramo? Za nas nema odmora.“

„Da, užasno je, ali je tako. Barem s ovim likom koji je poprilično histeričan. Uveravam te, više voli da 'posti' nego da se 'omrsi'. I eto, moram stalno da ga bacam

na post.“

„Ne bi meni smetalo da oni poste kad mi ne bismo zavisile od toga. Naše majke, umesto što su se trudile da nas nauče kako da ih nahranimo, trebalo je pre da nas poduče veštini zvanjoj 'Kako tipa baciti na post'.“

„U pravu si. Trebalo bi da dajem te časove mojoj kumici, uskoro puni petnaest godina.“

„Tačno! Već je u godinama da sazna šta je čeka. A kako je Renata?“

„Božanstveno je! Danas sam je zvala i pitala: 'Šta ima novo?', a ona mi je odgovorila: 'Ponovo sam se zaljubila u Paka, hoću da ga imam, da ga posedujem, da ga prožderem, da ga načinim svojim robom, hoću da se zatrujem njegovom krvlju i da budem u svakoj njegovoj misli. Sem toga, ništa posebno. A kod tebe?'“

„Sirotica“, pomislila sam ja, iako to nisam izgovorila. „Tako mlada, a već zaražena virusom.“

„I pritom“, rekla je Laura ironično, „pričala mi je da su ih na času seksualnog vaspitanja učili kako se stavlja kondom na krastavac.“

„Pa šta? Meni to zvuči odlično. Pripremaju ih za bezbedan seks.“

„Ja bih rekla da ih spremaju za veliko razočaranje.“

„Ne budi takva, ženska glavo. Jadno dete. Možda bude imala sreće. Ja samo znam da me ne zanima nikakva veza u kojoj stalno treba da povlačim konce.“

„Javi mi ako nađeš takvu“, smejala se ona. „Paolo je mene osvojio jer je izuzetno pametan i ima smisla za humor. Možda nije Mesija, ali kunem ti se, kreše k'o bog. Sem toga, živi u Rimu, pa se viđamo svake prestupne. Nemoj misliti da je to za mene neko iznenađenje, videla sam ja odmah kako stoje stvari. Povrh svega, imam tu nesreću da ih skeniram čim ih ugledam. Vidim im svaki tumor, svaku metastazu, ceo genetski potencijal. Paolo je prošao moju magnetnu rezonancu još prvog dana.“

„I?“

„Baš zato što ne živi ovde rezonanca se gubi s razdaljinom.“

„Naravno, magnetizam se umanjuje.“

„Gubi se signal!“, previjala se od smeha. „Ma šta znam, mene ta igra zabavlja.“

„Vidim, u to nema sumnje. Histerija je dobar lek za dosadu.“

„Nego šta! A osim toga, zadržavajuće je kad ti se vrati želja, volja da budeš sa

muškarcem, romansa, avantura, strast. U suprotnom, život je dosadan. Za mene to nema cenu.“

„Laura, sama si priznala da je sve teže nastaviti da ih opisuješ.“

„Rekoh ti već da je s ovdašnjim tipovima to nemoguće. Treba naći stranca, ovi ovde su grozni.“

„Pročitala sam u novinama da je sprovedeno istraživanje i izgleda da je stepen impotencije u Argentini vrlo visok. To ima mnogo veze sa frustracijama na poslu. Za muškarce posao praktično predstavlja njihov seksualni identitet.“

„Shvataš li?“, poskoči Laura. „Samo nam je to nedostajalo! Da seksualni identitet Argentinaca zavisi od ministra za ekonomiju. Kakva nas budućnost čeka! Kako se tebi čini?“

„Slika muške erekcije koja skače i opada zavisno od faktora poslovnog rizika u zemlji prosto mi izaziva vrtoglavicu.“

„Međutim, oni sad imaju vijagru“, pobuni se Laura. „Stoletna nauka ženomrzaca i dalje izmišlja preparate za njih umesto da izmisle nešto što bi iskorenilo celulit sa lica zemlje.“

„Postoji nešto još bolje! Čula sam da su u jednoj laboratoriji smislili tabletu za pod jezik koja za dvadeset minuta izazove erekciju. Mogu da je koriste čak i srčani bolesnici.“

„Ma ćuti, koristi je moj zet.“

„Je li imao nekih problema?“

„Sa tabletom ne, imao je problem s mojom sestrom.“

„Zašto?“

„Vidiš, ona je u početku bila oduševljena. Već godinama je on patio zbog tih problemčića i bio je vrlo utučen. Sad je, pak, ona utučena jer on sve vreme hoće seks, a ona ne zna gde bi se sakrila!“

„Vidi kako Bog daje hleb onima koji nemaju zube!“

„Nije baš tako“, uzbuđeno će ona. „Znaš li ti neku ženu koja ima više od pedeset godina i koja bi da ima seks svakog dana?“

„Imam čitav spisak!“, zavitlavalala sam je. „Od kog slova hoćeš da počnem?“

„Ne verujem ti. Trebalo bi da već jednom izmisle neku vijagru i za žene.“

„Imam dobre vesti za tebe!“, reko joj. „Izmislili su je!“

„Bilo je krajnje vreme“, probudila joj se nada. „I ja hoću da ostanem u igri. Hoću da budem u prometu, zaslužila sam to. Ja nikad nisam zaostajala. Znaš da sam uvek usavršavala umetnost zavođenja i flertovanja, to da bude jasno.“

„Molim te, Laura, ti si najveći borac od svih nas. Čim te vidim, ja se već umorim.“

„To je moja struka. Imam dosta pređenih kilometara, čitav život sam tome posvetila. Hoću i dalje da imam praksu. Šta bih inače radila? Penzionisala se?“

„Sačuvaj bože! To je pakao od koga najviše strahujemo.“

„Šta nam ostaje posle toga? Da izigravamo poslušne domaćice!“, prestravila se ona. „Radije bih da se i dalje borim.“

„Makar morala da uneseš mnogo mašte da bi ostala u bici?“

„Bolje i mašta nego ništa. Uvek treba pridodati nešto. Kod Paola mi je prilično lako. Ima dosta privlačnih osobina: pametan je, ima smisla za humor...“

„I još dok ga ti malo nakitiš...“

„To svakako! Nikad nije na odmet. Poneki ukras, neku perlicu uvek treba imati u rukavu. Bez dobre mašte život žena je veoma težak.“

„Na mene onda ne računajte“, izjasnih se. „Ja više nemam ukrasa za muškarce. Iscrpela sam sve zalihe.“

„Mora da si ih kitila kao blesava, dok sam ja štedela“, reče Laura sva ponosna. „Za mene bi bilo najgore da ostanem bez ukrasa. Zamisli samo to. Morala bih da zatvorim radnju.“

Doktor Bobit i zavist prema tenisu

U ludom ljubavnom stanju robinje romantičnosti zaljublivanje u svog psihijatra predstavlja praktično nezaobilaznu fazu. Ni ja nisam bila izuzetak u tome.

On baš i nije bio princ na belom konju. Pre će biti da je bio Jevrejin vrlo žučkastog tena, sa celom koja je počela da se nazire a i sa vidljivim stomakom. Ali je imao glavu koja je zavredela da bude zaveštana za nauku.

Po mogućstvu, još pre nego što se rodio.

Ali njegova majka nije znala na vreme da donese odluku i sudbina je htela da ga ja sretnem na nekoj tački mog puta.

(Na tački koja nije bila baš 'tačka G'.)

Važno je podsetiti se da se sve ovo izdešavalo pre stotinu godina, u jednom od mojih prethodnih života, kad sam bila tek igračka svoje vrste sa hormonima u zenitu. I zatrovana romantičnošću koja je oduzela sav kiseonik mom jadnom mozgu.

U stvari, prolazila sam kroz vrlo težak period u odnosima sa muškarcima, i već neko vreme sam tražila dečka, odnosno terapiju, jer mi je bio potreban da malo ublaži neuroze ne bi li prestale da mi toliko utiču na život.

Moja drugarica Lusi mi je srdačno preporučila baš tog psihijatra.

A ja joj poverovala.

„Nemaš predstavu kako je božanstven doktor Bobit!“, luda se oduševljavala. „Razgovarala sam s njim kod Sesilije i delovao mi je vrlo srdačno, kao neki veliki meda. Delovao je vrlo pametno i zaštitnički nastrojen. Sesi mi kaže da je on odličan terapeut, a sem toga, vodi jednu psihijatrijsku kliniku.“

(Činjenica da je Sesilija bila njegov pacijent, a da je on dolazio u njenu kuću, svakom bi bila dovoljna da izgubi poverenje u Bobita kao u psihijatra. Svakom ko ne boluje od romantičnosti, što je bio slučaj sa mnom u to vreme. Posle nekog vremena sam čula da je Sesilija raskinula s njim tako što ga je tužila jer je posle terapije postala luda k'o struja, nakon što je saznala da on neku kliniku može da vodi samo u propast.)

Ali ja sam bila igračka sudbine, te sam ga pozvala telefonom da zakažem

sastanak.

„Za šta vam treba pomoć?“

„Čujte, doktore, pre svega, htela bih da naglasim da ja nisam kao drugi ludaci koji sednu ovde, a kad najzad ustanu, već je prošlo dvadeset godina. Takođe mi nije privlačna misao da nekom plaćam samo da bi slušao moje žalopojke. Ima dosta onih koji bi meni platili da ispričam ono što ću ispričati Vama. Obratila sam Vam se jer prolazim kroz težak period.“

„Otkada to?“

„Otkako sam se rodila.“

„Zašto?“

„Za početak, jer sam se rodila protiv svoje volje. Ne samo da mene niko nije pitao, već imam osnovane sumnje da se ni moji roditelji nisu međusobno konsultovali oko toga. Osim toga, čim sam se rodila, odmah sam imala neprijatelja.“

„Koga to?“

„Moju stariju sestru.“

„Aha. Čime se bavi vaš otac?“

„Izvršavanjem naređenja moje majke.“

„A Vaša majka?“

„Podrivanjem samopoštovanja svojih ćerki.“

„Zašto to kažete?“

„Na primer, juče sam je zvala jer se nisam osećala dobro i rekla sam joj da nameravam da vidam psihijatra.“

„I?“

„Bila je prezadovoljna jer kaže da vi zarađujete k'o grofovi.“

„Razumem“, reče on šiljeći brkove. „Pričajte mi još malo o svojoj porodici.“

„Majka mi je sjajna, ali uvek je bila previše zaštitnički raspoložena. Nije volela da izlazim... iz njenog tela. Tako da mi je od malena usadila sve moguće strahove. Ako ne verujete koliko sam bila plašljiva, zamislite samo, moja prva reč je bila 'u pomoć'! I strah mi je podrivao samopouzdanje. Za mene je flašica s mlekom uvek bila poluprazna. Bila sam isto tako vrlo stidljiva i retko sam progovarala. Jedini put kad

sam otvorila usta izvadili su mi krajnike.“

„Čini li Vam se da je u Vašem domu postojala neprijateljska atmosfera prema Vama?“

„Šta ja znam! Kažu da sam bila čudno dete. Na primer, mama mi priča da sam još kao bebica, svaki put kad bi me deda uzeo u naručje, povraćala po njemu. Pošto sve bebe to rade i on u početku to nije shvatio kao odbojnost s moje strane. Ipak, moje uporno povraćanje samo po dedi, i činjenica da se ta navika produžila do moje sedme godine, probudilo je sumnjičavost u porodici, počeli su svašta da nagađaju. Tek mnogo godina nakon toga uspjeli smo da rasvetlimo misteriju, no, ne bez velikog iznenađenja s moje strane. Izgleda da sam čula kako baka kaže da ju je deda prve bračne večeri ostavio samu i otišao da lumpuje sa pajtosima jer je ona imala ciklus. Kunem Vam se, samo podsećanje na to izaziva u meni mučninu, ali neću uraditi ništa po tom pitanju jer je vrlo ružno povraćati po jednom pokojniku.“

„O čemu mi Vi to govorite? O pedijatrijskom slučaju feminizma?“, čovek nije mogao da sakrije smeh. „Zar ste Vi kao dete imali pojma o feminizmu?“

„Nisam imala blage veze! Mislim da u to doba feminizam nije bio ni izmišljen, ili barem nije stigao do mog kraja, tako da sam tokom celog detinjstva tretirana kao neki vanzemaljac, za šta su moja majka i moj otac naizmenično optuživali jedno drugo.“

„Otkud to da su se optuživali?“

„Moji roditelji su bili brat i sestra od tetke. Moja majka misli da sam ja ispala takva zbog toga. Šta su očekivali? Ja sam bila jedina devojčica u kraju koja je bila bratanica svoje majke i sestra od tetke rođenoj sestri. I pored svega toga, sve sam to dobro nosila. Ali ono što nikad nisam prebolela je saznanje da je moj otac u stvari moj ujak. To je u meni stvorilo paniku koja se oslikala u šizoparanoičnom, ali ipak srećnom detinjstvu.“

„Mislim da Vi malo poričete.“

„Ne, ne i ne, doktore Bobite!“

„Kako ste onda uspjeli da budete srećni?“

„Otkrila sam bioskop. To je bio moj spas. Ako je istina ono što kažu da je detinjstvo naša otadžbina, onda je moja *bio* Holivud.“

„Dakle, to je bilo Vaše utočište.“

„Da, jer sam u bioskopu postajala Julija, Skarlet O’Hara, Gilda, princeza zatočena u zamku i sve one romantične heroine koje su patile mnogo više od mene, a da im se nikad nije razmazala šminka.“

„Nastavite da mi pričate o svom detinjstvu“, rekao mi je iskreno nasmejan pružavši mi kafu.

„Uvek sam bila mršavo, bolešljivo dete, nisam ništa jela. Mama me je jurila po plaži da jedem.“

„Još uvek Vas goni?“

„Ne, sad ja progonim hranu.“

„Aha!“

„Roditelji mi nisu dozvoljavali da se igram sa dečacima i zato sam imala svog omiljenog izmišljenog druga s kojim sam se stalno igrala. Ali jednog dana sam se naljutila na njega i otada više nismo progovorili.“

„A zašto ste se naljutili?“

„Jer mu se više sviđala moja sestra! To je ostavilo snažnog traga na mene. Kasnije, u životu, imala sam izmišljene mladiće, izmišljene muževe...“

„I oni su Vas ostavljali zbog vaše sestre?“

„Ma ne! Njih sam ja ostavljala kad bih uvidela da nisu onakvi kakvim sam ih zamišljala.“

„Dakle, to su bili muškarci od krvi i mesa.“

„Ako se tako mogu nazvati. Uostalom, nikad nisam imala sreće u ljubavi. Nekim ženama je lako da se stalno upuštaju u nove veze, ali meni nije. Meni je izuzetno teško da nađem nekog još goreg od prethodnog.“

„Kako ste rešili da se posvetite humoru?“

„Pa shvatila sam da kad se ja smejem, i drugi se smeju, a kad ja plačem, drugi se smeju još jače. Te sam rešila da počnem da se smejem sama sebi da ne bih odudarala.“

„Međutim, našli ste nešto važno u životu.“

„Da, mada i dalje patim.“

„Zašto?“

„Ranije sam brinula što mi se drugi smeju, a sad brinem kad mi se ne smeju.“

„Ovo je prvi put da dolazite na terapiju?“, pitao je.

„Ne, promenila sam ja pet psihijatara.“

„Tako dakle? Ispričajte mi ponešto o tim prethodnim iskustvima.“

„Nema svrhe, nije bilo nikakvih rezultata.“

„Zašto?“

„Već je prvi odlazak bio traumatičan za mene. Moja doktorka je mislila da treba da budem na grupnoj terapiji, sa još desetero ljudi. Videlo se da se nije usuđivala da ostane sama sa mnom. Ali svi oni su bili psiholozi. Ja sam bila jedina ludača! Osećala sam se kao davalac krvi na vampirskoj konferenciji.“

„Oni su Vam govorili da ste ludi?“

„Ne, ali su svi sedeli na jednoj strani, a ja sam bila na suprotnoj. Bila sam zaljubljena u jednog mladića iz grupe, ali se nisam usuđivala da ikom kažem. Jednog dana smo radili vežbu koja se sastojala iz toga da sednemo u krug, da se uhvatimo za ruke, da sedimo tako nekoliko minuta zatvorenih očiju i da osećamo jedni druge. Meni je zapalo da mi on bude sa desne strane, a neka devojkica s leve. Kad se vežba završila, svako je trebalo da kaže šta je osetio. Onda je devojkica s moje leve strane rekla da je moja ruka bila topla, raznežena, suzdržana ruka, a mladić koji mi se dopadao je rekao da mi je ruka kao mrtva riba.“

„Kako to?“

„Vidite, doktore, kad se zaljubim, ja postanem prava ameba, razumete? U meni se pokrene neki unutarnji mehanizam i u glavi počinjem da pletem neku vrstu emotivne paukove mreže, pomoću niti od ljubavnih filmova i šetnji po plaži, od beskonačnih ponavljanja dijaloga, slika onog drugog, njegovog lika, sve dok ta mreža ne zauzme celu svest i više ne mogu ni na šta da mislim. Svu me obavije kao mehur koji kao da izrasta iz mene same. Ja obožavam da budem u tom stanju. Ali posle mi neko uvek probuši mehur.“

„Dobro, ali za to ne možete da krivite muškarce. Tu se vaša mašta poigrala s Vama.“

„Jeste li Vi poludeli?“, ustremila sam se na njega. „Da nije bilo mašte, ne bih se nikad ni zaljubila! Mašti dugujem svu svoju sreću.“

„Ispričajte mi onda nešto o nekom drugom terapijskom iskustvu.“

„Moje drugo iskustvo je sa psihijatrom koji je tvrdio da sami kujemo svoju sudbinu.“

„To je razumljivo. Nije Vam se dopalo?“

„Ne! Za mene je to bilo razarajuće. Shvatila sam, ako sam sama kovala svoj život, onda sam sebi dodelila najgoru ulogu.“

„Zašto to kažete?“

„Ja sam htela ulogu Boga, a nju sam dodelila nekom drugom. Posle sam pokušala s nekim alternativnim načinima lečenja jer se tamo mnogo polaže na maštu, ali ni to nije urodilo plodom.“

„Da čujem.“

„Na primer, jednom sam bila na kursu dirigovanog sna, kod nekog američkog psihologa. To mi je vrlo teško palo. On nas je učio da, kako bismo dostigli naše ciljeve, prvo moramo da ih nacrtamo u našem umu. A onda nas je terao da zamišljamo kako želimo da vidimo sami sebe, u kakvim okolnostima, s kim, gde...“

„Da, i?“

„Pa, sećam se da sam jednom, dok sam ulagala nadljudske napore, uspela da zamislim sebe kao vrlo mršavu i obučenu u belo, kako šetam po plaži u smiraj dana, sa najlepšim muškarcem koga sam uspela da zamislim, u punom jeku čarobne romanse. U trenutku kad je trebalo da se poljubimo, kad sam nešto поближе zamislila ceo taj prizor, ugledala sam Džuliju Roberts na mom mestu.“

„Hoćete da kažete da Vas nekad mašta izneveri?“

„Mene izneveri moje samopoštovanje. Njega sam savršeno zamislila, samo sebe nisam uklopila u tu sliku. Kao ni sugestivno samoubeđivanje.“

„Šta Vam je to?“

„To su vam rečenice koje treba napisati sedamsto puta u nekoj svesci. Na primer: Ja sam dobra i lepa osoba i zaslužujem sve najbolje. Ako je neophodno, treba toliko prežvakati svesku dok ne poveruješ u to. Ali meni to nije išlo, uvek sam morala da ih kradem od drugih.“

„Šta je bilo sa Vašim ostalim psihijatrima?“

„Dvoje je izvršilo samoubistvo, jedan se polio benzinom i zapalio, a ostali su

ortački otvorili mesaru.“

Njegovo iznenađenje je trajalo hiljaditi deo sekunde, a onda se zacenio smehom kakav nikad kod muškarca nisam čula. Posebno kod muškarca koji se smeje mojim šalama.

„Volim žene sa smislom za humor“, rekao mi je bez okolišanja, bezočno flertujući sa mnom.

„Doktore, dakle, Vi mislite da žena može u isto vreme da pridobije muškarca i da ima smisao za humor?“

„Zašto to pitate?“

„Zato što imam utisak da kad muškarci kažu da im se sviđaju žene sa smislom za humor, u stvari misle da im se sviđaju žene koje se smeju njihovim provalama.“

„Smisao za humor je odraz inteligencije, a inteligentne žene nekad malo sputavaju sebe.“

„Malo?“, skočih ja kao oparena. „Uvek se pitam, čemu služi pametna žena? Muškarci ne žele takvu. Oni hoće neku da ih napali, koju mogu da prikazuju ortacima i koja će im izigravati pratilju. I to je to.“

„Znači, to je Vaša predstava o tome šta hoće muškarci? A šta traže pametne žene?“

„Pitajte njih! Zašto pitate mene?“

„Pitam Vas jer je očito da ste Vi pametna žena.“

„Ako sam tako pametna, zašto se zaljubim kao kreten? Možda mi osećanja pomute um? Ja, kad se zaljubim, uglavnom zaglupim. I više od toga. Kad bolje razmislim, ne moram ni da se zaljubim. Dovoljno je da mi se neko dopada pa da se i sama preobratim u idiota. Dovoljna je činjenica da je neki muškarac u istoj sobi u kojoj sam i ja, pa da ja više ne budem prirodna. Mogu da budem prava ja samo sa ljudima koji me ne zanimaju. Znae kad shvatim da mi se neko dopada? Kad počnem da lažem.“

„To nema logike. Trebalo bi da bude obrnuto. Zar ne mislite da zaslužujete da Vas neko voli zbog toga kakvi ste?“

„Zaslužujem da me neko voli zbog toga kakvom se pravim da jesam.“

„A kad bi Vas neko voleo zbog onoga kakvi ste zapravo?“

„Mislila bih da je idiot.“

„Vi ne ostavljate nikakav izlaz. Podsećate me na Gručo Marksa. Govorio je da nikad ne bi bio partner u klubu koji bi njega prihvatio za partnera.“

„Savršeno ga razumem! Iskreno, mislim da sam ga prevazišla. Da vam to pobliže objasnim. Naučila sam od moje majke da, kad čujem pohvalu, počnem toliko da mozgam o njoj dok se pohvala ne pretvori u uvredu.“

„Mmmm...“, promrmljao je. „Mislim da vidim poreklo Vaše neuroze. Nema sumnje da Vas muškarci vide kao ženu koja ruši sve pred sobom, a Vi sebe, pak, smatrate običnim crvom. Ali da Vam nešto kažem. Vi ste onakvi kakvim Vas drugi vide.“

„Međutim, ja bih volela da budem kao crvić koji se rodi, ostavi potomstvo i ugine. I koji nikad u životu ne mora da brine o stvarima tipa: 'Hoće li me sutra zvati?' Vidite, muškarci te probleme nemaju. Oni zovu kad požele.“

„Koliko vidim, imate prilično ustaljeno mišljenje o muškarcima. Nemojte mi reći da ste jedna od feministkinja koja ne podnosi muškarce.“

„Molim Vas! Ne potcenjujte me. Nemam ništa protiv muškaraca, mada sam protiv budalaša. A pošto sam i sama celog života bila budalaš, uviđam da taj pojam nije izričito vezan samo za jedan rod. A da Vi niste jedan od onih mačo lenjinista?“

„Ni govora. Ali Vam moram reći da zazirem od feministkinja koje žele da budu kao muškarci.“

„Ja ne bih da budem kao muškarci“, obrecnuh se. „Ne težim tako malim ciljevima.“

„Dakle, šta je na kraju ispalo? Vi volite muškarce ili ne?“

„I volim i ne volim.“

„Aha!“

„U stvari, doktore“, mazno sam se prenemagala, „ne podnosim mačo tipove koji bi da upravljaju mnome i koji se mešaju u sve. A strepim od zaljublivanja jer to moj koeficijent inteligencije svodi na nivo inteligencije deterdženta. Ali ako se ne zaljubim, ja se dosađujem.“

„Dosađujete se ili padnete u depresiju?“, tumačio je on mrgodno moje stanje.

„Smrtno se dosađujem. Samo zaljublivanje može da me razonodi, samo od toga

mršavim, samo to mi raznese mozak.“

„A šta Vam smeta kod Vašeg mozga?“

„Pa ne dozvoljava mi da se zaljubim u nekoga. To mi smeta.“

„A zašto mislite da morate da izgubite glavu da biste se zaljubili?“

„Doktore“, polako sam gubila strpljenje, „objasniću Vam. Ako ne izgubim glavu, ne mogu da vratim telo. Razumete li sad?“

„Ne!“

„Dobro, mućnite glavom, za to Vas plaćam.“

„U redu“, odgovorio je, „ali da znate da ću da Vam se uvučem u život, u um, u džep, u vaginu...“

Reč 'vagina' u tom kontekstu delovala je kao da mi je lupio ćušku.

„Stanite“, rekla sam dok je vrtoglavica pretila da me obori. „Zar ne možemo da počnemo od nečega konvencionalnijeg? Još Vam nisam ocrnila svoju sestru.“

On se smejaao, a njegov smeh je u mojim ušima odzvanjao kao muzika.

„Stići ćemo i do toga“, rekao je sa zmijski očaravajućim osmehom. „Znate šta ja mislim? Da Vi lajete na muškarce da biste prikrili koliko ih se zapravo plašite.“

Ta me je rečenica potpuno oborila.

„Taj čovek“, pričala sam mojoj drugarici Vivijani, koja je psiholog, „tek me je upoznao, a već zna sve o meni. On je neki prosvetljeni, neki mudrac...“

„On je psihopata!“, klela mi se Vivijana. „Poslušaj me. Znam volove s kojima orem.“

Ali ja više nisam stajala čvrsto na zemlji.

Iako smo se sve vreme terapije obraćali jedno drugom sa 'Vi', već posle prvih sastanaka, između njegovog i mog mozga razvio se takav naboj da su mušice spržene padale u letu, i taj naboj nam je bio vrlo koristan tokom tog vlažnog leta.

Međutim, ideološki smo se sukobljavali od samog početka, i nije dugo čekao da mi prebaci čuvenu zavist prema penisu.

„Ne zavidim ja nikom na penisu!“, izluđivao me je.

„A ipak pridajete više važnosti svom poslu nego svojoj vagini.“

„Opet vagina“, mislila sam ja. „Ko je ovaj čovek? Da nije na putu da napiše knjigu 'Vaginalni monolozi'? Toliko godina pre njenog izlaska?“

„A Vi ste opsednutiji zavišću prema penisu od samog Frojda!“

„Ne usuđujete se da priznate da imate fiksaciju prema ocu i to vam je stvorilo zavist prema penisu.“

„U svakom slučaju, mogla se stvoriti jedino zavist prema tenisu pošto je moj otac bio antitalenat za to, kao i Vi, verovatno.“

On se topio pred mojim očima i otvoreno je uživao u mojim šalama jer je znao da svojim osmehom samo dodatno učvršćuje moje zanošenje da sam njegova „omiljena pacijentkinja“.

Međutim, više nego jednom, kad sam ispoljavala odbrambeni stav pred njegovim neuobičajenim tumačenjima, pravio je pokrete rukom kao da seče neki nevidljivi penis i onda bi ga pružio meni govoreći:

„Izvolite. Okačite ga sa ostalima.“

Na mene je sve to ostavljalo snažan utisak i mnogo me je zbunjivalo, ali kad god bih mu prebacila za takvu vrstu podsticanja, on bi mi rekao da meni treba šok terapija jer sam kao blindirana i da on sve to čini da bi prevazišao prepreke.

I toliko je uspevao da me uveri u to da sam bila ubeđena da je on genije, prosvetljeni čovek, neko ko me je čitao kao otvorenu knjigu.

Sve dok nije došlo do Braja.

Jednog lepog dana, kao grom iz vedra neba, počeo je da mi priča o 'terapiji dodira' i o 'rukama koje slušaju'. Pokušavajući nešto da mi objasni, pljeskao me je rukom po kolenu dok je govorio:

„Morate da imate u vidu... (pljes), i ne bi trebalo da zaboravite... (pljes), jer u tom slučaju... (pljes)...“

Sve dok se jednog trenutka nije zaustavio i izjavio:

„Prestaću da Vas dodirujem, inače ću Vam svakog časa gurnuti prst u vaginu.“

Ostala sam zabezegnuta. Nikad nisam toliko puta čula reč „vagina“ za tako kratko vreme, čak ni od mog ginekologa. Priznajem, sve to je ostavljalo snažan utisak na mene i nije mi delovalo normalno, ali kad god bih nešto dovela u pitanje, on bi iznosio isti argument. Potrebu da razbije moje barijere i da istopi moj otpor prema

terapiji da bih mogla da se otvorim i bla, bla, bla.

Ja sam, pak, u sebi mislila: „Još više? Ako se još malo istopim, poplaviću ordinaciju, a ako se još malčice otvorim, rascepiću se na pola.“

Pritom, uz toliku vlagu u vazduhu, šok terapija samo što me nije bila spržila.

On je postao nova opsesija u mom životu, sve do trenutka kad sam ja više tumačila njega nego on mene.

„Šta li je time hteo da kaže?“, pitala sam Vivijanu. „Je li normalno da tvoj lekar toliko govori o tvojoj vagini?“

„Na kom jeziku treba da ti kažem da bi shvatila?“, vikala je ona. „On je psihopata! Psihopate znaju da vuku konce neke osobe kako se njima prohte. On samo treba da ti nađe neku slabost i da povuče pravi konac. Sve ostalo ide samo od sebe.“

Ali ja nisam verovala.

„Šta li je time hteo da kaže?“, zapitkivala sam sve u prolazu.

Ali niko mi nije odgovarao.

„Gospođo...da li Vas Vaš psihijatar pipka?“, pitala sam ženu u redu u supermarketu.

Ali ljudi su bežali od mene.

Sanjala sam o njemu u snu i na javi. A on je hranio te moje snove.

Ako bih mu rekla da sam sanjala kako spremam pire od kamena, on je tumačio da hoću da napravim pire, a kamen je on. Ako bih mu rekla da sam sanjala psa koji mi pere prozore, on bi govorio da hoću da ga dresiram kao psa jer je pas zapravo on. Sve je bio on!

Bukvalno, balio je kad god bih mu prepričavala svoje snove, ali ako bih poželeva da mu obrišem te bale, on bi odmah preokrenuo priču i rekao bi da su to samo moje projekcije... bla, bla, bla.

Dakle, mnogo naboja, ali malo vatre.

I otprilike u tome je prošlo skoro godinu dana, tokom kojih sam ja, od silnog naboja, već bila pregorela.

U stvari, on je bio najizopačeniji, najkomplikovaniji, najarogantniji, najnepopustljiviji, najnenormalniji, najveći psihopata koga sam u životu srela.

I imao je dvostruku ličnost, ali ne kao, na primer, doktor Džekil i Mister Hajd, koji je bar bio dobar, već je bio kao Norman Bejts i njegova majka.

I šta je mogao jedan nepopravljivi romantik poput mene s takvim muškarcem?

Da se zaljubi!

To što je bio moj psihijatar samo je povećavalo nivo adrenalina.

U toku terapije iskrsla mi je mogućnost da otputujem u Pariz, a ja, kad god negde putujem, osetim potrebu da opterećujem sebe svojom strepnjom od letenja bar nekoliko meseci pred put.

On je odmah povezo moje užasavanje od aviona sa erekcijama, pošto se, po njegovim rečima, i jedno i drugo tako zagonetno uzdižu.

„A šta velite o tome kako potom padnu?“, pitala sam ja sva uspaničena.

Kako su sedmice odmicala, a moj strah od aviona se nije smanjivao, nego baš suprotno, i terapija mi nije bila od pomoći, neko mi je preporučio da pomoć potražim u Bahovom cveću, ali za to bi bilo potrebno da odem kod drugog psihologa koji bi mi spremio čitavu formulu.

„Mislim da ću da potražim dodatnu terapiju, s vama sam u neizvesnosti, doktore Bobit.“

„Zašto mi to kažete? Sve ovo vreme smo mnogo razgovarali i svašta je isplivalo na površinu.“

„Da, ali ništa od toga nismo uhvatili.“

„Vi ste od onih osoba koje sve poriču.“

„Ne, ne i ne, doktore Bobit.“

Kad sam se odvažila i otvoreno mu rekla da ću potražiti drugog psihologa zbog Bahovog cveća, lice mu se izobličilo i kunem se, učinilo mi se da je zapenio po uglovima usana.

A onda je izgovorio te proročke reči:

„Ja ću Vas osloboditi Vašeg straha od letenja.“

Šta mislite, koji je metod psihopata upotrebio da bi to postigao? Rekao je da će da putuje sa mnom!

Odjednom su se i nebo, i zvezde i mesec našli meni na dohvat ruke, dok je on za

to vreme pričao kako otprilike tada i on mora da putuje jer jedan pacijent sa njegove klinike treba da se operiše u Parizu, a on će ići s njim.

Ako je nešto nedostajalo za moje totalno trovanje romantizmom to je bilo njegovo praćenje pacijenta do Pariza. Ko je bio ovaj čovek? Svetac? Zaštitnik čovečanstva? Prosvetljeni? Psihopata?

„I... Vi biste putovali sa mnom?“ , oblizivala sam se od zadovoljstva.

„Ne, mi bismo išli nekoliko dana kasnije“, rekao mi je, „ali Vi biste mogli da kupite ulaznice za Rolingstone, imaju koncert tamo, a po završetku koncerta mogli bismo da šetamo po mostovima Sene držeći se za ruke i...“

„Držeći se za ruke?“ , na trenutak sam obnevidela.

„Pa da. To Vam se ne bi dopalo?“ , primetio je bez straha da će nešto izgubiti.

Ja sam se tada već štipkala da vidim sanjam li, iako, umesto da štipam sebe, bolje bi bilo da sam štipala njega.

Ali potpuno nagog.

Ja sam imala pravo da budem luda, zato sam mu i plaćala. Ali on je bio moj terapeut, a bio je luđi od mene!

Time me je zabavljao celog narednog meseca, te su fobiju od aviona zamenili romantični žmarci koji su okupirali ceo moj um sve do trenutka kad sam uhvatila avion za Pariz.

Tresla sam se tokom celog puta, mada iz pogrešnih razloga.

Nisam pošteno ni kročila u Pariz, a već sam sve shvatila. Kao da mi je vazduh tog grada u trenutku raspršio virus, licem u lice sam stajala pred golom istinom.

To je bila jedina golotinja koja me je čekala.

On neće doći. Nikad nije ni mislio da dođe. Nije imao pacijenta koji se operiše. U stvari, njemu je trebalo operisati mozak i baciti ga u stajsko đubrivo.

Stigla sam u Pariz tako nadrždana da sam udarila glavom u taksiju i posekla se u predelu obrve. Odmah su me odvezli u hitnu i operisali su me na francuskom, kao kornjačicu Manuelitu.¹

„*Je vous en prie!*“ vikala sam dok su me ušivali bez anestezije. „*Stop!*“, brkala sam sve jezike. „*Me cache en Dieu! Cochon!*“

Nakon nekoliko sati koji su mi delovali kao vekovi, dali su mi antibiotik i poslali

me kući.

Stigla sam u hotel sva namrgođena i sa sedam šavova na levoj obrvi. Izgledala sam kao da sam boksovala petnaest rundi sa Majkom Tajsonom i izgubila.

Na jedvite jade, sa jednim prekrivenim okom, počela sam da otvaram kofere, kad, najednom, ugledah ogromnog pauka ispod kreveta. Tako sam glasno viknula da mi je pukla jedna glasna žica.

Ne razmišljajući, zgnječila sam ga cipelom, i nezamislivo, na sve strane su se razmileli milioni beba paukova.

„Ubila sam jednu majku“, vikala sam usred napada tahikardije. „Bog će me kazniti!“

Morala sam da dam veliku napojnicu zaposlenima u hotelu da ne bi zvali policiju.

I kao da to nije bilo dovoljno, antibiotik koji sam dobila izazvao mi je alergiju koja se prvo ispoljila kao mali otok usne, potom se nastavila u vidu tamnih plikova po celom telu, a nakon nekoliko sati se manifestovala u svoj svojoj silini u vidu mutacija groznijih i od onih Džefa Goldbluma u filmu „Muva“.

Kletve na račun mog psihijatra čule su se preko Atlantika!

Daj bože da ga zgazi tenk i da ga sahrane u koverti! Daj bože da ga ujede zmijčuga za jaja! Daj bože da umre i da se ponovo rodi kao balegar usred stajskog đubriva!

Kad bi mi ponestalo kletvi na španskom, počela bih sa sefardskim:

Masalbasho! Da ti *embasho* padne na dupe! Da te odnese *guerco* i da te više ne vraća! Proklet bio! Da te Bog satre i da te zaboravi!

Jedina uteha mi je bila to što nisam kupila ulaznice za Rolingstone.

Nisam pošteno ni stigla u Buenos Ajres, a već sam ga pozvala i počela da ga častim svim mogućim epitetima:

„Ko ste Vi, neki Hanibal? Vama nije mesto na slobodi, Vi ste opasni za ljude! Vi ne smete da vodite nikakvu kliniku! Mesto Vam je u nekoj ustanovi, u ludačkoj košulji i sa brnjicom na ustima. I to ne u bilo kakvoj ustanovi, nego u nekoj dobro obezbeđenoj!“

On samo što se nije rasplakao. Uz velike poteškoće je počeo da mi priča da ga je

taj zbunjiv odnos sa mnom toliko uznemirio da je već neko vreme razgovarao sa svojom kontrolom.

„Povrh svega, neko Vas je kontrolisao? “ prekinula sam ga vičući. „Kako biste se ponašali da niste imali kontrolu?! Zaboli biste mi nož u leđa?!“

Onda mi se kleo kako nikad nije želeo da me povredi, ali da je sve izmaklo kontroli, i posle mnogo promišljanja, na kraju mi je priznao da, kad bi bio žensko, voleo bi da bude kao ja.

U trenutku sam sve shvatila.

Taj čovek kome sam se toliko divila, uz koga sam se osećala kao crv, zapravo je hteo da bude kao ja. Taj čovek od čijih sam tumačenja žena ja živela kao zaposednuta duša, u stvari je hteo da bude žena? I to ne bilo koja žena. Žena kao ja.

Uhvatio me je toliki napad smeha od razmišljanja kako je život nekad smešan da sam se potpuno oraspoločila.

Jedva sam čekala da sve ispričam Vivijani, pa sam je pozvala.

„Ne volim da kažem da sam ti rekla, ali jesam ti rekla“, primetila je gadurica. „Ako postoji nešto gore od psihopate, to je zavidan psihopata.“

„Shvataš li ti?“, ja sam bila sva ustreptala. „Sad se sve savršeno uklapa. Zato je izvodio tačke sa odsecanjem one stvari.“

„Naravno, to bi najviše voleo!“

„Zato je mene optuživao da mu zavidim na penisu.“

„Jer je on tebi zavideo na vagini!“

„Zato mu vagina nije izbijala iz usta.“

„Hteo je i on da je ima!“

„Zamisli, na kraju sam ja njega tešila.“

„Luče“, reče mi Vivijana s razumevanjem koje za nju nije baš uobičajeno, „ti si tražila čekić u prodavnici donjeg veša.“

Holivude, koliko si mi zla naneo, a ja ti ipak verujem

Fanovi psihopata

*U Holivudu žene imaju tri starosna doba:
Lepa mala, Okružni tužilac i Vozeći mis Dejzi.*

Goldi Hon

Ne znam koliko mi žene uviđamo u kojoj je meri film uticao na nas, u mom slučaju holivudska produkcija, i kako smo pasivno prigrlile tumačenje sveta koje su nam servirali ljudi iz filmske industrije.

Ne treba zanemariti ni uticaj koji je imao i koji još uvek ima bioskop u našim životima.

Mislim da je to najveći uticaj koji smo primili u poslednje vreme.

Bar za žene mojih godina, obeležavanje nečega kao ženskog ili muškog postalo je jedino sredstvo za naše misli i naše reakcije.

Sećam se kako su mi se kao maloj dopadali filmovi sa Doris Dej. Ona je bila neka vrsta profesionalne device koja je tu svoju nevinost dobro iskoristila tokom jedne druge karijere iako neki zlobnici tvrde da su je znali i mnogo pre nego što je postala nevinna.

U to doba ženski rod nije imao pravo na individualno opredelenje, čak ni usmerenost, već svoje nepromenljivo postojanje. Za jednu ženu, seks je bio tabu, odnosno, podleći seksu je značilo odreći se svog bića. Stoga je samo apstinencija mogla da ih spase te sudbine.

Nikad neću zaboraviti jedan film sa Debi Reynolds, još jednom devicom po zanimanju, pod nazivom „*Sve je počelo poljupcem*“ (a na tome je i ostalo), u kojem ona nije htela da spava sa Glen Fordom. Čak ni nakon venčanja!

Takve su tada bile komedije.

Ali postojale su i romantične drame.

U njima su autori prikazali te večite i divne žene, uvek spremne na patnju i smrt radi ljubavi.

A Holivud ih je učinio besmrtnim.

Na primer, Margarita Gutijer, prostitutka zlatnog srca, koja se odriče svoje ljubavi prema Armandu da bi ga vratila ocu. Njegovi razlozi joj se čine mnogo uzvišenijim od njene ljubavi i želje. Nakon toga...šta joj je preostalo? Pa da umre! Tako je i uradila, jasno, jer je prostitutka i samim tim je poslušna.

(Prevažodno sluša režisera.)

Najveći utisak ne ostavlja sama priča, već kako je sve sjajno osmišljeno da nam njena žrtva i smrt deluju kao herojsko delo, te zbog toga, delo vredno divljenja.

Zar nismo patile i poistovećivale se sa Ingrid Bergman u „*Kazablanki*“ kad se odricala ljubavi zbog dužnosti?

Ili sa Adelom H, ćerkom Viktora Igoa, koja poludi zbog neuzvraćene ljubavi?

Ili sa Julijom, strastvenom mlađanom, koja se tako brzo ubila da nije sačekala ni da se leš ohladi. Ili, pak, da se napali.

Ili sa Madam Baterflaj koja na kraju izvrši harakiri sa iglama iz punđe jer muškarci ostavljaju i Japanke.

Ili sa sirotom Natali Vud u „*Sjaju u travi*“ koja na kraju poludi od embolije mlečnih žlezda jer ceo film ne može da smuva Vorena Bitija. (Mislim da je ono što ju je odista izludelo bilo to što jedino ona nije mogla da smuva Vorena Bitija.)

Na filmu su, očigledno, sve romantične heroine koje su, bilo strašću ili željom, zapretille da naruše patrijarhalni sistem, morale da umru. Ili da polude. Ili i jedno i drugo.

Poruka je trebale da bude jasna. Ako budu sledile svoju želju, bliže se sopstvenoj propasti.

Iako su neke poslušne glupave sirotice, odrekavši se ljubavi, naposletku ionako umirale od silnog besa koji se nagomilavao u njima.

Tako je bioskop na vrlo istančan način stvorio profil savršenih mazohistički nastrojenih gledateljki.

Da i ne govorimo o tome kako su namerno izmanipulisali sliku žene i njenih

godina.

Jedan klasičan primer bi bio „Bulevar sumraka“ sa Glorijom Svanson, u kome ona glumi stariju ženu, bivšu zvezdu nemog filma na vrhuncu sopstvene propasti, koja se zaljubljuje u mnogo mlađeg muškarca, glumi ga Vilijam Holden. Matora nezaustavljivo stari, a pokušava da smuva mlađeg tipa... Ali to rade i muškarci!

Za razliku od toga, glumcima u istim tim godinama, na primer Gariju Kuperu, kao partnerku su stavljali Odri Hepbern... Ona može unuka da mu bude!

Ali njih su prikazivali spektakularno, kao zavodnike sigurne u sebe, dok su žene prikazivali kao patetične propalice kojih se svi stide.

Za filmsku industriju, starije, aseksualne žene trebalo je da se pojavljuju kao beznadežne, beskrvne žene, kao sasušeno grožđe, što bi odgovaralo slici njihove 'nepodmazane' vagine. Međutim, muškarci od pedesetih pa nadalje i dalje su kavaljeri, i kao takvima, njima daju mnogo mlađe partnerke. Na primer: Šon Koneri i Mišel Fajfer, Harison Ford i En Hejč, Ričard Gir i Džulija Roberts, Džek Nikolson i Helen Hant.

Ali rekord je oborila sirota Sali Fild koja je u jednoj deceniji igrala partnerku Toma Henksa, a u narednoj... njegovu majku!

Kad smo već kod Ričarda Gira i Džulije Roberts... šta velite na „Zgodnu ženu“? Šta kažete na nove likove kojih su se dosetili holivudski geniji? Kažu da je ona moderna Pepeljuga. Zamislite da svojoj deci pričate ovu novu verziju priče: „Bila jednom jedna prostitutka zlatnog srca...“

Holivudska filmska industrija u poslednjih nekoliko decenija, koju i dalje propisuju muškarci, donosi nam novi niz tipičnih ženskih likova, koji imaju za cilj da ni za milimetar ne promene mazohistički nastrojenu gledateljku koju su prethodno stvorili.

Seks je sad dozvoljen, naravno, ali treba i dalje patiti.

Na primer, u „Živeti u Las Vegasu“, glavna glumica, Elizabet Šu – još jedna prostitutka zlatnog srca – zaljubljuje se u alkoholičara na umoru koji ne može ni da je takne, ali joj zato stalno povraća u krevet. A ona strahuje od toga da je on ne ostavi!

Ili kao u jednom strašnom filmu pod nazivom „Doktor T i žene“. U njemu supruga zlatnog srca, Fara Fosit, udata za Ričarda Gira (koji glumi ginekologa), na kraju završi luda k'o struja i bude smeštena u ludnicu jer ju je on činio suviše

srećnom!

Ili kao u filmu koji sam gledala na kablovskoj, sa Džulijom Ormond i Timom Rotom u kome ona glumi zubarku zlatnog srca, posećuje zatvorenike u zatvoru i zaljubi se u tipa koji je ubica psihopata. Na kraju i ona počinje da ubija jer je on bio neodoljivo... seksi.

Ili kao u filmu o advokatici zlatnog srca koju glumi Glen Klouz i koja se zaljubljuje u Džefa Bridžisa, svog klijenta osumnjičenog za ubistvo, i brani ga čak i pred sopstvenom procenom jer zamalo i nju da ubije, pošto je bio kriv, ali zato tako... seksi!

Ili u filmu o psihijatru zlatnog srca koju glumi Lena Olin i koja se zaljubljuje u svog pacijenta, ludog i preludog radnika na građevini, ali pošto njega glumi Ričard Gir, on je tako... seksi!

Ili primer konobarice zlatnog srca (glumi je Helen Hant) koja se zaljubljuje u manijakalno-depresivnog, opsesivno-kompulsivnog starkelju koga ne bi podnela ni rođena majka (a glumi ga Džek Nikolson) koji je debeo, star i ćelav, ali je tako... seksi!

Dakle, Holivud nam sad dozvoljava da uživamo u blagodetima seksa, ali po koju cenu? Samo ako postanemo robinje svojih želja, ako smo slepe od ljubavi, potpuno podređene falusu.

I nimalo nije naivno to što nas privlače psihopate. Oni su loši momci, ali su preslatki. Oni su perverzni, bolesni i ubice, ali su... seksi!

Njihova nepodobnost je ishod jednog ravnodušnog i zlokobnog društva, ali njihov šarm je neponovljiv.

Za razliku od toga, jadne Telma i Luiz, koje su krenule u bezazlen i zabavan vikendaški provod u ženskom društvu, na kraju su morale da se survaju u bezdan jer su tvorci filma hteli jasno da nam stave do znanja da se ženska zabava plaća i da jedno putovanje može da nas košta više nego što smo mislile.

Ali najveći utisak od svih romantičnih heroina svih vremena, po mom mišljenju, ostavlja glavna glumica u filmu „*Protiv vetrova i plime*“, film grupe Dogma, rame uz rame sa Holivudom, a opet... koji je režirao Lars Fon Trir.

Glavni lik koji maestralno glumi Emili Votson je jedna priglupa devojka (recimo da joj nedostaje po koji neuron), ali je predobra i pre svega ludo zaljubljena u svog

muža. Neočekivano, on doživi udes od čega ostane nepokretan od vrata nadole.

Ona se ne miri s tim i ubedi samu sebe da ona, sopstvenim žrtvovanjem, može da pomogne mužu da se oporavi. Onda on, istina, paralitičan, ali zato vrlo perverzan, traži od nje da ima odnose sa drugim muškarcima i da mu to posle prepričava. Naravno, ona se prostituiše za njega.

Na sve to, postoji doktor koji je iskreno voli i želi da je spase te sudbine, ali on se njoj ne dopada jer nema blistav psihopatski um kojim se diči njen muž i zato nije tako... seksi!

I tako se sirotica sve više smuca sa kojekakvim grubijanima da na kraju... pogađate li šta biva?

Pa naravno! Ubiju je!

Ali tu nije kraj priče.

Kako se i moglo pretpostaviti, kad ona umre, njen muž se potpuno oporavi, a nju crkva prezre zbog prostituisanja i zabrane joj hrišćanski ukop. Tako njeno telo strpaju u kovčeg i bace u more. Međutim, njena žrtva i njena smrt ne samo da izazovu to čudo da se njen muž oporavi, nego je i Nebesa prihvate, i to na sva zvona!

Dakle, ona nije obična heroina, ona je svetica. Režiser je odlučio da zbog svoje psihotične ljubavi (koja podrazumeva i žrtvu) ona zaslužuje da bude uzdignuta do samog Mesije. „Ako si spreman da život svoj daš iz ljubavi prema bližnjem“, veli, „Bog će te uzdići.“

Jadnog Boga trpaju u svakakve ujdurme!

Ukratko, filmska industrija se menja, vremena se menjaju, ali stereotipi ostaju isti. I uporno predstavljaju ženu onakvu kakvom je vide muškarci, a ne onakvom kakva ona odista jeste.

I raniji filmovi, kao i ovaj sad, pokazuju nam, da zaključimo, da žena svega treba da se odrekne zbog ljubavi, ili zbog obaveze, ili da se odrekne razuma zbog ljubavi, ili života zbog ljubavi, ili naprosto da se odrekne. I tačka.

Zaboga! Šta je sve posle morala da uradi industrija da bi navela žene na brak!

Sestro,
Ako si od onih koje razumeju
nerazumljivo,
i veruju u neverovatno,
drugim rečima,
ako previše romantičnosti
loše utiče na tvoje zdravlje, seti se:
ako deluje suviše dobro da bi bilo istinito, verovatno i nije istinito.
Ako ti se desila ljubav na prvi pogled,
traži još jedno mišljenje.
I zato:
ako vidiš princa na belom konju
koji bi da te spase...
ukoliko je to na filmu – uživaj. Ukoliko je to stvarni život... zovi hitnu pomoć.

Dve priče za Manuelu

Princeza i začarani žabac

Bila jednom jedna prelepa princeza, vrlo pametna, ali prilično nesigurna i suviše sklona zaljubljanju. Šetala je sa svojom dadiljom po obali jezera.

„Ah, nano“, jadovala je princeza, „kad ću ja naći mog princa na belom konju? Sanjarim o njemu, o njegovom zlatnom zamku...“

„O njegovom doratu.“

„Ne znam više kako da ga nađem. Spavala sam kao klada, izgubila sam na tone cipelica... samo mi još nedostaje da poljubim žapca!“

„Uzgred, miledi, pogodite ko ide?“

Princeza je pogledala pored sebe i zamislite samo njeno iznenađenje kad je ugledala žapca na obali lagune.

Željno se približi i klekne da ga bolje osmotri.

„Nano, vidi! Ovo je začarani žabac!“

„Kako znaš da je začaran?“

„Odmah se vidi da je srećan.“

„Pa dobro, miledi, recite mu nešto da vidimo hoće li odgovoriti.“

„Kako sam samo nervozna! A šta da mu kažem?“

„Da ste i Vi očarani.“

„Ne usuđujem se da mu se obratim. Šta da radim, nano? Da ga odmah poljubim ili misliš da treba da se presvučem? Da pustim kosu ili da je skupim u punđu? Hoću li mu se dopasti? Hoće li biti strastven ili će ličiti na princa Karlosa?“

„Izvinite, miledi“, prekinula ju je dadilja. „Zar Vi toliko razbijate glavu zbog jednog žapca?“

„Draga moja nano, ovaj gadni vodozemac može da krije samo prvoklasnog

princa.“

Ogromno beše njihovo iznenađenje kad začuše kako im se žabac obraća:

„Ne plašite me se, molim vas. Ja sam jednom bio prelepi princ, ali čini jednog pakosnog vešca pretvorile su me u žapca i čarolija može biti skinuta samo ako me poljubi jedna čedna devica sanjalica.“

„A nije Vam dovoljno da bude samo sanjalica?“, upita ga princeza, već rešena da ga poljubi.

Ali dadilja je prekinu i obrati se žapcu:

„Kako da znamo da ne lažete?“

„Ja sam nesposoban za laži!“, odgovori žabac. „Začarali su me upravo zbog laži. Zato me je pretvorio u žapca, ali me je onemogućio da lažem. Verujte mi!“

„Vrlo dobro“, reče dadilja, „ali pre nego što bilo šta odlučimo zanimaju nas Vaše namere.“

„Imam najbolje namere“, uveravao ih je žabac. „Pošto samo jedan njen poljubac može ponovo da me pretvori u princa, ja bih joj onda ponudio brak, otišli bismo da živimo u zamku mojih roditelja, ona bi se odrekla svog prezimena i uzela bi moje, svoju veru zamenila bi mojom, išla bi sa mnom na sva zvanična dešavanja i strogo bi se pridržavala kraljevskog protokola, vodila bi brigu o zamku, gajila moju decu i odrekla bi ih se u slučaju razvoda.“

„I to je to?“, upita dadilja.

„Da!“, odgovori žabac. „To bi trebalo da je čini srećnom.“

Princeza i dadilja se udaljiše od žapca na nekoliko minuta da razmotre odluku.

Te večeri su jele žablji paprikaš.

Čiča miča i gotova priča!

Kre-kre.

Mali sirenac

Bio jednom jedan sirenac po imenu Arijel, sin Neptuna, boga mora, i Selene, boginje meseca.

Arijel je imao predivan glas kojim je razgaljivao duše celog podvodnog sveta, a posebno sirena stasalih za udaju, koje su umirale za njim.

Ali iako je Arijel živeo u rajskom kraljevstvu morskih dubina, on nije bio srećan. Osećao se usamljenim, drugačijim, kao poluriba na suvom. On je zapravo bio sanjalica, sanjao je o drugim svetovima, manje vlažnim, kao i o parenju, što je -iako vlažno – bilo mnogo zabavnije od polaganja jaja.

Tog jutra, Arijel je rasejano plivao oko koralnog ostrvceta kad najednom ugleda nepoznato stvorenje koje ga u trenutku općini.

To je bila Serena, morski biolog, ne preterano lepa, ali bolja od Bet Midler i genijalnija od Kustoa, u podmornici koju je sama izumela.

Arijel ju je pomno promatrao dok je ona pomagala jednom morskom konjicu da se porodi. Nije mogao da odvoji pogled od nje sve vreme dok je radila. Kad je video da pravi male rupe u stenama da se lososi ne bi povredili kad iskaču protiv toka morskih struja, istog trenutka se zaljubio u nju.

„Ovo je stvorenje koje me razume iako me i ne zna!“, razmišljao je Arijel. Čim ju je ugledao, odmah ju je zavoleo.

Ali kao što to obično biva, zajedno s ljubavlju išla je i nesigurnost.

„Šta bih mogao da uradim da bih je osvojio? Da joj pružim ruku ili da mrdnem repom? Da se okupam ili da se osušim? Hoću li joj biti lep ili će misliti da sam obična riba?“

Tako se Arijel, očajnički zaljubljen, obratio svemoćnom Gospodaru dubina da od njega zatraži čudo.

„Gospodaru“, molio ga je. „Molim te u ime onoga što ti je najdraže, pretvori moju dragu u sirenu. Tako ću moći da je osvojim i da je uzmem za ženu, da zauvek živim s njom.“

Ali Gospodar, koji je sve znao, reče mu:

„Ako je to najbolje što ti je palo na pamet, to mogu da ti ostvarim, ali tako ćeš izgubiti dobar deo zabave.“

„Zašto?“, upitao je Arijel.

„Gde?“, odgovorio mu je Gospodar mora.

Onda mu je ponudio da zameni njegov rep parom nogu, a Arijel je skakao od sreće, ali Gospodar -koji je bio svemoćan, ali prilično škrt – rekao je da će mu uslišiti to čudo samo u zamenu za njegov milozvučni glas.

„Na kraju krajeva“, Gospodar mora je trljao ruke, „rekao si ’ono što ti je najdraže’.“

Malom sirencu nije trebalo dva puta reći i odlučio je da sklopi taj dogovor. Za tili čas, Arijel se pretvorio u muškarca sa parom izvajanih nogu, uz sve ostale ekstremitete, ali bio je nem.

Obuzet ljubavlju, pojurio je u potragu za svojom voljenom Serenom, dok su njegov um opedale nove nedoumice.

„Šta sad da joj kažem?“, strepeo je. „Kako da joj izrazim svoju ljubav? Hoće li razumeti nemušti jezik?“

Nemalo beše njegovo iznenađenje kad je video da ga Serena prima raširenih ruku i da se, nakon nekoliko minuta provedenih u njegovom društvu, i ona strasno zaljubila u njega. Shvatila je da je on prvi muškarac koga je ikad upoznala... koji ju je slušao!

I čiča miča i gotova priča.

Buć!

Žene su lako zapaljiva bića

Voleti znači biti jedno. Samo je pitanje koje.

Jednu ženu ništa više ne oslobađa nego da napusti zadovoljstva mazohizma i počne da se bori.

Virdžinija Vulf

Mi žene smo lako zapaljive, kaže moja drugarica Lusi. Ako neki muškarac zna da nam dotakne dušu... ili klitoris... počnemo da buktimo.

Naravno, mislim ja, vekovi zapovesti „ljubav puna posvećenosti“, „ljubav za ljubav“, sagore u trenutku kad neko zapali tu varnicu.

A nju nije teško zapaliti.

Mi žene želimo da gorimo, želimo da se izgubimo u drugom biću, da se pretvorimo u njega, da nestanemo. Ali muškarci nemaju poverenja u tu sposobnost brze predaje. Njima je teže da se zaljube.

Oni nisu zaljubljeni u ljubav kao mi, i vrlo dobro je odvajaju od seksa. Međutim, kod nas je sve pomešano, a sem toga, posedujemo maštu bržu od svetlosti koja može da skoči sa seksa na ljubav i sa ljubavi na brak pre nego što kažeš 'orgazam'.

Mi smo zadojene fantazijama i romantičnim idejama koje su nam nametnuli film i romani i ne znamo šta u stvari osećamo.

Kultura je tako dugo sputavala žensku seksualnost da je jedini mogući alibi za uživanje bio „ljubavna ekstaza“. Zato nama ženama treba intimnost, jer su nam emocije poznat teren.

Za razliku od toga, muškarca, koji nije društveno naučen na intimnost, već na borbu, užasava da zađe na taj nerazlučeni teren seksa i emotivne bliskosti.

Oni moraju da znaju s kim su, da upoznaju drugu osobu, da nauče da joj veruju pre nego što se zaljube. Mi žene nemamo vremena. Potrebno nam je da se zaljubimo,

to je ono što našim životima daje smisao, a ako muškarac u koga smo se zaljubile ne ispunjava naša očekivanja, nije bitno, naša mašta će nadomestiti sve što mu nedostaje.

Zato posle, kad jednom oduzmемо sve što smo mu dodale, ne možemo da ga prepoznamo.

Sem toga, toliko smo narcisoidne, odnosno, tako nesigurne da nas osvoji svaki koji ume da nas pređe.

Psihopata koji zna da nam nađe Ahilovu petu, što bi rekla Lusi, može da nas vrti oko malog prsta.

U stvari, ja mislim da je pravi razlog što se mi žene zaljubljujemo u egocentrične tipove to što je naš ego nedovoljno razvijen.

Mi smo kao emocionalni patuljci. Kao emotivna prerana ejakulacija.

Zato nam treba da se poistovetimo sa njima jer smo ih načinile nosiocima sve snage i sve moći, pošto smo ubeđene da mi te veštine ne posedujemo.

Isto tako nam je potrebno da ih vidimo većima nego što jesu. Da bismo mi mogle da se izdignemo koji centimetar. (Zapravo oni imaju funkciju štikli.)

Žene samo treba voleti, rekao mi je jednom jedan muškarac, i onda njima lakše upravljaš u svakom smislu.

Zato uporno tvrdim, nada da ćemo naći princa na belom konju koji bi nas spasao, najveća je propast za žene.

Mi možemo da volimo nekog muškarca i da budemo srećne s njim, ali ne i sa onim koji bi nas spasao. Tip muškaraca koji ženama pritiču u pomoć su oni koji žele da imaju punu kontrolu, oni koji nam ne dozvoljavaju da budemo gospodarice ni sopstvenih misli.

Mislim da se u osnovi naše potrage za princem psihopatом krije potreba da se zaljubimo u muškarca kakav mi hoćemo da budemo. Privlačnošću koju osećamo prema komplikovanim, nemogućim muškarcima, plejbojima, nedostižnim umetnicima, moćnima, onima koji nas odbacuju, i tako dalje... mi u stvari hoćemo da budemo takve. I nesvesno se identifikujemo sa tim likovima jer oni predstavljaju naše osobine koje smo poricale.

Možda je za žene koje nemaju samopouzdanja neko ko ne oseća krivicu ni pred čim, ko slobodno proživljava svoju seksualnost, neko ko ne preispituje sebe, ko misli da ima prava na sve, ko čak sebi daje za pravo da nekog smuva, ili ostavi kako poželi,

da je to model nečega što mi želimo da budemo.

Jer nismo imale dozvolu da budemo takve.

Zato je romansa za žene kao opijum. Ima isti efekat kao droga koja nas rešava bola koji izazivaju nepostojanje samopouzdanja i nedostatak hrabrosti da preuzmemo kontrolu nad našim životima.

Zaljubljujemo se uvek u muškarca kakav bismo mi želele da budemo.

Zašto ne rešimo da budemo ono što želimo i da se tako zaljubimo u koga god hoćemo?

I dozvolite mi da kažem, u toku napornog procesa građenja ženskog samopouzdanja novac nije nebitna stavka.

Prošlog leta sam čula kako jedna žena na plaži kaže drugarici:

„Ignasio je mačista, lažljivac i nedostojan pažnje, ali u dubini njegovog džepa stvarno je dobar lik.“

Međutim, koliko god dobro delovalo imati tipa koji nam sve plaća, u suštini nam ne odgovara.

Ekonomska nezavisnost je pre svih nezavisnosti.

A nažalost, živimo u svetu u kome novac vlada. Stoga, to što same plaćamo svoje potrepštine daje nam za pravo da dignemo glas.

Nikad nisam zaboravila savet moje drugarice Beki: „Nemoj da se udaš za nekoga zbog njegovog novca. Moraćeš da odradiš i poslednji cent.“

Voditi ljubav ili je kupiti gotovu?

Striperi

Mislim da je seks najčudesnija, najprirodnija i najpotpunija stvar koju novac može da kupi.

Stiv Martin

Okupile smo se u kući moje prijateljice Patrisije gde su bile i njene vrlo slobodne ćerke od dvadeset pet i od trideset godina, Sabrina i Viktorija, i njena sestra Estela, žena naših godina. Ja sam im pripovedala svoje iskustvo od prethodnog dana kad sam nastupala na jednoj devojačkoj večeri.

„Kad sam završila s nastupom“, ljutito sam im pričala, „pozvale su me da sednem s njima i najavile su mi iznenađenje. Iznenađenje je bio striptiz šou! Bila sam zatočena na svojoj stolici tako da sam se najednom našla usred svega toga. Nikad u životu nisam videla nešto neprijatnije.“

„A! Nije im se dopalo?“, pitala je Patrisija.

„Za ostale ne znam, neke su zavijale i podvriskivale, ali ne znam da li zato što im se sviđalo ili ih je spopao masovni napad epilepsije.“

„Sve ih je spopao?“

„Veliku većinu.“

„U kojim su godinama bile?“

„Mlade su.“

„U dvadesetim?“

„Tridesetim.“

„A“, rekla je Patrisija, „onda nisu bile tako mlade.“

„Draga moja“, skočila sam ja, „za mene su žene u tridesetim skoro embrioni.“

„Dobro, pričaj dalje.“

„Pa ništa, bilo je mnogo mladih, a bilo je i starijih žena. U jednom trenutku na žurci, napujdali su na gošće tuce stripera, nauljenih kao da su izašli iz friteze. Oni su potom započeli to nesrećno izvođenje, pokušavajući da nas navuku na svoje primitivne igre, mrdajući buđelarom kao nenormalni i gurajući nam pod nos svoje gaćice nabrekle ko zna od kakvih natrpanih krpica.“

„Kako si to sad ispričala, deluje ogavno“, primetila je Viktorija.

„Mene pali“, rekla je Sabrina.

„Ubiću te!“

„Ma ne, ludo, zavitlavam te pošto znam da se primaš na te stvari“, lupila je i ostala živa dok me je grlila. „A šta su radile druge žene?“

„Neke su se primile kao lude, umirale su od smeha, besramno su pipkale tipove i odgovarale su na sve njihove igre, puštale su da ih hvataju u neke šalove koje su ovi izneli i koje su koristili kao laso. Ili su, pak, igrale tesno pripijene uz stripere u nekoj vrsti lambade u ulju koje će im umazati svu odeću. Odvratno. A neke su se primile, zbog toga se još više razjarim, jer su mislile da tako mora, a videlo se da će da premru od stida. Međutim, ipak su dozvoljavale da ih dodiruju, da ih iskoriste za nastup, jer se nisu odvažile da odbiju.“

„Da odbiju stripera?“, pitala je Viktorija.

„Otkud ja znam! Možda striptizera, osobu kojoj je palo na pamet da ih dovede na nastup, svog oca, Svetu crkvu, muškarce u celini, sve one koje više poštujemo nego li sopstvenu volju. Uglavnom ne znamo ni koja nam je volja.“

„Nije valjda tako strašno?“

„Jeste strašno. Mi žene smo toliko otuđene od sebe samih, toliko uslovljene time da se uvek pre dopadnemo i ugodimo drugima nego sebi, da smo se odrodile od sopstvene volje, a sem toga, plašimo se da se naljutimo i kažemo 'ne'.“

„To je tačno“, reče Estela. „Ja nekad poželim da izađem iz taksija jer mi se taksista ne dopada, a ne radim to da se on ne bi uvredio.“

„Mene su jednom, jer sam to uradila, opljačkali u taksiju“, odgovorila sam. „Najopasnije je kad nemaš samopouzdanja. Klarisa Pinkola Estes u svojoj divnoj knjizi *'Žene koje se bore s vukovima'* piše da smo mi žene toliko pripitomljene zbog uticaja kulture da smo izgubile sve instinkte. Nemamo njuh da odmah prepoznamo šta

je dobro, a šta loše za nas. Mi odgovaramo na reflekse koji su zaostali posle milenijuma uslovljavanja, pripitomljavanja naše divlje i instinktivne prirode. Pretpostavljanje drugih u odnosu na naše potrebe, diploma 'najdraže tatine devojčice' nije deo naše prirode, već našeg kulturnog nasleđa.“

„Dobro, sumnjam da je san mog tatice bio da se grlim sa striperom“, rekla je Estela umirući od smeha. „Sumnjam čak da bi to mogao da zamisli.“

„Tačno, san tvog tatice je slatka, poslušna malena za koju će on biti bog i to se ne ogleda samo u tome da ćeš druge poštovati više nego sebe samu (u tom smislu, posebno muškarce), nego će ti njihov život delovati vredniji življenja i zato ćeš verovati u njihove vrednosti i smatraćeš ih dostojnim podražavanja.“

„A u ovom slučaju koje su te vrednosti?“, pitala je Sabrina.

„Na primer, da uživaš u prostituisanom seksu. Stoji da žene na toj žurci nisu bile časne sestre, pre su bile Versaćeove odaliske, ali mi nismo muškarci, mi nemamo isto telo, i samim tim, ni istu psihi. Naša seksualnost je potpuno drugačija od njihove, budi se i uspavljuje na drugačiji način. I ne govorim o romantičnom, koje na neki način samo raspiruje isto žarište.“

„Zašto?“, uzvrtela se Viktorija.

„Zato što potreba da izmislimo romantični ideal za svakog muškarca kako bismo uživale u seksu jasno govori o alibijima kojima je tatina miljenica morala da pribegava da bi joj bilo dozvoljeno malo zabranjenih uživanja.“

„Zašto to kažeš?“

„Ako me neko liši ljubavi, ja nisam odgovorna za svoje postupke, nisam ja kriva. Ako me on, moj princ na belom konju, zavede, pripitomi, ako sam predata toj ljubavi, ako mu se bacim pred noge, šta drugo mogu sem da mu se potpuno posvetim? I više od toga – da se izgubim u njemu.“

„Prestani!“, uzviknula je Viktorija. „Ide mi voda na usta!“

„Vidiš li? Nama ženama se najviše sviđa to stanje opčinjenosti, zaposednutosti.“

„Dobro, reci mi sad iskreno...“, navaljivala je Viktorija, „postoji li nešto lepše od toga?“

„Koliko ja znam, ne postoji“, priznala sam. „To predavanje, ta predaja nas žene čini živima. Osećaj da više ne pripadamo same sebi, da nas je zauzeo, zaposeo i naselio neko drugi.“

„Možda ta predodređenost da se izgubimo u drugom zapravo čini ženu“, izrazila je Patrisija svoje mišljenje.

„Daleko bilo! Mislim da je to smeša biološkog sa kulturnim, da je to posledica brazde koju su nam urezali u mozgu da bismo svoj život posvetile drugom u ime ljubavi. Ali to takođe ima veze i sa činjenicom da žensko telo nije potpuno slobodno, da je samo po sebi ograničeno vrstom. I to uslovljava predaju, odvajanje od same sebe. Možda se, u dubini ženskog kolektivnog nesvesnog, nedostatak ove bezuslovne predaje doživljava kao neplodnost. I zato su žene od ljubavi napravile toliku mistiku. Jer se bez nje osećamo neplodno. Ljubav, kao i dete, gazi preko nas, zauzima nas cele, preplavi nas. I daje nam život.“

„Da!“, zažareno je rekla Sabrina. „Sve bi bilo bajno da mi žene ne mešamo ljubav sa seksom. Tu nastaje čitava zavrzlama.“

„Neverovatno je“, dodala je Estela, „ali izgleda da se, što se više izgubimo u nekom drugom, što više brinemo o drugom, mi osećamo prijatnije.“

„I to je deo nasleđa. Ženama su potrebni avantura i uzbuđenje u vezi jer je to tokom dugog vremena bilo jedino polje koje smo smele da istražujemo. Zato je za nas život bez ljubavne strasti, bez romanse, u stvari crno-beli život.“

„Ali tako je divno zaljubiti se!“, izjavila je Viktorija sa sjajem u očima.

„Naravno da je divno“, odgovorila sam, „ali treba znati odvojiti kukolj od pšenice. Govorim o slobodnoj i samosvesnoj ženskoj seksualnosti. Dakle, o jednoj novoj seksualnosti. Bez prinčeva na belom konju koje stalno moramo da izmišljamo, inače se skroz povijemo od tereta. Govorim o seksualnosti sa običnim muškarcima koji dele tvoje poštovanje prema tvom telu i tvojoj duši.“

„Što će njih učiniti još običnijim“, prokomentarisala je Patrisija.

„To zavisi od nas. Kad mi budemo poštovale svoje telo i dušu, počće da nas pale tipovi koji poštuju to isto. A oni neće biti neki striperi.“

„Hoćeš da kažeš da je muška odlika primiti se na neki dobar komad?“, pitala je Sabrina.

„Ja samo kažem da muškarac seks stavlja na drugačije mesto nego žena.“

„To je istina“, potvrdila je Patrisija, „muškarci se napale i uz časopis!“

„Živa istina“, nadovezala se Viktorija. „Na primer, većina muškaraca koje ja poznajem se napale kad vide dve žene kako vode ljubav. Mene, na primer, kad vidim

dva tipa kako se maze, ne samo da ne pali, nego mi je nekako i gadno.“

„Pa dobro“, rugala se sestra, „možda oni ne vole da gledaju žene samo uzbuđenja radi, možda tako ponešto i nauče.“

„Ko će ga znati!“, smejala sam se ja, „ali jedno je sigurno. Njima ne smeta da plaćaju za seks. Za jednog mužjaka ekonomska moć je vezana za muževnost i zato plaćati seks nije nešto što ih unižava kao muškarce, a u nekim poznatim slučajevima, čak ima i suprotan efekat. Ali ženu, koja oseća potrebu da se preda, plaćanje muškarcu da je zadovolji u najmanju ruku dovodi u neprijatan položaj, a njega ne čini nimalo seksepilnim.“

„Tačno, ja želim da se divim nekom muškarcu i to me pali“, izjavila je Estela vrlo otvoreno i poverljivo.

„Vidiš li?“, uzvratila sam ja. „Muškarce ne pali žena kojoj se dive.“

„Baš naprotiv. Ona kojoj se dive najmanje ih pali.“

„Mada bismo i mi morale da preispitamo to pitanje divljenja. Po mom mišljenju, tu postoji još jedan štos“, rekla sam.

„Zašto?“

„Žene tvrde da žele ravnopravan status, ali ipak želimo da on bude malo bolji. Kod naše potrebe da se divimo podvlači se i potreba da mi budemo ispod. I dalje želimo da oni vode glavnu reč jer još ne želimo da se pobrinemo za našu seksualnost.“

„Sve je to u redu“, prekinula me je Sabrina, „ali pričaj dalje o striptiz-žurci.“

„Ništa posebno. Izašla sam sva besna na žene jer su bile smešne. Tipovi se ne ponašaju tako kad vide žensku da igra. Oni sede sa budalastim pogledom i možda bale, ali ne bacaju se na njih i ne vrište kao opsednuti! Sve u svemu, sto za kojim sede, od tolikog naboja može ’ladno da poleti.“

„Nema pravde“, žalila se Sabrina. „Ako neki muškarac ima izraženu seksualnost, on je muževan. Za razliku od toga, ako neka žena ima izraženu seksualnost, ona je nimfomanka. Kod njih je to moć, a kod nas bolest. Čak se i sam čin naziva ’prodiranje’. Zašto se ne zove ’obigravanje’?“

„To ne bi bila loša ideja“, podsticala sam je. „Trebalo bi raditi na tome. Jezik je jedna od stvari koja nas najviše uslovljava.“

„Ali zar ne misliš da su se žene mnogo promenile u poslednje vreme?“, pitala je Estela. „Ne znam, meni se čini da više ne tražimo ljubav za ceo život, nego uživanje

bez osećanja krivice.“

„Za nas je uživanje bez osećanja krivice i dalje ljubav do smrti. Koliko god da to traje. Zato koristimo eufemizme poput 'voditi ljubav' .“

„Da!“, odgovorila je Sabrina. „Mi žene 'vodimo ljubav' dok nas oni tucaju!“

Magično dugmence

Samozadovoljavanje

„Sklanjaj ruku odatle!“, viknula je moja prijateljica Marijana na svoju petogodišnju ćerkicu koja je uporno pokušavala da masturbira pred gostima.

Te večeri se nekoliko prijatelja okupilo kod nje i gledali smo jednu epizodu serije „Seks i grad“ u kojoj je jedna od devojaka postala zavisna od vibratora marke Hitači.

Iako je serija smešna i dobro napravljena, moram priznati da mi je ta epizoda zasmetala, a ja baš i nisam neka čistunka.

„Ove Amerikanke stvarno nemaju mere!“, razmišljala sam. „Mi žene ne razgovaramo među sobom o vibratorima kao o hidrantnoj kremi. I ne zato što smo stidljive kad treba pričati o seksu. Mogu da nabrojim više sočnih ćaskanja na temu felacija, o ćudnim oblicima penisa (’Tipu je nekako bio iskrivljen ka gore’, pričala mi je jedna drugarica. ’Prosto da poželiš da okačiš gaćice na njega’.) i o svemu živom što podrazumeva seks sa nekom drugom osobom.“

Ali, za divno ćudo, ne sećam se nijednog razgovora o seksualnom samozadovoljavanju. Tako sam započela istraživanje.

Nekoliko žena razlićitih godina pristale su da odgovore na moja pitanja o tome, ali su me naterale da stavim povez na oći i da se zakunem da ni pod prisilom ne otkrijem njihova imena.

„Ne, ja sebe ne dodirujem jer mi je to gadno“, odgovorila je jedna od njih.

„Ja se dodirujem, ali se prethodno okupam“, rekla je druga.

„Moram priznati da sam nedavno otkrila divote džakuzija i izaćem sva izborana iz kade, ali mnogo opuštenija!“, ukratko je izložila sledeća.

„Dobro“, rekla je ćetvrta, „ako je u tome stvar, ja nemam džakuzi, ali meni i obićan tuš pruži ćisto zadovoljstvo.“

„A ti“, upitale smo sledeću.

„Ja se još nisam oporavila od šoka što sam izgubila pojas za mršavljenje!“, odgovorila je.

„Kakav pojas za mršavljenje?“

„Pojas koji vibrira i koji se koristi u teretanama. Staviš ga oko struka ili oko kuka, ili na bilo koje mesto koje bi da smanjiš. Doživela sam više orgazama s tim pojasom nego za deset godina braka!“

„A ti?“, upitala sam poslednju. „Koristiš li neku napravu da bi se uzбудila?“

„Jedina mehanička naprava koja mene može da uzbuđi je Mercedes Benc kabriolet!“

Zahvalila sam im na učešću, ispratila do kola sa zamračenim staklima kojima su došle, skinula sam povez i zapitala se: „Da li je to tako užasno? Tako sramno? Zašto žene čak ni međusobno ne razgovaraju o tom delu svoje intime?“

A onda sam shvatila da su scenaristi „Seks i grada“ probili tako veliki tabu da se s tim ne može meriti ni seksualna revolucija. Onaj koji glasi da dobre devojke ne masturbiraju.

Da li je ženska masturbacija odlika samo nimfomanki i perverznjakinja?

Zašto u jednoj kulturi koja je seks uzdigla do samog Boga ženska masturbacija i dalje predstavlja tabu temu? Zašto nam je smešno kad muškarci govore o „ribici“, a mi čak i nemamo ime za „ono“ da ne pominjem šta.

Razlog je jednostavan. Osnovna razlika između muškaraca i žena, – po pitanju seksa, još od pamtiveka, je poruka. Za muškarce glasi: „Uradi to“, a za žene je i dalje: „Nemoj to da uradiš“.

Žene su odrasle uz poricanje sopstvenog tela.

Žensko telo se ne sme dirati.

Čak ni mi same to ne smemo!

Otuđene smo od sopstvenog tela.

Ako nije tako, kako bismo opravdali činjenicu da je seks ono što se „vodi“, da je orgazam ono što nam neko „pruža“, a da je uživanje nešto čemu se „predajemo“?

Kad Marijana brani svojoj nedužnoj devojčici da masturbira, radi to da bi pokušala da je zaštiti. Ali ništa nije gore od neznanja. Posebno za jednu ženu.

Ako ne znamo kako funkcioniše naše telo, ako nemamo pojma gde se krije naše

zadovoljstvo, zašto bi to onda znao neko drugi? A u slučaju da zna, zar tada nismo u stanju veće ranjivosti?

Ako možemo da uživamo samo uz pomoć nekog drugog, taj drugi postaje gospodar našeg zadovoljstva i stoga će na kraju kolonizovati naše emocije. Onda nas zadovoljstvo, koje bi trebalo da nas oslobodi, čini robovima.

Žensko telo je božanstvena i složena alatka boginja. A mi nemamo priručnik za njega!

Zato, devojke, odvažimo se da uzmemo seks u svoje ruke, pošto nema razloga da se plašimo našeg „magičnog dugmenceta“.

Što smo više u kontaktu sa svojim telom, što više upoznamo našu pravu seksualnu prirodu, imaćemo više šansi da dobro izaberemo, biće nam mnogo jasnije kad da kažemo 'da', a kad 'ne'.

Na kraju krajeva, od toga zavisi da li ćemo najzad moći da pristupimo zadovoljstvu koje nas neće sputavati.

Izmenjeno hormonsko stanje

Žene koje ratuju protiv hormona

Fani je čudno zvučala preko telefona:

„Imam jednu dobru i jednu lošu vest!“, najavila mi je.

„Koje vrste?“

„Sa grupe za hormonsku podršku.“

„Ispričaj mi prvo dobru vest“, zamolila sam je.

„Dolazim od ginekologa. Upravo mi je potvrdio da je moguće podvrgnuti se terapiji zamene hormona.“

„Već sam ti rekla da je mene moj pre deset godina ubeđivao da to nije nikakav problem.“

„Dobro, ali htela sam da se raspitam. Nekoliko mojih prijateljica ginekolozi svaki čas teraju da naprave pauzu u uzimanju hormona, ne daju im da ih uzimaju stalno, pa sam ja mislila da je to nešto opasno po žene, a u stvari to rade jer je opasno po njih.“

„Za njih? Zašto?“

„Plaše se da ne dospeju na sud! Već je bilo žena koje su imale izvesne nevolje i tužile su ginekologe, zato se ovi čuvaju.“

„Kakve nevolje?“

„Izgleda da neki beskrupulozni doktori preteruju s davanjem tih hormona pacijentkinjama, a ne uviđaju da se radi o skoro radioaktivnom materijalu. Hormoni nisu mačji kašalj. Pričali su mi da je Čicitina sestra... sećaš se nje? Ona što se udala za Amerikanca i otišla u Los Anđeles da živi.“

„Koja?“

„Ona koja je bila tako frigidna da muž nije znao da li da je 'odrađuje' ili balsamuje.“

„Stvarno si grozna, Fani. Dobro, šta je bilo s njom?“

„Ginekolog je preterao sa hormonima i postala je nimfomanka. Sad ne mogu nikako da je obuzdaju. Šeta ulicama kao blesava i peva: 'Slatka misterija života...'"

„Užasno. Šta su preduzeli?“

„Ona se bajno oseća, ali muž je tražio razvod, a ginekologa je izveo na sud. Kaže da je tražio maksimalnu kaznu od sudije. Traži da je zatvore u ćeliju sa Džoan Kolins, jednom od hormonskih čudovišta čijem je nastanku i sam doprineo, pa da na sopstvenoj koži oseti kako je to.“

„Ne mogu da verujem! Ali... kod kog je ginekologa išla ta žena?“

„Kod nekog skota! Zato, treba da se pričujemo. Šta misliš, zašto ginekolozi koriste one gumene rukavice?“

„Pa valjda zbog infekcija.“

„Osvesti se, naivna devojko! To je da ne ostave tragove!“

„Ozbiljna si?“

„Ne, bleso, šalim se, ali sasvim je sigurno da smo što se tiče hormona još u pelenama.“

„Sve je dobro samo da nisu pelene za odrasle!“

„Ne prizivaj nesreću!“

„Znači, neki ginekolozi određuju pauze u uzimanju hormona?“

„Da, ali u međuvremenu moraju da im prepisu prozak, pošto su žene lude k'o struja.“

„Bože mili, šta nas sve čeka!“

„Jedan doktor mi je pričao da kod nekih žena tokom te pauze nivo estrogena blago opadne, a kod nekih, pak, strmoglavo se sjuri. Kod mene će biti tako. Zakucaću se kao meksički bandži skakači! Strovaliću se bez zadržke! Mene će da smeste u neku ustanovu.“

„Otkud znaš? Kako si tako ubeđena?“

„Uvek sam imala problema sa jajovodima. Moj muž dobro zna da mora da me se pričuva kad imam PMS.“

„Zašto?“

„Jednom me je iznervirao tokom tih dana i skočila sam da ga davim. Četvoro njih je bilo potrebno da me odvoje od njega. Drugi put je hteo da mi stavi ruku na grudi, a mene je strašno bolelo, i viknula sam: 'Sklanjaj ruku odatle ili ćeš ovog časa ostati bez nje!' Sad je naučio da s mojim hormonima nema šale.“

„Fani, nisam ni pomišljala da si tako opasna.“

„Kako nisi znala?“, razvedrila se ona. „Zar ti nisam pričala šta ima novo? Jedan vozač autobusa me je presekao na dan kad je trebalo da dobijem. Izašla sam iz kola na semaforu i tako sam ga izudarala da sam ulubila autobus. Morao je da izađe da mi se na kolenima izvinjava dok su mi ljudi aplaudirali. Zato sam odmalena znala da ću imati vrlo problematičnu menopauzu.“

„Još u to doba si razmišljala o menopauzi? Ko si, bre, ti? Pritajeni filozof levičar?“

„Zašto to kažeš?“

„Mnogo si napredna. A posle kažu da nema budućnosti!“

„Zar se ne sećaš da sam mnogo godina pre klimakterijuma imala gomilu pomagala u ormaru da me ne zatekne nespemnu? Nisam spremna nimalo da patim.“

„Stvarno, Fani, ti kao da nisi prava Jevrejka“, zavitlavala sam je. „Za razliku od tebe, mene je zatekla potpuno nespemnu. Mislila sam da menopauza na mene neće delovati, bila sam ubeđena da to pogađa samo žene koje kriju nesvesnu želju da postanu majke.“

„Vidiš li? To je još jedna stvar koja me izluđuje“, sva je poživčanila. „Koliko smo samo vremena izgubile sa svim tim psihološkim stvarima, a u stvari, na naše ponašanje nije delovalo 'nesvesno', već hormoni.“

„'Nesvestan' je bio doktor koji nas je lečio. Sad počinjemo da shvatamo ogroman uticaj koji hormoni vrše na naš život.“

„Kad samo pomislim da sam godine provela ležeći na krevetu psihoanalitičara tumačeći predmenstrualni sindrom i prazninu tužne utrobe. Samo mi je još nedostajalo da napišem neki tango. *Bullshit!*“

„A u stvari nismo ništa drugo do žene koje ratuju protiv hormona.“

„Ne znam ko tu s kim ratuje, ali neka brzo nešto izmisle, pre nego što prođe deset godina i mene budu vezali u ludačku košulju.“

„U ludačkoj košulji ćeš izgledati mršavije, a onda ti neće smetati što si luda“, rekla sam joj.

„U šezdeset petoj će mi biti važno samo da sam živa. Videla sam primer moje starije sestre. Uveravam te, ta perspektiva nije baš utešna.“

„Zašto?“

„Evo, sad ide loša vest. Sirota devojka je neverovatno utučena. U bedaku je pošto ju je muž ostavio pre godinu dana i ona to ne može da preboli. Išla sam s njom do ginekologa jer je na sve to još i u menopauzi. Kad smo izašle, pogledala me je nekako na pola koplja i rekla: Znaš li šta je depresija? To je kad sedneš na krevet kod ginekologa, postaviš se u onaj nezavidni položaj, na onaj hladan ležaj, i ustanoviš da je to najbolji deo tvoje protekle sedmice.“

„Zašto ne bi malo odspavala?“, predložila sam joj, „a ja ću večeras da svratim da te vidim.“

„Ne“, odgovorila je. „Ne volim da me neko 'budi' dva puta u toku dana“.

„Jadna žena, navukla je gadnu depresiju. Je l' i ti misliš da je to nešto hormonski?“

„Ja mislim da je poludela jer ju je ostavio. Sad je opsednuta pitanjem 'Gde će se zaustaviti hormoni kad napuste naše telo?'. Došla je do zaključka da ti hormoni ne odlaze nikuda, već ostaju u telu.“

„Ne razumem.“

„Ona se drži teorije da je materija neuništiva, da se sve samo menja. Zato uporno tvrdi da se kod nje estrogen prebacio iz Falopijeve tube u Eustahijevu i tamo je umesto tampona od voska nastao tampon od estrogena zbog koga polako gluvi. Misli da joj je kalcijum iz kostiju prešao u bubrege i da se tamo pretvorio u pesak. Da joj se progesteron koji je izgubila smestio u oči i izazvao kataraktu. Čak je ubeđena da su joj migratorni estrogeni napravili kaos na kosmatom delu glave i da joj zato opada kosa. Toliko je luda da je počela da pije muške hormone na svoju ruku kako bi nadoknadila gubitak kose.“

„Je li urodilo plodom?“

„Ne, ali sad joj rastu malje na grudima. I kao da je to malo, ginekolog joj je prepisao testosteron jer joj se libido vukao po zemlji, a onda su joj, sirotoj, od tolikih hormona izrasli brkovi! Možeš li to da veruješ?“

„I šta sad?“

„Ima mnogo više želje da se kresne s nekim, ali sad su tek nikakve šanse da je neko kresne!“

„Bože, Fani, prestani! Ne mogu više da podnesem ovaj razgovor. Sećaš li se da smo ranije razgovarale o parfemima i garderobi?“

„Da, a sad razgovaramo o lekovima i dijetama.“

„Ranije je naš moto bila mistika.“

„A sad su hormoni.“

„Ranije smo razgovarale o muškarcima.“

„Razgovaramo i sad!“

Većiti povratak postoperativnog sindroma

Operiši samu sebe

Da veća lepota odista predstavlja bolje prihvatanje same sebe, onda bi Merilin bila najsrećnija žena na svetu.

Ovaj razgovor tri žene odvijao se u frizerskom salonu, usred fenova, časopisa, tinktura, vate, kose... i mlataranja glavama pod 'Wellom'. Ja sam bila uhvaćena u ralje difuzora, a njih tri su bile pod haubama, i vikale su na sav glas, tako da nisam imala izbora sem da slušam njihov razgovor o godinama i operacijama, posle sam bila prinuđena da ga snimim, a sad da ga prenesem vama.

Da, znam, stvarno sam nepopravljiva.

To su bile tri prilično slatke i koketne žene. Jedna plavuša, jedna crnka i jedna riđokosa. Njihove godine? Recimo da su bile negde između estrogena i smrti.

„Ne želim da se gledam u ogledalo, izgledam užasno“, žalila se crnka. „Usta su mi sad tako mala da ih ne primećujem ni kad stavim crveni karmin. A oči su mi se suzile. Jedino mi nos raste.“

„Ako ti je za utehu, ja sam se smanjila tri centimetra“, na to će riđokosa.

„Zar već? Pa to se dešava posle šezdesete.“

„Možda idem ispred svog vremena. Pre neki dan sam se merila, niža sam za tri centimetra. Da li je to moguće? Bože, pa ja se skupljam! Umreću skvrčena kao suva šljiva. Sastaviće mi se rebra i kukovi. I reci ti sad meni kad sam ja to izgubila ta tri centimetra?“

„Nisi ih izgubila, otišli su ti u širinu“, mučila ju je plavuša.

„Kunem vam se, očajna sam“, nastavila je riđokosa. „Ne usuđujem se da skinem košulju da mi se ne bi videle ruke, noge više ne mogu da otkrivam pošto ličim na ženu pauka, od silnih vena na telu ličim na neku ispresecanu mapu... Sad sam na listi

čekanja za Sapatu.“

„Zar nije trebalo da ideš kod Angridanija?“ , pitala je plavuša.

„Da, ali hoću da operišem ruke, a to radi samo Sapata.“

„I Angridani to sigurno radi. Ako je u stanju da ti ugradi ruku koja nije bila tu, kako da ne može da ti otkine deo već postojeće ruke?“

„Ja ne verujem da postoji operacija ruku“, umešala se crnka. „Da postoji, Susana bi to već uradila.“

„Postoji“, vikala je ridokosa. „Sapata ih radi. Odseče ti jedan trouglić ovde, ispod pazuha, a unutra ti gurne sve što je višak.“

„Aha“, plavuša je nastavila da joj se ruga, „dakle, to je neka vrsta sočnog trougla.“

„Ne bi bilo loše da ga prave sa ukusom nečega“, nadovezala se crnka. „Ako ti ga neko polize, da se ugoji. Ako već ne služi za mršavljenje, bar neka koristi da se drugi ugoje“.

„Ah“, uzviknula je ridokosa. „Jedva čekam da izmisle neku kutiju prve pomoći u stilu 'Operiši sama sebe'. Kunem ti se, nekad maštam o tome da telo možeš da središ kao haljinu. Malo prikačiš ovde, onde, tamo malo pritegneš, poneki nevidljivi štep i... *voila*.“

„Ma sigurno!“, rekla je crnka. „A ono što ti pretekne možeš da zaveštaš nekom centru za donacije organa. Uvek ima poneko ko je stradao u požaru, neko kome treba transplantacija kože... Danas se ništa ne baca, čak i ljudska bića su podložna reciklaži.“

„Tačno je to!“, nastavila je ridokosa. „Meni je uvek bilo žao da bacim salce posle liposukcije. Onoj Ali Mekbil bi dobro došlo, a ja bih joj ga ustupila po povoljnoj ceni.“

„Kako si brzo prešla sa donacija na prodaju!“, rekla je crnka. „Moja snaja je napunila sve bore kolagenom i stavila je botoks na lice.“

„Šta je to 'botoks'?“, pitala je druga.

„To je toksin botulizma. Ubrizgaju ti toksin koji ti ubija mišiće, a lice ti postane potpuno glatko, ali i čvrsto. Nikad više u životu ne možeš da se namrštiš.“

„Bože mili!“, krstila se plavuša. „Više nam nije dovoljno da ih smanjujemo,

ispravljamo, seckamo i usisavamo im salo. Sad još i ubijamo neposlušne mišiće! Kako je ispalo?“

„Izgleda naduvano kao lopta. Poželiš da joj nađeš ventil na potiljku i da je malo izduvaš.“

„Juče sam bila sa Teresom“, nastavila je plavuša. „Dugo je nisam videla i pored toliko noviteta nisam je ni prepoznala. Shvatila sam da je to ona tek kad je pokazala svoju vizit-karticu. Strašno. Dugo mi je trebalo da je prepoznam, a meni nečija plastična prepravka ne može da promakne. Pričala mi je da su joj izvršili transplantaciju zulufa.“

„Šta?“, skočile su u duetu.

„Dobro ste čule. Znaete kakva je Teresa. Uradila je tri liftinga jedan za drugim jer nije bila zadovoljna rezultatima. Samo ju je brinulo da joj hirurg ne naplati ponovo operacije. Posle tri poslednje, izgleda da su joj lice toliko zategli ka nazad da su joj se uši spojile na potiljku i sirota žena više ništa nije čula u stereo, samo u mono modu. Onda su joj kosu sa potiljka presadili na mesto zulufa i tako su uspeali da lice ponovo vrata na pravo mesto.“

„A uši?“

„One su ostale na istom mestu.“

„Da li sad bolje čuje?“

„Ne, čuje još gore jer ima više dlaka na ušima.“

„Kosa sa potiljka je drugačija od one na zulufima“, rekla je crnka. „Šta ako počne da joj raste u dužinu? Biće kao pravoverni Jevreji, sa visećim loknicama.“

„Ne“, odgovorila je ridokosa valjajući se od smeha. „Biće kao Menem kad je bio peronista. I kako joj stoji?“

„Otkud znam! Malo je sva ukočena, ali je presrećna, iako kaže da je pretrpela strašne bolove.“

„Aha. A je l' to mnogo boli?“

„Kad ti iščupaju parče kose sa potiljka i zašiju na licu, šta ti misliš? Ima nekih delova glave koje ne treba dirati. Znaš da u moru nekad ima naleta tople i hladne struje koji se smenjuju? E pa, ona kaže da je naizmenično spopadaju naleti jeze i toplote, ali u glavi.“

„Ali... nije mi jasno. Zbog te operacije menopauza ju je spopala na kosmatom delu glave?“

„Ne, ali joj je glava podeljena na sekcije. Ima nekih delova koji su tako neosetljivi da bi mogao da joj zabiješ ekser, a ona ne bi osetila, a opet ima i veoma ranjivih delova koje ne smeš ni da joj dotakneš. Ja sam htela da je zagrlim, a ona je poskočila kao prebijeno dete. Digla je ruke da se zaštiti. Ne sme mnogo ni da se smeje, plaši se da će joj se lice raspoloviti.“

„A kakvo joj je ispalo lice?“

„I lice je malo doradila.“

„Još jedan lifting?“ , ponovo je uglas upitao duet.

„Ne, nego je pre nekog vremena operisala i nos i smanjila ga, ali posle je shvatila da joj je više udaljen od usta. A pošto su joj usta već pokrivala zube...“

„One gornje?“

„Da. Kad ti pokriju i one donje, bolje se sakrij negde. Ona mi je objasnila da se starenje primeti kad ti se usta spuštaju i prekrivaju zube. Onda je isekla usta i malo ih podigla tako da su joj na kraju i nos i usta završili okrenuti ka severu.“

„I sad joj usta ne prekrivaju zube?“

„Ne, ali sad joj se zubi vide i kad su joj zatvorena usta.“

„Dobro, izgleda li bar mlađe?“

„Ne, izgleda starije.“

„A hirurg?“

„Hirurga bi trebalo ubiti, a i nju!“

Supruge

U braku niko neće čuti tvoje povike a pomoć.
SLOGAN JEDNOG FILMA STRAVE I UŽASA

Svedočenje broj 1

„Prve nedelje kad smo izašli, došao je po mene kolima, a pepeljara je bila puna opušaka sa tragovima ruža za usne. Nisam mu ništa rekla pošto devojka na početku ne zanoveta.“

„Posle to naplati s kamatom.“

„Ne, ja sam to odmah naplatila. Nisam ništa rekla, ali sam bila tako namrgođena da je to govorilo više od bilo kakvih reči.“

„A šta je on uradio? Pokazao ti da je primio k znanju?“

„Nije, pametnjaković jedan! Malo nakon toga smo se sunčali i zamolila sam ga da me namaže kremom za sunčanje po leđima. On je počeo da me maže i upitao je da li mi odgovara. Rekla sam mu: 'Da, zašto pitaš?' Onda mi je priznao da nije ni stavio kremu za sunčanje i naglasio je da ja nisam ni primetila razliku. I na kraju je zaključio ovom klasičnom rečenicom: 'Vidiš da nije sve onako kako izgleda.'“

„I to je bilo celo objašnjenje za opuške sa tragovima od ruža?“

„Da, a posle venčanja, svake noći je dolazio u četiri ujutru.“

„Zbog posla?“

„Ne. Isprva ja nisam mogla da zaspim, bdela sam dok ne bi došao i pitala sam ga gde je bio.“

„A on bi ti rekao?“

„Ne. Vremenom sam naučila da se uspavam iako sam se svakog časa budila. Nekad je bilo i pet ujutru, a njega još uvek nije bilo, a ja bih već okrenula vatrogasce,

policiju i urgentno odeljenje u svakoj bolnici.“

„Sigurno se posle toga promenio.“

„Ne. Jednog dana sam ugledala ogromnu modricu na njegovom vratu. 'Šta ti se desilo?', upitala sam tek onako. Znaš šta je idiot odgovorio? 'Ugrizao sam se kad sam se brijao.'“

„Nisi mu tražila dodatna objašnjenja?“

„Ne. On je i dalje nastavio da dolazi kasno, ali ja sam postepeno naučila da je glupavo pitati ga gde je bio. Zato sam sačekala da mi sam kaže.“

„Je l' ti rekao?“

„Nije. Već smo dvadeset šest godina u braku, a mene ne samo da više ne brine u koliko će doći, nego jedva čekam da ode i da ostanem sama sa daljinskim!“

Svedočenje broj 2

Bile smo kod jedne moje prijateljice čije ime ću ovde izostaviti i gledale smo reportažu o njenom mužu koji je poznati pisac.

Reportaža je bila vrlo potresna, a muž moje prijateljice je ispoljio takav feministički stav u svom govoru, toliko je branio žene, bio je toliko zahvalan za sve što je u životu dobio od žena da sam poželela da mu aplaudiram po završetku govora.

Okrenula sam se ka toj prijateljici da joj čestitam i primetila sam da je toliko dirnuta da se jedva suzdržava da ne zaplače.

„Tvoj muž je predivan!“, rekla sam joj. „Je li takav i kod kuće?“

„Ma nije!“, odgovorila je, „zato i plačem!“

Svedočenje broj 3

Jedan bračni par spava u svom krevetu. Najednom, ona se budi i vidi kako on neutešno plače.

„Šta ti je, dragi?“

„Nije mi ništa.“

„Kako ništa? Reci mi šta te muči.“

„Ništa!“

„Pa kako ništa? Ne plačeš sigurno bez razloga. Molim te, reci mi šta ti je.“

„Šta bi bilo? Dobio sam otkaz na poslu, deca me ne poštuju, moj život nema svrhe, osećam se staro, poraženo, nekorisno, utučeno i ne vidim nikakvu perspektivu pred sobom. Eto, to mi je.“

„E, ludo jedna, prestravio si me. A ja mislila da me više ne voliš.“

Razgovori u jednom kafiću

Ne znam da li se to i vama dešava, ali kad god sednem u neki kafić i načuljim uši, uvek se naslušam brojnih pričica.

Mene tuđi razgovori kao da pozivaju da ih slušam. Šta ja tu mogu? Imam savršeno razvijeno čulo sluha. Mogu da čujem šta drugi govore u opsegu od tri kilometra.

Na primer, trenutno sedim u prepunom kafiću i pijem kafu. S moje desne strane, za jednim stolom sede tri žene između trideset i četrdeset godina, raspoloženo ćaskaju i grohotom se smeju. Njih može da čuje i neko ko nema tako dobar sluh. Jedna niska živahna plavušica priča ostalima:

„Kad je on rekao da je zaboravio novčanik, ja mu rekoх: 'U, baš šteta, ja zaboravila vaginu.'“

„Dobro si postupila!“, podržavale su je ostale.

„Ne može sa mnom da se igra“, nastavila je osorno plavuša. „Moje je mišljenje da muškarac ženi treba da plaća sve kad izađu, u suprotnom, izgubi svako poštovanje u mojim očima.“

„Naravno“, složile su se ostale.

„Znate li da Analija izlazi sa tipom koji ima brod?“, pita jedna.

„Ah!“, uzdiše druga. „Ja bih se odmah udala za nekog ko ima brod.“

„Ja bih se smuvala s njim“, kaže prva.

„Ja ne bih samo to radila, ja bih uživala u njemu“, nadovezuje se druga.

A ona niska, koja je ćutala, doda šlag na tortu:

„Za tipa koji ima svoj brod, čak bih plaćala svoj ceh!“

Za stolom iza mene sede jedna devojka i jedan mladić, prilično mladi.

On ima pirsing čak i na noktima i sav je pod tetovažama. Ona deluje starije od njega i sudeći po njihovom razgovoru, očigledno nisu par.

„Koliko treba da čekam da bih smuvala tvog ortaka koji se nedavno razveo?“, pita ona. „Dva meseca?“

„Pet minuta!“, kaže joj mladić. „Ako budeš duže čekala, otići će s nekom drugom.“

„Ozbiljno?“

„Moji ortaci su u stanju da kresnu sve što mrda.“

„A ti?“

„Ja volim da se ograničim.“

„Ja vas stvarno ne razumem“, kaže mu ona. „Ne odvajate vreme ni za šta, pa ni u seksu. Prelazite odmah na stvar, uopšte ne primećujete da mi volimo predigru.“

„Šta je to predigra?“, pita on tupavo.

„Kako da ti objasnim...“, kaže ona. „Na primer, kao kad bi pozvao neku devojkicu na rok-koncert da gledate 'Rollingstone'. Pre nego što nastupi glavna grupa, zar nije lepše malo slušati predgrupe?“

„Jeste“, odgovara on, „ali ja zbog njih ne bih kupio ulaznicu.“

Gledam za sto s moje desne strane i vidim dve žene od kojih je jedna mnogo mlađa od druge. Ona mlada je sva živahna, dok starija zvuči kao da je ništa ne zanima.

„Kunem ti se, ne znam kako podnosi sve što mu kažem“, priča ona mlada. „Rekla sam mu da je lažljivac, škrtica, perverznojak, lupež... Rekla sam mu sve najgore što nekom možeš da kažeš, a on me i dalje zove!“

„Pa dobro, sigurno sve podnosi jer je oženjen.“

„Kakve to veze ima?“

„Ljudi koji su u braku navikli su da jedno drugom govore najstrašnije stvari, a posle se ponašaju kao da ništa nije bilo.“

„Baš svašta govore?“

„Sve se vrati u prvobitno stanje.“

„Gde je tu granica?“

„Smrt je granica.“

U tom trenutku jedan par seda za sto vrlo blizu mom.

Sudeći po načinu na koji su se pozdravili, očigledno je da su se tek upoznali. Dakle, tipični sastanak na slepo.

Oboje imaju oko trideset godina.

Oboje se osmehuju.

Neko duže vreme ne progovaraju ni reči, samo se netremice gledaju u oči. Ali ja imam tako istančan sluh da mogu da im čujem misli.

Ona: „Kakav dasa! Ima duge prste i ravnu kosu, prvoklasna roba! Sigurno će sjajno ispasti na slikama sa venčanja. Nadam se da će mu se dopasti da mi venčanica bude bela, a da on bude u nekoj boji, ali već vidim, ne smem da obujem cipele sa visokom štiklom, nije mnogo visok. Zabavu bismo mogli da priredimo u podne u kućici koju ćemo imati na planini, pored ograđenog bazena, zato što će posle da dođu deca. Najbolje bi bilo da prodamo svako svoj stan, valjda ima stan, i da kupimo neki veliki prostor gde ćemo svi živeti. Imaćemo blizance, dečaka i devojčicu, i dadilju koja ih čuva. Biće nam potrebne najmanje tri sobe, ili dve sa prostorijama za posluđu. Mada ja ne volim da ih ostavljam sa poslugom, ali ako budem morala da idem s njim do posla...“

On: „Kakva li je bez odeće?“

Karma debeljuce

60-90-60

Iza svake mršavice krije se jedna buca koja pokušava da se probije.

Moja drugarica Patrisija i ja smo mezetile u Mehiljonu de Punta del Este, srećne što prisustvujemo predivnom zalasku sunca i još srećnije što jedemo razne đakonije.

Patrisija nije debela žena, ni blizu toga, ali je pristojno popunjena od struka nadole i voli da jede više nego išta na svetu. Odane našem običaju, dok smo jele, razgovarale smo o hrani.

„Ja sam se rodila u sefardskoj kući“, pričala sam joj ja dok sam jela kolač od lisnatog testa. „Imaš li predstavu šta to znači u životu jedne devojčice?“

„Ne“, odgovorila je ona usta punih ulupanog šlaga. „Pričaj.“

„To znači da si se rodila sa karmom debeljuce! Moja baka je pravila najukusnije 'mostachudos'² u istoriji Istoka. U mojoj kući su baklave, kadaifi, 'trabados', 'mogados'³ i 'shamali' držani na poslužavnicima na vrhu ormara. Kad je padala kiša, niz zidove moje kuće nije curila voda, nego šerbet. Mojim venama ne teče krv, već sirupi Izmira, semenke susama i cimeta. Sem toga, mama mi je davala po kašičicu šećera kad god bih se zbog nečeg uplašila. A ja sam stalno bila preplašena!“

„Kakva sreća!“

„Ma kakva sreća! Davali su mi šećer kad se uplašim, kad imam štucavicu, kad imam grip... Za moju mamu je šećer bio neka vrsta jevrejskog penicilina – lečio je sve boljke. Sad uviđam, samo od količine holesterola koji sam unela svakog dana u toku mog detinjstva, mogli su da pobiju više pacova nego sredstvima za deratizaciju.“

„Ti si bar jela“, žalila se Patrisija. „Moja mama je tako loše kuvala da je govorila meni i braći: Ako budete dobri, idete na spavanje bez večere.“

„Ozbiljno?“

„Da. Onaj svetac od mog oca nam je pričao jednu anegdotu koju smo mi obožavali. Pošto su moji roditelji bili veliki putnici, mama je jednom rekla tati: 'Hoću da me vodiš na neko mesto na kome nikad nisam bila.' A on joj je odgovorio: 'Šta veliš na kuhinju?'"

„Jadna ti, umirala si od gladi!“

„Mislim da sam zato sad tako nezasita. Ali bar sam se potrudila da naučim slasti dobre kuhinje.“

„Sutra idem u Montevideo na nekoliko dana. Moja tetka je sigurno spremila neke poslastice da me dočeka. Ako budem uspela, vratiću se one tamo nedelje u Puntu.“

„Šteta što ideš. Baš sam htela da ovog vikenda odemo u jedan sjajan restoran na Hoseu Ignasiju, ali vidim da ću morati da odem sama.“

„Da, šteta, ali već sam obećala porodici da ću ići da ih posetim i ne mogu da ih izneverim.“

„Ostani sad pa idi neke druge nedelje.“

„Ne mogu, Patrisija. Znaš da bih volela, ali ne mogu.“

„Žao mi je, ali više zbog tebe, ne znaš šta propuštaš!“, rekla je bezobraznica.

Nastavila smo neko vreme da jedemo u tišini dok mi pitanje nije izletelo iz usta, zajedno sa mlazom tople čokolade.

„Kakav je to restoran?“

„Nikad dosad viđen! Spremaju tako dobar *foie-gras*, prste da poližeš i sladoled od kestena koji je kao višestruki orgazam.“

„Ostajem!“

„Dobro, ići ćemo zajedno. Konobar! Otkad sam Vam tražila saharin, šta čekate? Zar ne vidite da mi se kafa hladi! Neverovatno!“, nervirala se Patrisija dok je proždimala poslednje parče doboš torte, ali je uporno odbijala da pije kafu bez veštačkog zaslađivača. „Sećaš se da sam ti uvek govorila kako ti se divim na upornosti kojom držiš dijetu?“

„Sećam se. Bože, kakva je nesreća ta dijeta! Kunem ti se, molim glad da mi se smiluje, ali nema svrhe.“

„Sad ću početi da se divim samoj sebi, više ne mogu da izbegnem da i ja držim dijetu.“

„Otkud to?“, čudila sam se. „Zar nisi ti izmislila zlatno pravilo koje glasi: 'Nikad ne jedi više nego što liposukcijom možeš da ukloniš'?“

„Da“, smejala se ona, „ali ni to mi više ne vredi. Holesterol mi je veoma visok i ugojila sam se oko četiri kilograma otkako sam ovde. Vidi kakvi su mi bokovi. Pogledaj samo!“

„Nije tako strašno“, slagala sam je.

„Jeste strašno. Pogledaj sve te tanane devojke sa uskim kukovima. Moje telo je promašilo razdoblje, shvataš li to? Žene sa širokim kukovima predstavljaju istrebljenu vrstu. Maštam o tome kako će jednog dana, u budućnosti, školarci šetkati oko mog skeleta dok im učitelj govori da je postojalo jedno doba na zemlji kad su žene džinovskih kukova naseljavale planetu.“

„Preteruješ! Dakle, bacićeš se na dijete?“

„Da, nema mi druge.“

„Pa dobro, uteši se malo. Ako budeš na dijete, bar ćeš duže da živiš.“

„Ne živiš duže nego ti se oduži život. Patim zbog svog nepca, mog sirotog, tužnog nepca. Godinama sam ga učila da razaznaje raznovrsne poslastice, a čemu to? Kamo sreće da nemam čulo ukusa. Tako ne bih bila svesna šta propuštam.“

„Koju dijete nameravaš da držiš?“

„Najgoru koja postoji. Svakog dana smeš da pojedeš samo list zelene salate, pola keksića od pirinča, i daju ti sliku pokojnog Marlona Branda pred smrt da ti pomogne da se ispovraćaš.“

„Siroti ti“, solidarisala sam se s njom. „I tebe je spopao 'strah od vage'.“

„Kamo sreće!“, skočila je kao oparena. „Vaga se plaši mene!“

„Nemoj da pričaš! Znaš kako ja zamišljam raj? Kao mesto gde možeš da jedeš do mile volje, a da se ne ugojiš. Žene bi trebalo da izađu na ulice sa parolama koje glase: 'Hoćemo da jedemo!'. Uzgred, sinoć sam bila na nekoj žurci sa Sulmom“, setila sam se ja. „Baš je mršava.“

„Da, posle one kineske dijete nije se više nikad ugojila. A kaže da jede sve.“

„Vidiš li ti to? Sjajno je izgledala. Bila je u nekoj haljini sa dekolteom do struka, sva bela, sa crnom kosom... Jedino sam ostala zatečena kad sam videla kako se spravnila u grudima.“

„Nije to zbog dijete.“, uzbuđeno je rekla Patrisija. „Uvek je bila takva, sirotica, ima prsa na oca.“

„Prelepa je, a kunem ti se, ždere kao svinja. Videla sam to i nisam mogla da verujem.“

„Kaže da joj se metabolizam promenio. To mora da je istina pošto se više nikad nije ugojila. Da ne treba da idemo u kineski restoran da bismo mogle da jedemo k'o ljudi?“

„Otkud ja znam. Već sam sve pokušala i mršavim samo dok ćutim, ali to mi nikad ne potraje, a ne možeš ni ceo život da se lišavaš nečega. Što je najgore, leti ne mogu da nosim vruće pantalonice, a to je nešto najbolje što je čovek izmislio.“

„Zašto?“

„Jer ti za istu cenu podignu guzu i zatvore digestivni trakt.“

„Nemoj sad da mi kažeš da ovo nije nepravda“, nervirala se Patrisija. „Ta ženska je nasledila čitavo bogatstvo kad je ostala udovica posle smrti muža milionera i pritom može da jede šta god joj se prohte. Ja nemam love i gojim se! Stvarno bi povlastice trebalo da budu bolje raspodeljene. Reci mi iskreno, zar to nije suviše za jednu osobu? Ako već imaš toliko kinte, šta te briga ako si debela?“

„Šta to pričaš! Uvek ti smeta ako si debeo. Više nego da nemaš novca, više nego išta. Ali ako je ona imala tu sreću da joj neko zameni metabolizam, sad bi trebalo da bude darežljiva i da razmeni taj metabolizam sa drugaricama. Ja bih moj trampila bez razmišljanja. Makar na neko vreme.“

„I ja moj!“, oduševila se Patrisija. „Iako sam pre nekoliko dana pročitala neki članak o tome kako mršave žene umiru ranije.“

„Zašto?“

„Jer ih satiru one debele! Ali nemoj zaboraviti da je Sulma sad slobodna žena, a kad nisi u braku, lakše je održavati težinu.“

„Kakve to veze ima? Odakle ti te teorije?“

„Iz mog sopstvenog iskustva.“

„A smem li da znam zašto?“

„Zato što slobodne žene dođu kući, pogledaju šta imaju u frižideru i odu na spavanje. Međutim, mi udate dođemo kući, pogledamo šta imamo u krevetu i ustremimo se na frižider. Razumeš li sad?“

Feminizam. Jedina revolucija bez krvi (bar tuđe)

*Šta se prvo desilo kad se neka žena pobunila za svoja prava?
Izgubila je mesto u autobusu!*

Romantične feministkinje

*Bog je žene obdario matericom,
a muškarce novčanikom?*

Kad god čujem kako neka žena kaže: „Ja nisam feministkinja, ja sam ženstvena“, naježe mi se sve dlake na glavi. I neprestano mislim: 'Samo tako, žene, pomozite da nam još više pritegnu konopac oko vrata.' 'Ne, dragi, kako nameravaš da me udaviš tako lošim čvorom? Daj to ovamo da ga ja namestim.'

Na kraju krajeva, biti 'ženstvena' znači biti dobra i spremna na saradnju.

Znači da nam patnja deluje mnogo dostojanstvenije nego zadovoljstvo.

Znači ne dozvoliti da se činjenice izmešaju sa mitom.

Jedan drugar mi je ispričao vic koji, po njegovom mišljenju, dobro oslikava ovu osobenost 'ženstvenog':

Jedna žena seda za šank u kafiću i počinje da pije pivo. U više navrata, nekoliko različitih ljudi je pita da sedne na mesto pored nje, ali ona ne dozvoljava i stavlja svoju tašnu i kaput na stolicu.

Iznenada ulazi jedan zgodni tip i ona odmah skloni sve stvari da bi mu oslobodila mesto. On sedne, bez reči, i naruči kafu, ali niti je gleda, niti joj se obraća. Nakon nekog vremena, ona se odvaži i kaže mu:

„Izvini što te to pitam, ali... veoma si bleđ, nije ti dobro?“

„Nije to“, odgovara on, „bled sam jer sam bio u zatvoru“.

„Koliko dugo?“

„Deset godina.“

„Šta si uradio?“

„Ubio sam ženu.“

„A, znači, slobodan si!“

Međutim, ženska revolucija nema prethodnike u istoriji čovečanstva jer je njome postignuto da žene glasaju, nasleduju, budu ravnopravni staratelj i da imaju više kontrole nad sopstvenom sudbinom. Osim toga, to je jedina revolucija koja je sprovedena bez ijedne kapi krvi.

Tuđe krvi.

Ali najveći problem sa kojim se suočavamo i dalje je u nama samima. Čak i mi koje smo zagrižene feministkinje plašimo se da to javno kažemo jer se to 'ne sviđa muškarcima'.

Joko Ono je imala običaj da tvrdi da je ženin položaj u svetu isti kao i položaj crnaca poredeći nas tako sa ostalim ugroženim zajednicama.

Ali situacija u kojoj se nalaze žene ne liči ni na čiju drugu jer mi čeznemo da zavedemo onog ko nas tlači. Kakva prava možete da tražite od onoga koga biste da zavedete? Zamislite nekog zabrinutog crnca koji ako bude tražio svoja prava od belca u opasnosti je da više nikad ne doživi orgazam! Ili da više nikad ne bude zagrljen.

To se dešava samo ženama. Želimo ista prava kao muškarci, ali isto tako želimo ljubav i seks. A čini se da se danas te stvari međusobno isključuju.

Ipak, mislim da treba da se borimo za svet u kome jedine opcije ne bi bile izbor između ljubavi i moći, između toga da budemo nezaštićene i toga da ostanemo same.

Setimo se da će kultura koja muškarca usmerava ka suparništvu i postizanju rezultata, a ženu ka ljubavi i vezama, uvek dati prednost muškarcu u trenutku uspona na moćne položaje na kojima se donose odluke od značaja za društvo.

Kad bismo mi bile gospodarice sve ljubavi, a oni sve moći, sumnjam da bismo napravile povoljan izbor. Ako odredimo sebe isključivo u funkciji ljubavi, samo ćemo naše zatočeništvo učiniti legitimnim u sferi privatnog života.

Drugim rečima, osuđujemo sebe da same peremo sudove.

Obavezno pitanje bi onda bilo: „Šta je to ljubav?“

„Ljubav“, veli Erih From, „predstavlja aktivnu brigu za rast voljenog bića.“

Ako pođemo od ove osnove, mogli bismo da se zapitamo: „Da li muškarci vole žene?“

„Veliki deo muškog straha od feminizma je infantilnost“, piše Adrijen Rih, „nostalgija za zaštitom majčinog deteta koje želi da poseduje neku ženu koja bi postojala isključivo za njega.“

„Te detinjaste želje odraslih muškaraca sentimentalizovane su i romantizovane kao 'ljubav', ali već je vreme da priznamo da je to samo stadijum u njihovom razvoju.“

Tokom pet hiljada godina posmatrali smo svet samo jednim okom. Okom patrijarhata.

Tek odsada, kad žene postanu kritična masa u društvu, počinjemo da gledamo sve sa dva oka, i praktično će sve što smo dosad naučile postati zastarelo. Jer smo pristupile jednoj novoj dimenziji stvarnosti.

Muškarci i žene započinju jednu novu istoriju u kojoj sve ono prethodno ne služi kao model. I to predstavlja istinsku promenu primera.

Sada je izazov pronaći novi erotizam između polova u kojem bi bića jednakih vrednosti naučila da se međusobno privlače. Ne tatice i ćerkice, mamice i sinčići, nego braća i sestre. (Obavezno kupite moju narednu knjigu: *Kako se naložiti na brata*).

Erotizam koji ne bi zavisio od osvajanja i predaje – što su pojmovi nasleđeni iz rata – već od bratstva i poverenja.

Muškarci se pitaju šta hoćemo mi žene? Hoćemo kontrolu nad sopstvenim životom!

I zato... zanima li vas kako da usrećite jednu ženu? Podstičite je da ima uzbudljiv sopstveni život. Tako će vas gledati kao svog idola.

Oni koji osporavaju feminizam bore se protiv njega jer ne mogu da pojme da žena ima kontrolu nad sopstvenim životom i u isto vreme, da aktivno brine o drugome. Ali činjenice neosporno pokazuju drugačije.

Mi žene zahtevamo sve više moći u društvu, a ne odbacujemo svoje uloge supruge i majki.

Tako da... žene, skočite na noge i krenite u osvajanje sveta! Pošto, kako kaže moja prijateljica Mej Vest: „Stani na sopstvene noge ili ćeš nekom postati tepih!“

Uveravam vas, kad bi žene vladale svetom, ne bi to radile gore od muškaraca.

(Ne znam da li bi to iko radio gore od njih.)

Mi imamo sve što je potrebno za taj zadatak. Imamo mozak i matericu, i koristimo i jedno i drugo. Imamo snagu, intuiciju i talenat. Neke od nas imaju čak i odeću.

Ako je upravljanje svetom zadatak koji pokušava da uskladi interese svih, niko nije bolji od žena koje rade van svojih domova, ali ipak brinu o deci, roditeljima, muževima, o hrani, o zdravlju, a neke čak imaju vremena da idu i u teretanu!

Mi smo prave žene renesanse (po svestranosti, ne po debljini), te ne vidim razloga zašto se ne bismo oprobale u tome.

Anatomija nije sudbina, dragi moj Frojde.

Da je tako, to bi bio nepobitni dokaz da su žene najprikladnije za upravljanje svetom. Zato što, koliko god moći da posedujemo, ne prestajemo da smatramo svet našom decom.

Recite mi, nije li to pogled na stvari koji je svetu najpotrebniji?

Zato je važno prisetiti se da su sva čudovišta koja je čovečanstvo iznedrilo i koja su, na ovaj ili onaj način, upravljala našim sudbinama, imala ili imaju iza sebe poneku ženu zatrovanu romantičnošću koja ih podržava jer misli da je to seksi.

Ja kažem: Ne podržavajmo više čudovišta. Ne vodimo ljubav sa ženomrscima.

Sećate li se Lisistrate? Te neobične grčke junakinje koja je govorima podsticala žene da ne spavaju sa muškarcima dok ovi ne zaustave rat.

Sledimo njen primer sa svim muškarcima koji se prema nama ne ophode dobro.

Na kraju krajeva, ako bi da uživaju u slatkišu, neka bolje vode računa o poslastičarnici!

Ženski milenijum

Milenijum koji je počeo je ženski, nema ni najmanje sumnje. A onaj ko to ne vidi tako je muškarac.

Pre neki dan sam gledala na kablovskoj izuzetni dokumentarac o ženama širom zemaljske kugle, i privuklo mi je pažnju to s kakvim je samopouzdanjem i vizijom budućnosti govorila premijerka Norveške, deo jedinog parlamenta na svetu u kojem većinu čine žene... zasad. Rekla je da će ne tako dalekoj budućnosti dečaci pitati svoje majke: „Je li moguće da neki muškarac dođe do predsedničkog položaja?“

Razglednica iz budućnosti ili *delirium tremens*?

Ono prvo, bez ikakve sumnje. Teško vam je da poverujete? Meni nije. Da svetom upravljaju žene, bilo bi mnogo drugačije!

Nauci u naše doba nije preostalo ništa drugo nego da se pomiri sa svojom propašću i prizna da su na korak od toga da naprave veštački spermatozoid, pošto nijedna naučna laboratorija nije uspela da natera očeve da vode brigu o svojoj deci.

Stoga, imam neke predloge za budućnost:

– Kao ritual inicijacije, sva muška deca sa trinaest godina biće prinuđena da provedu mesec dana u simulatoru predmenstrualnog sindroma, a sa osamnaest četrdeset uzastopnih sati u simulatoru porođaja. Za razliku od toga, devojčicama će se praviti zabava na dan kad dobiju prvi ciklus i cela porodica će poklonima i ponudama slaviti dolazak novog životnog perioda.

– Predmenstrualni sindrom i menopauza će biti validna odbrana na sudu.

– Udate žene koje nisu potpuno zadovoljne svojim muževima moći će da ih vrate njihovim majkama.

– Oženjeni muškarci će morati da nose ženino prezime, isto kao i deca.

– Daljinski upravljač za televizor će eksplodirati na prvi kontakt sa testosteronom.

– Podići će se spomenik Samohranoj majci i mnoge od njih će dobiti Nobelovu nagradu za svoj trud.

– Kako ratovi neće postojati, vojna služba će biti zamenjena dadiljanjem,

obavezom koja će sve mladiće naterati da tokom tri meseca vode računa o dvogodišnjem detetu.

– Dezerteri će se kažnjavati neprekidnim dečjim plaćem u trajanju od 24 časa.

– Muškarci koji naprave dete nekoj ženi i odbace svaku odgovornost, biće korišćeni za eksperimente za koje se sada koriste pacovi.

– Vojne parade će biti zamenjeni modnim revijama na kojima će naravno marširati muškarci. Na konju i samo sa transparentima na sebi.

– Sav novac koji se danas koristi za naoružanje bio bi korišćen za suzbijanje tri velike nedaće čovečanstva: gladi, side i celulita.

– Nauka bi se bavila ženama i porođaj bi bio lagodan kao povetarac.

– I na kraju, nametnula bi se jednostavna i efektivna pilula za kontracepciju za muškarce. Zar nema više smisla izvaditi metke iz pištolja nego navlačiti neprobojni prsluk?

Nije dobro kad se žena dosađuje

Proročica

Narod Orfalesea okupio se na trgu oko svoje učiteljice. Onda je prišla Almitra i rekla je:

„Učiteljice, pre nego što nas napustiš, govori nam o svojoj istini. Dugačak je put koji nas čeka i velike su opasnosti pred nama. Pripovedaj nam o početku vremena.“

Onda je ona progovorila i rekla je:

„Na početku je postojala Boginja, velika beskrajna materica iz koje potiče sve što je nastalo. Ona je prvo napravila nebo i zemlju, životinje i biljke, a potom je načinila ženu po svom liku i obličju.

I nazvala ju je Evom, što na starom aramejskom znači 'Eva'.

Nije prošlo mnogo, a Eva pozva Boginju i reče joj:

'Boginjo moja, kao žena ženi, raj je vrlo lep i sve to stoji, ali ja se neviđeno dosađujem, a onda počnem da jedem. Smučile su mi se tolike banane, a i ubrzano se gojim. Da nemaš nešto drugo što bih mogla da okusim?'

A Boginja joj odgovori:

'Nije dobro da se žena dosađuje. Ako želiš, načiniću od tvog rebra muškarca da ti pravi društvo.'

'Šta je to muškarac?', čudila se Eva. 'Neko isti kao ja?'

'Ni nalik tebi!', odgovorila je Boginja. 'Ti si načinjena po mom liku i obličju, i zato si gospodarica svake moći stvaranja. Za razliku od toga, muškarac je neopisiva pojava, prilično je nepodnošljiv i veoma različit od tebe. Ali baš ta razlika će igru s njim učiniti mnogo zanimljivijom od jedenja banana.'

'Samo to imaš da mi ponudiš?'

'Šta očekuješ od običnog rebra?'

'Dobro', rekla je Eva. „Prihvatam, ali neka to bude neko donje rebro, da mi se

malo suzi struk. A ako mi izvadiš dva rebra, hoćeš li mi dati dva muškarca?’

’Ne budi nezajažljiva, Evo.’

’Ja sam načinjena po Vašem liku i obličju, Gospodo.’

I tako joj je Boginja napravila muškarca.

Ali već sledećeg jutra, Eva je ponovo pozvala Boginju i rekla joj:

’Boginjo, dosađujem se više nego ranije. Ovaj moj muškarac-družbenik je mačista, gluplji je od majmuna, lažljiviji od zmije, sebičniji od žirafe, progovara manje od nilskog konja i pored njega sam sama na svetu. Šta sad da radim?’

A Boginja joj odgovori:

’Upotrebi svoju maštu.’

I tako je žena načinila čoveka. Ali ne iz svoje utrobe, već iz svoje glave.

I nadenula mu je ime Adam, što na starom aramejskom znači ’Zahvaljujući Evi’.“

Ljubavno savetovalište doktorke Kuni Lingus

„Kupidonova strela me je pogodila u džigericu“

Draga doktorke Kuni Lingus,

Ja sam žena koja ima četrdeset godina i nikad se nisam udavala, ali uvek kažem da sam razvedena da ne bi mislili da sa mnom nešto nije u redu. Na početku mog devojaštva bila sam optimista i mislila sam: „Hoću da upoznam pametnog, osećajnog, lepog muškarca, nekog uspešnog u svom poslu.“

Ali posle sam uhvatila sebe kako mislim: „Bože, daj mi bilo kakvog kretena samo da piša stoječki!“

Kažu da negde postoji prava osoba za svakog od nas. Plašim se da je moja polovina umrla odmah po rođenju.

Ove godine sam bila na više sastanaka na slepo nego Stivi Vonder. Zar nisam zaslužila bar jednog vodiča za slepe?

Doktorke, više neznani šta da radim...

Utučena neudata

Draga Neudata,

Ne želim da budeš utučena, ali mislim da je šteta da gubiš vreme na neuspele sastanke kad si već u godinama da budeš u neuspelom braku.

Zašto ne pokušaš da pošalješ poruku NASI?

Ako su uspeli da postave čoveka na Mesec, možda uspeju da postave nekog na vrata tvoje spavaće sobe!

Puno pozdrava...

Doktorke Kuni Lingus

Draga doktorko Lingus,

Razvodila sam se tri puta, ali tek sad sam shvatila da sam celog života bila sa izmaštanim čovekom, nikad sa nekim stvarnim.

Kako nijedan od stvarnih ni izbliza nije zadovoljavao moja očekivanja, ja sam svoja tri muža izmislila, obukla, ukrasila kao Božićnu jelku, stavila na njih tračice u boji i svojom maštom sam dodala sve što im je nedostajalo. Jednog dana sam im skinula sve što sam na njih stavila i više nisam mogla da ih prepoznam.

Sad više ne želim da maštam.

Hoću da mi se dopadnu takvi kakvi su.

Ali sa takvog stanovišta, ne sviđa mi se više niko.

Doktorica, ima li nekog rešenja?

Uporna sanjalica

Draga Sanjalice,

Dobro došla u klub!

Doktorica Kuni Lingus

Draga doktorko Kuni Lingus,

Moram da Vam kažem da ne mogu da živim bez muškarca. Imam trideset osam godina i majka sam sedmoru dece.

Mislila sam da ću posle poslednjeg da odustanem, ali upustila sam se u novu vezu i mislim da sam opet trudna.

Svi muškarci koje sam upoznala hteli su da imaju dete sa mnom, a ja ne mogu da im to uskratim jer se osećam kao opšta majka, to jest, kao Boginja Zemlja.

Tako je predivno kad ti muškarac kaže: „Želim da imamo dete.“ Naravno da bi bilo bolje da je neki od njih ostao sa mnom ili se pobrinuo bar za nešto. Ili da sam

ja kao one žene koje se uvek udaju za milionere i umesto dece imaju taoce koji im obezbeđuju po par miliončića za svako čeljade.

Ali to nije slučaj sa mnom.

Očevi moje sedmoro dece su siromašni, ali srećom, potpuno neupotrebljivi. Ni ovaj s kojim sam sad nije neki Adonis. Hoću reći... nije neki najprivlačniji, ni najpametniji, ni najučćeniji, ali... ma ništa... eto to.

Zanima me imate li bilo kakav poslić za mene jer ne mogu da postignem da ih sve prehranim.

Irene, opšta majka

Draga Irene,

I ja volim lizalice, ali ponekad ih izvadim iz usta. Toliko si zatrovana romantičnošću da ti se priviđa. Nisi ti opšta majka.

Ti više ličiš na Čabuku Arandu, jednu moju služavku iz Paragvaja.

Iskreno sumnjam da bi novac bio rešenje za tvoj problem jer dete nije samo lova. Kamo sreće da je tako! Dete je kao dug – nikad da ga isplatiš do kraja!

Moj savet je da pokušaš sa aspirinom. Ne da ga piješ kao lek, vidi se na kilometar da tebe glava nikad ne boli. Nego da ga staviš među kolena, da ga snažno stegneš i da ga ne puštaš dok ne uđeš u menopauzu.

I molim te, odsad nemoj da veruješ nekom muškarcu pa makar ti napravio sedmoro dece.

Posebno ako ti je napravio sedmoro sinova.

Iskreno tvoja, doktorka Kuni Lingus

Draga doktorka Kuni,

Moj muž i ja imamo problem sa seksom. Kako bih Vam rekla...

On baš nije... „ješan“, a ja sam, međutim, stalno gladna. Pa i kad nisam gladna, uvek volim nešto da „gricnem“.

U jutru, kad ide da se tušira, ja poželim da uđem s njim pod tuš i da malo delimo sapun, ali jedini put kad sam to uradila, ostavio me je van mlaza. Kad se istuširao, strastveno me je poljubio u čelo i izašao.

Nikad nisam propuštala nijednu finu sijestu nedeljom, ali mi je uvek prespavamo. A uveče mu se uvek spava, umoran je ili nervozan. Da budem jasna, samo me ponekad ujutru uhvati poluuspavanu i malo se poigra sa mnom. Jer on uglavnom doživi vrhunac i pre nego što ja budem spremna.

Ponekad i pre nego što uđem u sobu.

On kaže da nema preranu ejakulaciju nego je samo srećan što me vidi.

Tako je prošlo četrnaest godina i samopoštovanje mi je već na nuli, a svi mi govore da sam lepa žena.

Moje pitanje je: doktorka, jesam li ja nezadovoljna, nezajažljiva ili naprosto nevoljena žena?

Neshvaćena

Draga Neshvaćena,

Tvoja potresna ispovest me je duboko dirnula i dozvoli da ti kažem da je tvoj slučaj, slučaj uveliko nevoljene žene.

Da sam na tvom mestu, prestrašeno bih zbrisala. Muškarcu možemo sve da oprostimo sem da nas ne želi.

Ja se ne bih dvoumila i okrenula bih se sa svojim željama nekom drugom.

I ne bih brinula za njega.

Taj neće ni primetiti.

Srećno ti bilo!

Doktorka Kuni Lingus

Poštovana doktorko,

Pišem Vam jer sam veoma zabrinuta. Imam četrdeset pet godina i troje dece,

ali najmanja, koja ima šest godina, došla je pre neki dan od drugarice sa teorijom da je koitus, po njenim rečima, „kad se ženski klitoris stavi na muški penis“.

Ne mogu da verujem da u tim godinama već koriste takav jezik i ne znam ni šta da joj kažem. Recite mi iskreno, doktorka, je li normalno da devojčice njenog uzrasta tako govore? Šta mi savetujete?

Izgubljena majka

Draga Majko,

Suočene sa tom generacijom, mi kao da smo iz kamenog doba. Ti brineš za svoju ćerkicu? Tvoja ćerka bi trebalo da brine za nas!

Dokora nismo znale šta je klitoris, gde se nalazi ni za šta služi!

Čestitajte ćerki u moje ime.

Doktorka Kuni Lingus

Draga doktorko Kuni Lingus,

Moje pitanje je: šta hoće muškarci? Da li mi se čini ili je sve teže biti u vezi s njima?

Treba li biti iskren ili malo lagati? Treba li pokazivati da smo zainteresovane ili se držati na odstojanju? Treba li ih zvati ili čekati da oni nas pozovu? Treba li im reći da imamo drugu vezu ili se praviti da smo žena samo jednog čoveka? Da im kažemo da želimo da se udamo ili da ne želimo da se obavezujemo?

Ja sam isprobala sve varijante i nijedna mi nije upalila.

Neodlučna atomičarka

Draga Neodlučna,

Kad bih znala šta žele muškarci, ne bih bila ovde, napisala bih svetski bestseler od kojeg bih se obogatila i sad bih živela na mom sopstvenom ostrvu na Sardiniji.

Ja ne znam šta žele muškarci.

To niko ne zna.

Ni sami muškarci ne znaju šta žele. Zato, naći pravi način da zavedemo muškarca isto je kao i naći kamen mudrosti, pošto na svetu nema ničeg težeg.

Trebalo bi da pokažemo da smo pomalo zainteresovane, ili nam niko neće prići, ali ne toliko da delujemo očajno.

Trebalo bi da pokazujemo dovoljno entuzijazma da se on oseti dobrodošlim, ali ne suviše, da ne bi postao podozriv.

Trebalo bi učiniti da se oseća kao jedini i jedinstven da bi se opustio, ali nagovestiti da i drugi pretenduju na njegovo mesto da se ne bi suviše odomaćio.

Trebalo bi ga naterati da vas poštuje od prvog dana kako ne bi pobrkao lončice, ali ne suviše ili se neće usuditi ni da vas takne.

Ako želite da kažete NE, nemojte biti suptilni i na primer, reći 'ne'. Za muškarce žensko 'ne' znači 'možda'.

(Muškarci ne shvataju suptilno izrečene stvari, a pogotovu ne da treba da odu. U tim slučajevima, ako ih štedite, samo gubite dragoceno vreme.)

Nema svrhe uznemiravati sebe pitanjima: „Koji deo 'ne' nisi razumeo?“

Ako zaista hoćete da ode, treba ga klepiti u glavu nečim opipljivim.

Ako vam taj metod deluje suviše agresivno, možete da pokušate da mu kažete: „Volim te, želim da se udam za tebe, hoću da živimo zajedno do kraja života.“

Od njega će ostati samo tragovi guma na pločniku.

Jesi li razumela?

Srećno!

Doktorica Kuni Lingus

Doktorica,

Život je nepravedan prema ženama, slažete li se? Muškarci mogu da izaberu ženu koju hoće ako imaju novca.

Ženu od dvadeset, trideset, četrdeset godina.

Sem toga, moć i novac njih čine seksualno još poželjnijim, ali u obrnutom slučaju nije tako.

Nema te moći i tog novca koji bi jednu ženu učinio poželjnijom ako nije lepa i mlada.

Znate šta mi je rekao pre neki dan jedan muškarac? Da se žene rode sa rokom trajanja?

Neki matorci milioneri reklamiraju se mašući lovom koju će da ostave svojoj bivšoj kad je zamene nekom drugom! A redovi nekih šiparica jedva čekaju tu priliku!

Ranije je bilo više prilika za nas jer devojke nisu bile u istom košu s nama.

Kad sam bila mlađa, i ja sam volela starije muškarce, ali sad kad imam četrdeset šest, veoma sam zabrinuta, jer me privlače me samo mlađi.

Doktorica, šta da radim?

Okasnela adolescentkinja

Draga Adolescentkinjo,

Ne brini, to će proći u pedesetoj jer je to pravo vreme da počnu da ti se sviđaju muškarci tvojih godina.

Samo što se ti više ne sviđaš njima.

Ali nije sve tako crno.

Pomisli da će svu tu lovnu koju matori milioneri ostave nekim mlađanima kad ih zamene drugom, one na kraju dati nekom mladiću u koga se zaljube istog trenutka kad se razvedu od milionera.

I tako novac protiče kroz različite generacije.

Sem toga, i oni imaju rok trajanja... znaš kad im ističe?

Kad im presuši izvor!

Iskreno tvoja, doktorica Kuni Lingus

Doktorka,

Nedavno sam se treći put razvela i imam utisak da je brak institucija u krizi. Da li možete Vi, kao stručnjak, da mi kažete zašto se ljudi toliko razvode?

Uznemirena raspuštenica

Draga Raspuštenice,

Sudeći po statistikama iz Istraživačkog centra Skarbarden, razlozi zbog kojih se ljudi razvode u 32 odsto su seksualne prirode, a u 68 posto slučajeva to je neprirodna seksualnost.

Bilo je u malom procentu i onih slučajeva kad stranke nisu htele da odgovore bez prethodne konsultacije sa advokatom.

Ako uzmemo u obzir prve rezultate ispitivanja, nalazimo se pred činjenicom da se većina ispitanika razvela bar još jednom, a postoji i uporna manjina koja se razvodila već tri puta.

Tako bismo mogli da se upitamo da li je možda umesto braka, u krizi preljuba. Ne bi trebalo da zanemarimo ovaj prosvetljujući podatak ispitivanja-najčešći razlog za razvod je novi brak.

Doktorka Kuni Lingus

Poštovana doktorko Kuni Lingus,

Imam trideset dve godine, srećno sam udata i majka sam dvoje dece. Ali moj život se potpuno izmenio otkako me je moja najbolja drugarica, koja je sterilna, zamolila da joj iznajmim svoju matericu za rađanje deteta.

Ona bi bila samohrana majka pošto nema partnera, pa onda računam da ću morati da joj iznajmim i svog muža, a ona bi mi plaćala kiriju.

Mnogo razmišljam o tome jer to nije laka odluka, ali iskreno, žao mi ju je, vidi se da je za nju to pitanje života i smrti.

Dobro, kad bih pristala da to uradim, očito je da ja ne bih mogla da budem majka tom detetu. I šta sam ja onda? Inkubator? Čije bi to bilo dete? Njeno, moje,

naše?

Doktorica, šta mi savetujete?

Plodna utroba

Draga Utrobo,

Ne mogu da verujem!

Živimo u tako ludom dobu da žene rađaju decu za druge! Ne bi me čudilo da se pojavi oglas ovakve sadržine: „Iznajmljujem dvosobnu matericu sa zajedničkom sobom za posluhu, idealno za blizance.“

Priznajem, to oko iznajmljivanja materice potpuno mi je neshvatljivo.

Misliš da je to vrsta usluga koja se traži od nekog?

To je kao da pozajmiš jetru da bi mogla da jedeš pomfrit ili noge da bi nosila mini suknju.

Prijateljici mogu da pozajmim odeću ili novac, čak i ponekog dečka u krajnjem slučaju, ali sve što posle devet meseci izađe iz mog tela zadržavam za sebe.

I ne zanima me da li liči na nju. Je li to jasno?

Doktorica Kuni Lingus

Poštovana doktorica Kuni,

Imam trideset pet godina i već četiri godine izlazim sa jednim samcem koji ima četrdeset godina. Odlično se slažemo pošto imamo sličan ukus. Naš seksualni život je sjajan i sve ukazuje na to da smo savršen par.

Ali kad god mu pomenem neko jače vezivanje ili da ozvaničimo našu vezu, on kaže da nije spreman za brak.

Sem toga, misli da je Bogom dan za žene.

Šta Vi mislite? Postoji li način da ga pripremim za to?

Većita mlada

Draga Mlado,

Za početak, ako ima četrdeset godina i još je samac, u najmanju ruku je mamin sinčić. A ako je Bogom dan za žene, treba se moliti da je Bog sačuvao garanciju.

S tim problemom se susreću mnoge žene, ako ti je to za utehu.

Muškarci uvek zamišljaju ukrasnu traku oko svog vrata jer svaki budalaš misli da je božji dar za žene, a u isto vreme apsolutno su nespremni za svako vezivanje.

I nikad nisu spremni.

Mislim da je pravi razlog to što u svojim srdašcima gaje blesavu nadu da će ih, ako se ožene, koliko god da budu srećni, jednog dana, nekom prilikom, Pamela Anderson i Dženifer Lopes pozvati na žurku, a oni neće moći da odu jer su oženjeni. Razumeš li?

Što se tiče tvog pitanja da li postoji način da ga pripremiš, pokušaj da ga umочиš u nešto, možda malo smekša. Ako ne tako, onda pokušaj da ga o(t)kačiš, možda odraste.

Želim ti mnogo sreće. Biće ti potrebna.

Doktorica Kuni Lingus

Poštovana doktorko,

Imam sedamdeset godina i pišem Vam jer se mi žene žalimo na muškarce, ali te muškarce su odgojile majke, tako da smo mi krive što su takvi kakvi su.

Sama sam odgajila svoje sinove i morala sam da im budem i otac i majka. Kako ja gledam na to, moji sinovi (i cela njihova generacija) potpuno su upropašćeni, te ne vidim svrhu da se i dalje raspravljamo s njima.

Zar ne mislite da bi trebalo da delamo imajući u vidu nove generacije?

Pokajnička majka

Draga Majko,

Ti si svoje sinove sama odgajila i bila si im i otac i majka? Mnoge žene to rade iako imaju muža.

Kao prvo, sinove ne odgajamo samo mi, majke. U najboljem slučaju, odgajaju ih i očevi, porodica, škola, drugovi, kultura u kojoj im je zapalo da žive, i sve više audiovizuelna sredstva i internet. Pod pretpostavkom da su ih odgajile majke, pitanje koje bi trebalo da postavimo nije da li je taj zadatak dobro ili loše obavljen, nego zašto su ih gajile samo majke. A gde su bili očevi? Zašto majke osuđujemo zbog vaspitanja dece, a očeve izuzimamo jer ih nisu baš ničemu naučili?

Ovo me je podsetilo na jednu anegdotu koju pripisuju Goldi Meir kad je bila premijerka Izraela.

Izgleda da su vlasti bile rešile da, zbog učestalih slučajeva silovanja noću, ženama bude zabranjeno da posle deset uveče izlaze iz kuća. Onda je Golda, svojim britkim umom smislila najneobičnije rešenje: „Ako ima silovanja noću, onda posle deset uveče ne treba da izlaze muškarci.“

Zamisli, to nikome nije palo na pamet. Eto kakvi smo mi.

Što se tiče tvog konkretnog pitanja, mislim da žene treba da delaju ne samo misleći na buduće naraštaje, nego i na buduću inkarnaciju. Nikad neće nastati novi muškarac ako ga mi žene ne „umesimo“. Ali ne samo majka, nego i sve žene koje će taj muškarac sresti u životu moraju da ga „mese“ do kraja života dok ne postane ujednačena karamelasta masa.

Molimo se zajedno da dođe taj dan.

Ljubim te.

Doktorica Kuni Lingus

Zdravo, doco!

Imam trinaest godina i po prvi put u životu zaljubila sam se do ušiju, ali bih volela da mi Vi to potvrdite jer se meni čini, ali nisam baš sigurna.

Rekli su mi da se ljubav prepoznaje po simptomima. Otkako sam upoznala ovog dečka, znoje mi se ruke, srce mi baš jako kuca, kao da će da iskoči iz grudi, plačem zbog koječega i imam bolove u stomaku kad on ode.

Recite mi istinu, doktorka, je li to prava ljubav?

Romantična duša

Draga Romantična dušo,

Sve to dobro zvuči, i žalim što ću ti to reći, ali isti takvi simptomi se javljaju kod predmenstrualnog sindroma. Da sam na tvom mestu, posavetovala bih se sa doktorom.

Doktorka Kuni Lingus

Doktorka,

Kad samo pomislim koliko sam puta spavala sa nekim jer je on tako hteo, ili da ne bih ispala histerična, ili jer sam se osećala usamljeno, ili jer me je neko poželeo, ili zbog osećanja krivice, ili da ga ne bih izneverila, ili zato što sam se plašila... shvatam da zapravo nikad nisam vodila ljubav jer sam ja to želela. A sad kad bih to uradila zbog sebe, nemam s kim. Doktorka, osećam se kao neka čudna živuljka. Mislite li da još nije kasno za mene?

Alterada de Mendosa

Draga Alterada,

Ne samo da nisi „čudna živuljka“, nego deliš sudbinu miliona drugih žena svih rasa i uzrasta.

Kako bi uvidela da nisi sama na svetu, izložiću još neke razloge zbog kojih žene vode ljubav, koje ti nisi navela, a visoko se kotiraju na spisku – na primer, voditi ljubav zbog dijete (sagoreva više kalorija nego išta), zbog lepote (daje bolje rumenilo od „Lankoma“), iz dosade (kad nema ništa na televiziji) ili da bismo imale šta da pričamo drugaricama.

Ali, isto tako, ima mnogo žena, sve nas je više i više, koje vodimo ljubav jer to volimo, a za to nikad nije kasno.

Nemoj to da propustiš. Pruža potpuno drugačiji osećaj.

Veliki pozdrav!

Doktorica Kuni Lingus

Doktorica,

Već više od godinu dana se zabavljam sa jednim divnim čovekom, ali sinoć sam strašno zabrljala i ne znam kako da se iskupim. Zna li šta sam uradila? Obratila sam mu se imenom njegovog prethodnika. Šta sad da radim?

Nepovratno zbunjena

Poštovana zbunjena,

Žao mi je što ću ti to reći, ali tvoj problem je nerešiv. Preporučila bih ti da nađeš drugog tipa, jer si krenula putem bez povratka. I sa sledećim budi pažljivija. Šta misliš, zašto je izmišljena reč 'dragi'?

Doktorica Kuni Lingus

Poštovana doktorice,

Mi smo drugarice od detinjstva i očuvale smo prijateljstvo sve do zrelih godina. Odvažile smo se da Vam pišemo jer znamo da ste veoma mudri po pitanju ljubavi.

Obe smo udate, ali podjednako nesrećne. Muž moje drugarice je briljantni intelektualac, ali kad treba da se pokaže na delu... ništa. Moj je prava životinja u krevetu, ali je gluplji od vola i nežan je kao malj.

Od obojice zajedno ne bismo mogle da napravimo jednog poštenog.

Recite nam, doktorica, šta nam savetujete?

Isfrustrirane sestre

Drage sestre,

Imam solomonsko rešenje za vas. Stavite obojicu u avan i tucite dok ne ispadne jedan ljudski.

Ne sanjajte o dvojici pošto nemate dovoljno materijala.

Ako vam ispadne kako treba, onda se dobro organizujte.

Doktorica Kuni Lingus

Draga doktoriko,

Moj život nije bio lak pošto nikad nisam imala sreće u ljubavi. Nemam sreće ni sa zdravljem ni s novcem, ali u svemu ostalom, sjajno mi ide.

Imala sam par muževa i gomilu ljubavnika, ali od svih njih nisam mogla da načinim jednog kome bi čovek mogao da veruje. Međutim, nisu sva ta iskustva bila uzaludna, mnogo sam naučila.

Kad biste me pitali da li sam nešto naučila od muškaraca, morala bih da priznam da jesam. Naučila sam da lažem.

Ali već nedelju dana izlazim sa veoma neobičnim muškarcem i zato Vam i pišem. Rekao mi je da je razveden već godinu dana, da ima dvoje dece... Vidite, sve što mi je u tih nedelju dana rekao... sve je istina! Mogla sam da proverim jer imam drugaricu koja živi u istoj zgradi sa njegovom bivšom ženom.

Vidamo se nedelju dana i nije izrekao nijednu laž! Recite mi iskreno, doktorica, zar to nije sumnjivo?

Sigurno boluje od neke smrtonosne bolesti.

Rođeni skeptik

Dragi Skeptiče,

Ne postoji smrtonosnija bolest od skeptičnosti, ali muškarac koji ništa ne slaže tokom nedelju dana ako nije princ na belom konju, onda mu je vrlo blizu.

U svakom slučaju, uvek ću neumorno tvrditi da muškarci nisu gotov proizvod.

Treba izabrati primerak koji je podložen „prevaspitavanju“. Izgleda da je taj tvoj dobra sirovina.

Razumem što si izgubila tlo pod nogama, nije lako osloboditi se nepoverljivosti, ali zatvori oči, čvrsto ih stegni, a posle mi piši šta je bilo.

Doktorica Kuni Lingus

Doktorica Lingus,

Imam pedeset devet godina, udovica sam, prilično imućna. Zbog posla mnogo putujem i vodim jedan zadovoljavajući život.

Ali od pre nekog vremena počela sam da mislim da je velika frustracija u mom životu to što nemam dete.

Šta mislite o tome da potražim neku banku sperme i pokušam sa veštačkom oplodnjom?

Isfrustrirana Marsela

Draga Marsela,

Reci mi iskreno, zašto bi rađala dete u pedeset devetoj godini?

Da biste istovremeno koristili pelene?

Ja nisam najpozvanija da te savetujem, pošto ne podnosim ni misao da pijem kafu sa nekim nepoznatim, a kamoli da imam dete od nekog takvog!

Nastavi da putuješ.

Doktorica Kuni Lingus

Cenjena doktorice,

Udata sam već osam godina i imam savršen brak.

Savršeno dosadan.

Ali već mi je četvrti i neću ponovo da se razvodim, tako da sam rešila da budem bigamista. Iskreno, mislim da je bigamija na lošem glasu jer živimo u licemernom društvu, osamdeset odsto ljudi u braku koje ja znam to jesu, ali ne priznaju.

Ali, nemojte misliti da zbog mog stanja nemam pravila. Moja definicija vernosti glasi: ne spavati sa dva muškarca u istom krevetu u isto vreme.

Mislim da je kucnuo čas da revalorizujemo bigamiju, da je izvučemo na svetlost dana, da je očistimo od svakojakih predrasuda i da je postavimo na mesto koje joj u savremenom društvu pripada.

Dakle, da bude validna mogućnost kao i svaka druga.

Mi osnivamo SUPB (Svetsko udruženje pomoći bigamistima) koji se sastoji od grupa za samopomoć bigamistima oba pola, vrtiće za decu bigamista, proslave dana bigamističkog ponosa, socijalno osiguranje koje pokriva obe porodice bigamiste, itd. Naš moto će biti: „Monogamija ne postoji. To su roditelji.“

Takođe smo mislili da uključimo i trigamiju da nas ne bi optužili da imamo predrasude.

Šaljem Vam neka od naših pravila da vidite da smo ozbiljni ljudi.

Kodeks preljubnika:

1. Oženjeni i udate moraju da izlaze samo sa oženjenima i udatima. U suprotnom ne bi bilo ravnopravnosti iako ima bratstva i sestrinstva.

2. Neverni muškarac treba da plaća račune i svojoj ženi i svojoj ljubavnici. Supruzi sve, a ljubavnici izlaske, putovanja, hotele, selidbe, itd. Ne možete da budete preljubnik i škrtac. To bi bilo previše.

I ima još mnogo toga.

Kako Vam se čini, doktorka? Da li biste voleli da nam se pridružite?

Dona Flor

Draga Dona Flor,

Zahvaljujem ti na pozivu, ali nije to za mene. Moj nervni sistem to ne bi podneo. Nije da mi se ta ideja ne sviđa, nije tako, ali ne znam da li bih podnela dva muškarca.

U stvari, ne znam da li podnosim i jednog.

Ono što sigurno neće izdržati je krevet.

U svakom slučaju, dozvoli da ti kažem da ti mnoge mogu pozavideti na tvojoj situaciji. Većina žena se žali zbog nedostatka raspoloživih muškaraca, dok ti imaš čak dvojicu.

Ne broj novac pred siromasima, Luckdž Laddž.

Što se tiče tvog predloga bigamije kao zamene za bračnu dosadu, ja te neću kritikovati. Svako treba da traži svoju sreću kako zna i ume. Zašto da ne?

Uostalom, monogamija nije baš savršeno rešenje!

Mada, u mnogim slučajevima, slobodan brak je možda način na koji ti sudbina poručuje da ti treba razvod.

Pozdravljam te.

Doktorica Kuni Lingus

Draga doktorko Lingus,

Ja nemam nimalo sreće i moj život ide iz jedne propasti u drugu.

Još kao maloj moja dva brata su mi zagorčavala život svojim gadnim šalama. Omiljena zabava im je bila da u moj tanjir za desert stave praznu koru od banane, ali da je nameste kao da je unutra i banana.

Svakog dana su mi to radili, a ja bih svaki put nasela kao glupača, naivno verujući da ću pojesti bananu da bih se na kraju našla uplakana u svojoj sobi.

Moj život je u to doba bio pravi pakao.

Kad sam porasla, udala sam se jer su mi roditelji ugovorili brak. Otišla sam iz njihove kuće da bih se vratila kroz nekoliko dana pošto je moj muž postao impotentan čim me je upoznao.

Jer me je upoznao.

Nakon nekog vremena koje je meni delovalo kao večnost, ponovo sam se udala. Ali, brak je poništen jer se ispostavilo da je moj muž gej.

I tako, sad punim četrdeset godina, a još uvek sam devica.

Recite mi iskreno, doktorka, šta se to dešava sa mnom?

Da li je na mene bačeno cigansko prokletstvo, zaudaram li na nešto ili da idem kod isterivača duhova?

Nesrećno udata

Draga Nesrećno udata,

Iako ti deluje neverovatno, tvoja boljka je uobičajena. Nije to cigansko prokletstvo, ali tu je negde. To se zove „sindrom prazne banane“, i kao i celulit, događa se samo ženama, čak i onima koje nemaju braću.

Nisi ti kriva, niti zaudaraš, ali lek za to nije lak u današnje vreme jer sve više žena pati od toga i sindrom pretilosti da se pretvori u epidemiju.

Znaš šta? Kad bolje razmislim, isterivač duhova mi deluje kao dobra ideja. Ako nađeš nekog dobrog, prosledi mi telefon.

Iskreno,
tvoja doktorka Kuni Lingus

Doktorka,

Pišem Vam jer sam veoma zabrinuta.

Imam dvadeset pet godina i već dve godine se zabavljam sa Denijem, svojim susedom još od detinjstva, ali tek pre nekoliko meseci smo počeli da upražnjavamo seks.

On me stalno pita jesam li svršila, ali ja ne znam jesam li doživela orgazam.

Pitala sam svog psihijatra i rekao mi je da moji orgazmi nisu baš najbolji.

Doktorka, kako da znam da li je orgazam dobar ili ne?

Frigidna na mukama

Draga Frigidna,

Iz mog iskustva, u osnovi postoje četiri vrste orgazma i mogu se prepoznati po načinu ispoljavanja:

– Pozitivan: O!... Da, da... da, daaaaa!

– Negativan: O!... Ne. O, ne!

– Pobožan: O, Bože!... O, Bože!

– I lažni: O, Deni!. O, Deni!

Koji ti zvuči poznato?

Doktorica Kuni Lingus

Draga doktorica Kuni,

Imam dvadeset sedam godina, srećno sam udata i imam prekrasne blizance: dečaka i devojčicu od godinu dana.

Pišem vam jer sam prilično zabrinuta. Moj maleni je vrlo agresivan prema sestri. Udara je, grebe, a ona jadna ne zna da se odbrani pošto je dobra kao svetica.

Doktorica, hoću da pomognem svojoj devojčici. Šta da uradim?

Majka prvorotka

Draga Prvorotko,

Ne opterećuj se time da braniš malenu.

Sačekaj da progovori, a onda mi ponovo piši.

Doktorica Kuni Lingus

Doktorica,

Već osam godina sam udata za jednog dobrog čoveka, ali dosadnijeg od njega

još nisam srela.

Da bi njemu neko izmamio osmeh, trebalo bi da primeni estetsku kirurgiju.

Tokom svih ovih godina, pokušavala sam da ga zavedem na sve moguće načine, ali sve je bilo uzalud. Već nekoliko godina me nije takao ni štapom.

Iznervirana zbog ravnodušnosti svog muža, upoznala sam muškarca koji mi se mnogo dopao i sa njim sam se upustila u zaista strastvenu vezu.

Naravno, moj muž to ni ne sluti, ali najbolje u svemu je što se on sad prenuo iz svoje letargije. Otkako sam u toj novoj vezi, postao je najbolji muž na svetu i sve vreme bi da ima seks sa mnom.

Ko bi razumeo muškarce!

Zbunjena udata

Draga Udata,

Iznenadena sam što, i pored svog iskustva, ne poznaješ jedan od osnovnih zakona na tržištu ljubavi.

Na primer, taj zakon bi mogao i ovako da se definiše: „Miris jednog muškarca priziva drugog.“

Nije to tako teško.

Jedna te ista žena, uz muškarca pored sebe, postaje privlačnija nego kad je sama. Ali to je zato što su muškarci obični histerici.

Za razliku od njih, mi smo drugačije.

Za ženu ne postoji ništa uzbudljivije od zaljubljenog muškarca.

Zaljubljenog u drugu ženu.

Zanima te ko bi razumeo muškarce? Pa ja! Naravno.

A i žene!

Želim ti mnogo uspeha.

Doktorica Kuni Lingus

Draga doktorka Kuni Lingus,

Čula sam da i muškarci imaju menopauzu, ali da se to kod njih ne primećuje kao kod nas.

Možete li mi reći koja je razlika između njihove i naše?

Menopauzičarka iz Kordobe

Draga Menopauzičarko,

Kad kod žene nastupi menopauza, žena proživljava čitav niz složenih hormonalnih promena emotivne, psihološke i fizičke prirode. Svaka žena na to reaguje u skladu sa svojim telom i okolnostima.

Kod muškaraca menopauza izaziva istu reakciju. Zamene kola i ženu za noviji model.

Jesam li odgovorila na tvoje pitanje?

Nadam se da jesam.

Pozdravljam te.

Doktorka Kuni Lingus

Doktorka Lingus,

Imam trideset pet godina i udata sam tek tri godine, ali cela moja porodica me proganja da rodim dete pa sam opsednuta time.

Sve što vidim oko sebe sve više me plaši i sigurno zato nisam zatrudnela iako moj muž i ja ne koristimo zaštitu.

Moja starija sestra se porađala trideset šest sati, a kako ni inače ne podnosim da 36 sati radim nešto što ne volim, zamislite kako bi mi bilo da se još i naprežem.

Kao da to nije dovoljno, nedavno sam pročitala u novinama da se na nekom mestu na zemlji, svakih pet sekundi neka žena porodi. To me baca u očajanje.

Doktorka, šta da radim?

Valerija

Draga Valerija,

Nadi tu ženu i odmah je zaustavi!

Doktorica Kuni Lingus

Doktorica,

Ja sam starija žena, ali godine ini nisu pomogle da savladam svoju stidljivost, baš naprotiv. Ne pomaže mi ni psihoanaliza.

Moj muž, neka počiva u miru, nikad me nije video nagu (niti je pokazao neko interesovanje za to). Već dve godine se viđam sa jednim muškarcem, ali je moje samopouzdanje na tako niskom nivou da, kad vodim ljubav s njim, maštam da sam neko drugi. I, naravno, sad se ustručavam da me muškarac vidi bez odeće.

Moj psihijatar me je pre neki dan pitao: „Kad Vam se čini da je vreme da prošetate nagi u novoj vezi?“ A ja sam mu odgovorila: „Kad poželim da toj vezi dođe kraj?“

Doktorica, mislite li da ima nade za mene?

Rođena stidljiva

Draga Stidljiva,

Naučiću te jednoj mantri starijih žena i preporučujem da je ponavljaš u svojoj glavi nekoliko puta na dan. „U seksu nije bitno kako izgledaš... nego kako se osećaš u mraku.“

Na primer, ja se u mraku osećam kao Šeron Stoun!

Ljubim te.

Doktorica Kuni Lingus

Doktorka,

Nakon godina i godina odricanja, mislim da sam se najzad probudila i za mene se sve mnogo promenilo.

Brak definitivno nije stvar za žene.

Udavala sam se tri puta i uvek sam se razvodila jer bih primetila da plaćam previsoku cenu za ono što dobijam za uzvrat.

Sad sam vrlo svesna odnosa kvalitet-cena u jednoj vezi.

Zato, u mojoj novoj vezi, pred svakom situacijom se zapitam: „Ako on nije brinuo o meni kad sam bila bolesna, treba li ja njega da negujem sad kad ima zatvor?“

„Ako nije išao sa mnom da popravim kola, treba li da idem s njim na njegovu poslovnu večeru?“

I tako, preračunavajući odnos trošak-dobit moguće je da mi se ovaj put račununi uklope. Slažete li se?

Proračunata

Draga Proračunata,

Može biti da će ti se uklopiti račununi, a možda će ti se računaljka pokvariti.

Veza koju si opisala više deluje kao rukovanje automatom za podizanje novca nego veza sa muškarcem. Ne poredim je čak ni sa automatom koji reaguje na glas jer bi u tom slučaju morala da razmeniš pozdrave s njim.

Potraži neki drugi sistem.

Želim ti mnogo uspeha.

Doktorka Kuni Lingus

Poštovana doktorko,

Ja sam ono što bi svaka nenasnosna klinka nazvala starijom ženom, pomalo sam gluva i prilično ćorava, ali da Vam kažem nešto, moje su seksualne sposobnosti

netaknute, kao prvog dana.

I dalje želim da upražnjavam seks, samo što ga sad želim pre devet uveče.

Moje pitanje je: Mislite li da postoji granica za seksualnu želju?

Veteranka u strasti

Draga Veteranko,

Imam odlične vesti za Vas. Od svih ljudskih sposobnosti -vida, sluha itd. – najkasnije nas izda seksualna želja i sposobnost da vodimo ljubav.

Dakle, i kad nosimo slušne aparate i naočari, i dalje vodimo ljubav!

Jedino neznamo s kim i zašto.

Pozdravljam Vas.

Doktorica Kuni Lingus

Doktorica,

Imam dvadeset godina i zabavljam se sa dečkom koji ima dvadeset pet. Nedavno smo stupili u seksualne odnose, ali ja se plašim da ne zatrudnim, jer ne pazimo. Ne znam da li da tražim od njega da stavlja zaštitu ili da ja to rešim ne pominjući mu ništa.

Ana

Draga moja mala,

Živimo u tako opasnim vremenima da je rizik od trudnoće postao zanemarljiv. Tako stoje stvari. Ali, volela bih da ti ovo pismo razjasni neke stvari. Briga o nečemu tako važnom kao što je tvoje fizičko i duševno zdravlje ne sme da bude NI U ČIJIM rukama, SAMO u TVOJIM.

Ne traži od njega da rešava bilo šta. Svojim rukama mu stavi kondom.

I vodi računa da nije probušen. Jesi li razumela?

Ljubim te.

Doktorica Kuni Lingus

Draga doktorice,

Moj muž je nepopravljiva mačistička svinja, ali kad god o tome razgovaram sa prijateljicama, one kažu da su njihovi isti takvi i da je za to kriv testosteron.

Je li to istina? Da li je testosteron tako važan?

Ili je to izgovor za sve?

Supruga kojoj je dozlogrdilo

Draga Dozlogrdena,

Tvoj problem, ako ti je to za utehu, problem je većine udatih žena koje moraju da žive sa nekom muškom jedinkom. Odgovoriću ti rečima američkog humoriste Dejva Barija. On je to opisao kao niko:

„Testosteron je opasna stvarčica. Trebalo bi ga kontrolisati kao heroin. A muškarci slobodno šetaju okolo prepuni testosterona. Zato, kad vidimo da prave gluposti, trebalo bi ih posmatrati kao divlje stvorove. Oni u očima civilizovanog sveta rade čudne stvari, ali trebalo bi da se setimo, zapravo, da oni samo slede stare modele ponašanja koji su im ko železom urezani u mozak. Uz strpljenje i razumevanje možemo da ih prilagodimo savremenom načinu života.

Mislím na divlje stvorove. Za muškarce nema leka.“

Da li je to odgovor na tvoje pitanje? Nadam se da jeste.

Ljubim te.

Doktorica Kuni Lingus

Do sledeće prilike, drage moje!

I za rastanak dozvolite da vam kažem da svi muškarci misle da su oni dobri momci, ali neki od njih nisu.

One koje ovo zanima mogu da mi pošalju mejl.

I pišite mi... ja vas neću izneveriti!

Pogovor

Jedne noći, u snu, upitala sam Boginju:

„Gospodo, zar ne vidiš kako se žene dosađuju? Zašto im ne pošalješ pomoć?“

A Ona mi je odgovorila:

„Već sam to učinila! Poslala sam tebe.“

[←1]

„Manuelita“ je poznata dečja pesma Marije Elene Volš o kornjači koja iz sela Peuaho odlazi u Evropu, u Pariz, s namerom da nađe lepotu.

[←2]

Sefardska poslastica od oraha, šećera, karanfilića i cimeta. (prim. prev.)

[←3]

Sefardska poslastica od šećera, jaja, limuna i badema ili dunje koja ima ukus marcipana. (prim. prev.)